

تازیه‌دارانی بهیمل

غولام حوسین ساعیدی

تازیهدارانی بهیهل

وهرگتیرانی:

بهروژ ئاکرهیی

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی ئاراس

ههولیر - ههریمی کوردستانی عێراق

هه‌موو مافیک هاتووته پاراستن ©
دهزگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی ئاراس
شه‌قامی گولان - هه‌ولتیر
هه‌ریمی کوردستانی عێراق
هه‌گبه‌ی ئه‌لیکترونی aras@araspess.com
وارگه‌ی ئینته‌رنیت www.araspublishers.com
ته‌له‌فون: 00964 (0) 66 224 49 35
دهزگای ئاراس له ٢٨ تشرین (٢) ١٩٩٨ هاتووته دامه‌زران

غولام حوسین ساعیدی
تازیه‌دارانی به‌یهل
وه‌رگێرانی: به‌رۆژ ئاکره‌یی
کتیبه‌ی ئاراس ژماره: ١٢٦٧
چاپی یه‌که‌م ٢٠١٢
تیریت: ٦٠٠ دانه
چاپخانه‌ی ئاراس - هه‌ولتیر
ژماره‌ی سپاردن له به‌رپوه‌به‌رایه‌تیی گشتیی کتبخانه گشتیه‌کان ٤٣٠ - ٢٠١٢
نه‌خشاندنی ناوه‌وه و رازاندنه‌وه‌ی به‌رگ: ئاراس ئه‌کرهم
هه‌له‌گری: شێرزاد فه‌قی ئیسماعیل، تریسکه ئه‌حمه‌د

ژینک:
ژماره‌ی پێوانه‌یی ناوده‌وله‌تیی کتیب
ISBN: 978-9966-487-37-9

غولام حوسین ساعیدی (۱۹۳۵ - ۱۹۸۵) له تهریز چاوی به ژین هه‌ئینا و هه‌ر له ته‌مه‌نی شازده سالییه‌وه دهستی به نووسین و بلاوکردنه‌وهی به‌ره‌مه‌کانی کرد. ساعیدی هه‌وت رۆمان و نزیکه‌ی شه‌ست کورته چیرۆکی نووسی. هه‌روه‌تر شانۆنووسیکی لیه‌اتوو و کارامه‌ بوو و نزیکه‌ی پازده شانۆنامه‌ی به نازناوی «گه‌وه‌ر موراد» بلاو کرده‌وه. له بواری نووسینی سیناریۆیشدا، دهستیکی بالای هه‌بوو و له‌گه‌ل گه‌وره‌ ده‌ره‌ینه‌رانی ئێراندا (داریوش میهرجوویی و ناسر ته‌قوایی) کاری کرد و به‌ره‌مه‌کانی کراونه‌ته فیلم.

ساعیدی ده‌رووناسیی خویندبوو و سالانێکی زۆریش وه‌کو پزیشکیکی ده‌رووناس کاری کرد.

دنیای چیرۆکه‌کانی ساعیدی، دنیای ماته‌مینیی کارمه‌ند و هه‌ژارانی کۆمه‌لگه‌ و نه‌زانین و خورافات و ئاین و مه‌رگه‌. شیخ و مه‌لای فیلباز و وه‌رزیرانی له زه‌وی دابراو و رۆشن‌بیرانی بی ئامانج و سووال‌که‌ر و ویلگه‌رده‌کانی شار، به‌شیوه‌یه‌کی زیندوو له به‌ره‌مه‌کانی ئەم نووسه‌رده‌دا ده‌خولینه‌وه، تا کۆمه‌لگه‌یه‌کی تۆقیو و په‌ریشان و بی هیوا بخریته به‌رچاو. پینووسی ساعیدی، به‌په‌چه‌وانه‌ی هه‌ره‌ زۆری نووسه‌ران، خۆی له هه‌ژارپه‌رستی ده‌بوارد و هه‌ولێ ده‌دا هه‌ژارییه‌کی قوولیی فه‌ره‌نگی وینا بکا، تا زه‌وینه‌ی فه‌وتان و پیشیلبوونی که‌سایه‌تی مرۆف له کۆمه‌لدا، وینا بکری.

«تازیه‌دارانی به‌یه‌ل» له سالی ۱۹۶۴دا بلاو کرایه‌وه و تا ئه‌مه‌رۆیش پر

خوینه‌رتیرین کۆمه‌له‌ چیرۆکی فارسی و وه‌دیهنه‌ری ره‌وتیکی نوێیه‌ له‌م بواره‌دا. «ئه‌حمه‌د شاملوو» له‌باره‌ی ساعیدی و ئه‌م کتێبه‌وه‌ گوتویه‌تی: ئێمه‌ «تازیه‌دارانی به‌یه‌ل»مان هه‌یه‌، که‌ به‌بروای من، ساعیدی به‌ر له‌ «گارسیا مارکیز» ئه‌م جیهانه‌ سیحراوییه‌ی خولقاندوووه‌.

ساعیدی له‌ سه‌رده‌می «شا»دا چه‌ند جار که‌وته‌ زیندان و به‌شپۆیه‌یه‌کی درێدانه‌ خرایه‌ به‌ر ئه‌شکه‌نجه‌ و تێهه‌ل‌دان. دوا‌ی شوێرشه‌ی ئێرانیش، نه‌یتوانی له‌ ئێرانی مه‌لاکاندا بمی‌نێته‌وه‌ و رای‌ کرده‌ پاریس: «ئێستا دوو ساڵه‌ له‌م پاریسه‌دا ئاواره‌ و سه‌رگه‌ردانم. ماوه‌ به‌ ماوه‌ له‌ مائی براده‌ریک ده‌گیرسێمه‌وه‌، به‌لام ئۆقره‌ ناگرم. هه‌ست ده‌که‌م له‌ ریشه‌وه‌ هه‌لکه‌ندراوم. هه‌یج شتیک به‌شپۆیه‌یه‌کی راسته‌قینه‌ نابینم. من له‌م غوربه‌ته‌دا، دوو شت زهنده‌قیان بردووم: یه‌که‌میان خه‌وتن و دووه‌میان وشیاربوونه‌وه‌. نووسین تاقه‌ شتیکه‌ له‌م مه‌نفایه‌دا ده‌ستمی گرتوه‌ و ناهێڵی خۆم بکوژم. من له‌م غوربه‌ته‌دا ته‌نێ بیر له‌ زمانی فارسی و له‌ نووسین ده‌که‌مه‌وه‌. مه‌نفا، واته‌ دۆزه‌خ. منیش له‌م دۆزه‌خه‌دا، ده‌میکه‌ تاقه‌تی خۆم نه‌ماوه‌ و نازانم براده‌ره‌کانم چۆن به‌رگه‌ی بێتاقه‌تیم ده‌گرن. ناسر خسره‌و گوته‌نی: "جه‌رگ و دلمی له‌ت له‌ت کردوووه‌ دوویشکی غوربه‌ت". ده‌میکه‌ هه‌ز ده‌که‌م که‌میک بمرم و بریک له‌ کۆل خۆم بیمه‌وه‌.»

«شاملوو» له‌مه‌ر ساعیدییه‌وه‌ گوتویه‌تی: رێژی می‌شا و ساواکی ئێران، ساعیدییان به‌ زیندان و ئه‌شکه‌نجه‌کانی فه‌وتاند و می‌شکیان له‌ داھیتان خست، ده‌نا ساعیدی ئه‌و ده‌نگه‌ به‌هێز و په‌سه‌نه‌ بوو، که‌ ده‌یتوانی ئه‌ده‌بی فارسی به‌ دنیا بناسینی.

دوو ره‌ولاتییه‌که‌ی ساعیدی زۆری نه‌خایاند و له‌ غوربه‌تی پاریسه‌دا سه‌ری نایه‌وه‌.

چیرۆکی یه کهم

که کوپخا له ماله که هی هاته دهر، پاپاخ، سه گی ئاغا، له سه ر دیواره وه دهستی به حه په حه پ کرد و خوئی هه لدایه نیو کولان. سه گه کانی تر که له سه ر نزمه بانه کان وهر که وتبوون، سه ریان هه لئنا، مره به کیان کرد و کوپخایان بینی که له مانگه شه ودا به به ژنی باریک و درژییه وه ری دهکا و لموزیان خسته وه سه ر دهسته کانیان و چاویان لیک نا.

کوپخا راوهستا و گوئی قولاغ کرد، دهنگی زهنگوله یه که له دووره وه ده بیسرا. دهنگیکی نووساو و ترساو، که نزیک ده که وته وه و پاشان به دهوری ئاوا پیدا ده خولایه وه. په نجه ره کان تاریک بوون و به یه لییه کان خه وتبوون. ئه وان هیش که خه ویان لی نه که وته بوو، له تاریکیدا هه لئرووشکا بوون و له مانگه شه ویان دهروانی.

پاپاخ هات، له ته نیشیت کوپخا راوهستا و بوئی کرد. کوپخا له شوینی خوئی راوهستا بوو و گوئی هه لخت بوو، دهنگی زهنگوله که دوور که وته وه و کوپخا به ره و حه وزی ناوهندی گوند شوو بووه وه و پاپاخیش به دوی که وت. که گه یشتنه لای حه وزه که، په نجه ره یه کی بچووک کرایه وه و سه ری پیاویکی لئوه هاته دهر.

سه ره که له تاریکیدا جووله یه کی کرد و گوئی: "کوپخا، به م نیوه شه وه، به ته مای کوئی؟"

کوپخا راوهستا. پاپاخیش راوهستا. هه ردووکیان ته ماشای سه ره که بیان کرد.

کوپخا گوئی: "نه نه په مه زان وه زعی شیره، ده بیه مه شار."

په نجه ره په کی تر کرایه وه. سه ری پیاوکی دی هاته ده ری و گوتی: "خو
 ئیواری هیچ به لایه کی نه بوو، وا نییه؟"

کوئخا گوتی: "ئیواری باش بوو. به لام ئیستا نا. ئیستا وه زعی باش نییه.
 به راست نه گهر پیره ژن بمری، چی بکه م؟ ها؟ ئیسلام، چی بکه م؟ چی له و
 کوره بکه م؟"

ئیسلام گوتی: "ئیستا وه زعی چونه؟"

کوئخا گوتی: "هه لگه راوه ته وه و رووه و قبیله خه وتوه"
 پیاوه که یی بکه م داچه مییه وه و به ئیسلامی گوت: "به ته مایه بیبانه شار."
 پاشان رووی له کوئخا کرد و گوتی: "باشتر نییه تا سبهینی خوتی لی
 بگریته؟"

کوئخا گوتی: "ده ترسیم نه گاته سبهینی. من خه می ره مه زانمه. پیره ژن
 هینده یی به به ره وه نه ماوه. ده ترسیم کوره که م له خه فه تان به لایه ک به سه ر
 خوئی بینی، چی بکه م؟ ها؟ نه وه له کن دایکی دانیش توه وه و هه ر شین و
 روژییه تی."

ئیسلام لئی پرسی: "به چی ده بیه یته شار؟"

کوئخا گوتی: "به عاره بانه که یی تو ده یگه یه نمه سه ر جاده، له ویشه وه
 ترومبیلک په یدا ده که م."

پا پاخ که دیتی کوئخا گهر می قسه و باسه، له ته نیشته حه وزه که پال که وت
 و لموژی خسته سه ر ده سته کانی و چاوه کانی لیک نان. کوئخا هه لگه پرایه وه
 و سهیری دواوه ی کرد. پا پاخیش سه ری هه لئنا و چاوی له تاریکی بری.

ئیسلام گوتی: "چی بوو؟"

کوئخا گوتی: "گویت لئییه؟ دهنگی زهنگوله یه. وا نییه؟"

ئیسلام و پیاوه که یی بکه م گوئیان هه لخت، به لام هیچ دهنگی کیان
 نه بیست.

ئىسلام گوتى: "كوپخا، منيش ديم تا لهوسهروهه عارهبانكههه بىنمهوه."
سهري برده ژوورى و فانوسىكى پى كرد، كآوهكهى لهسه نا و له
پهنجهروهه هاته دهري. پياوهكهى بهكهه پهنجهرهى داخست. ژنهكهى هات،
ههردووكيان له پشت پهنجهرهكه راوهستان و له پتیهكانى كوپخا و ئىسلام و
پاپاخيان روانى، كه تيشكى فانوس پروناكى كردبوون.

ئىسلام گوتى: "ئهدى كاروبارهكهت؟"

كوپخا گوتى: "دهيدهمه دهست خوت، من زهينم هه له لای رهمهزانه.
دهترسىم پيرهژن بمرى و ئەم تولفه به لایهك بهسهه خوى بيتى."

كه گهيشتنه ئهوبهري حهوزهكه، رووناكايى فانوسهكه، كهوته سهه ناو.
ماسىيهكان هاتنه لىواری ناوهكه و له پياوهكانيان روانى. پاپاخيش مى
شور كردهوه تا ماسىيهكان ببينى. به لام كه چاوى به مانگى نيو ناو كهوت،
له ترسان هه لگه رايهوه و به دواى پياوهكاندا راي كرد.

كوپخا گوتى: "رهمه زانيش له گه ل خوم دهبهه، ئەگه نهيههه..."

تهپهه پتیه ههردووكيان له كۆلاند دهبيسرا. بهيه لىيهكان كه چاويان به
فانوس كهوت، وايران زانى داىكى رهمه زان تهواو بووه و له پهنجهرهكانهوه
رژانه دهري. پيره ميره دهكانيش كه نه يانده توانى له مال بينه دهه، سهريان له
كآورپۆژنهكانهوه هينابووه دهري.

عارهبانهيان ناماده كرد و هينايان له سهري كۆلانهكهيان راگرت. كهس
دهنگى نه ده كرد. ئىسلام و مه شهدى جهبار و عهباس و سه رسوور، داىكى
رهمه زانيان، له حالتكدا كه له ليفيكتدا پتچرابوو، هه لگرت و خستيانه ناو
عارهبانه و تهمايان گرت. رهمه زان كه خهريكى داخستنى دوگمهكانى
ئيله گهكهى بوو، به دلخوشىيهوه دهركهوت. به غار هات و له عارهبانكههه
له تهنيشت داىكى دانىشت.

نه نه خانم و نه نه فاتم به ناوى پيروژهوه هاتن و له تهنيشت عارهبانكههه

پراوهستان. نهنه خانم زاری نهنه رهمه زانی کردهوه و نهنه فاتمیش که وچکیتک
ئاوی پیروزی به قورگی نهنه رهمه زاندا کرد. مه لای گوندیش له ولای
عاره بانه که و به میزهره گوره که یه وه پراوه ستابوو و پهیتا پهیتا دوعای
ده کرد.

کوئخا و ئیسلام له جیی عه ره بانچی دانیشتن و سه بیله یان داگرت.
به یه لیه کان تا لیواری حه وزه که به دوا ی عاره بانه که دا هاتن و پراوهستان.
رهمه زان ئاویری دایه وه و لیسانی روانی. به یه لیه کان مات و بیددنگ
پراوه ستابوو و له ژیر لیوه وه دوعایان ده کرد.

که له گوند چوونه ده ری، ریگه و بان پووناک بوو. پاپاخ، سه د ههنگاویتک
به دوا یاندا رای کرد، پاشان هه ره له ناکاو پراوه ستا و چوو له ژیر درهخته کان
پراوه ستا و چاوی له عاره بانه که بری. دهنگی زهنگوله یه که له دووره وه
ده بیسرا. که مه و دایه که ری یان بری، مانگ هی دی هی دی هاته خواری و
گوره تر بوو. رهمه زان ئاویریکی دایه وه و له دوا وه ی روانی. به یه ل په نجه کانی
هه لئینابوو و دوعای بو ده کرد.

۲

ئیسلام و کوئخا، له وسهره دانیشتبوو و وازیان له ئه سپ هینابوو و
ئه سپه که یه به کاوه خو ری ده بری. رهمه زان، له تهنیشت دایکی پال
که وتبوو و دهستی خستبووه ژیر سه ری پیره ژن. تاو ناتاویتک به سه ریدا
ده چه مایه وه، ته کانتیکی دها و دهیگوت: "نهنه، نهنه، باشتری؟"

پیره ژن، که نازاریکی شاشوویش له سینگیدا ده خولایه وه و چزووی لی
هه لده ستاند، دهیگوت: "باشترم."

رهمه زانیش خو شحال ده بوو.

کوئخا رازی و ئه رخیان بوو و بیبری ده کرده وه، که شه و هی نده ی به

بەرەوه نەماوێ .

نەنە رەمەزان هەر لە ناکاو دەنگی هەلینا و گوتی: «سەرم هەلینە، سەرم هەلینە.»

رەمەزان سەری دایکی هەلینا .

نەنە رەمەزان بە چاوی زیت و زەقەوێ لە بیاوان و تاریکییەکی پروانی .

رەمەزان گوتی: «چیت دەوێ نەنە؟ نەنە گیان چیت دەوێ؟»

نەنە رەمەزان گوتی: «دەمەوێ بزانی ئەوێ چییە؟»

رەمەزان گوتی: «چی چییە؟»

ئیسلاام و کوێخا ئاورپان دایەوێ .

نەنە رەمەزان گوتی: «ئەم دەنگە چییە؟»

عارەبانەیان راگرت . دەنگی زەنگۆلەپەک لە دوورەوێ دەبیسرا .

کوێخا بە ئانیشک لە بنبالی ئیسلاامی کوتا و گوتی: «گوێت لینیە؟»

ئیسلاام گوتی: «زەنگۆلەپە، قەرەج خەریکن بە پشت کێوێکاندا دەروێ و ئەوێش زینگی خەرخالەکانیانە.»

کوێخا گوتی: «نا، قەرەج نین، جارێ زۆری ماوێ قەرەج دەرکەون.»

ئیسلاام گوتی: «ها، کەواتە پورۆسییەکانن . گوێ بگرە، خەریکن بە قوولایی دۆلەکەدا دەروێ و مەرۆمالاتی دزییان وەپیش خۆ داوێ.»

کوێخا گوتی: «پورۆسییەکان لە روێشتندا قەت دەنگیان لێوێ نایە . وەک سێبەر دێن و وەک سێبەریش دەگەرێنەوێ.»

رەمەزان گوتی: «دەزانم، ئەوێ پاپاخە خەریکە دێ، هۆوێتانی.»

پەنجەیی بوێ تاریکی راکێشا .

نەنە رەمەزان گوتی: «پاپاخ نییە... پاپاخ... ئاخ... پاپاخ زەنگۆلەیی لە کوێ بوو؟»

دهنگه که دور و دورتر کهوته وه و... نه ما . کوئخا قامچییه که هی هه لئنا و
 ئه سپ دیسان به پئی کهوت .
 مه و دایه کی تریشیان بری .
 ئیسلام که دهویست بهس قسه یه ک بکا ، گوتی : «من له م دهنگانه زور
 ده بیسم . چونکه ته نیام . شه وان که ده چمه سه ربان ، داده نیشم و گوئی
 هه لده خه م . هه ر بویه ش له م دهنگانه زور ده بیسم .»
 ره مه زان دهستی له ملی دایکی کرد و گوتی : «نه نه گیان ، مه ترسی ،
 مه شه دی ئیسلام زوری له م دهنگانه بیستووه ، هینده شیمان نه ماوه ، هه ر
 بگه یه نه وئی ، ده سته جی چاک ده بییه وه .»
 پیره ژن ناله یه کی کرد و گوتی : «من خه ریکم ده مر م .»
 ره مه زان له پر مه ی گریانی دا ، دایکی له باوه ش گرت و گوتی : «دایه ،
 ناهیل م بمریت ، ناهیل م .»
 ئیسلام هه لگه رایه وه و گوتی : «مه یکه هه را . ئیستا ده گه یه سه ر جاده و
 ترومبیلنیک پهیدا ده که ین .» پاشان رووی له کوئخا کرد و گوتی : «کوئخا ، ئه م
 ره مه زانه عومری چه نده ؟»
 کوئخا گوتی : «دوازده سالی تته په راندووه .»
 ئیسلام گوتی : «باره که للا ، پیاو به م زه لامییه خه ریکه ده گریی ، خو جاری
 هیچ نه قه و ماوه ، بو ده گریی پیاو ؟»
 ره مه زان گوتی : «ده ترسیم نه نه م بمری .»
 ئیسلام گوتی : «مه ترسی ، نه نه ت نامری . ئاخیره که هی روژنیک هه ر ده مری ،
 ئه و جا چی ده که ی ؟ نه نه ی هه موومان مردووه . نه نه ی من ، نه نه ی کوئخا .
 وانیه کوئخا ؟ وانیه نه نه ره مه زان ؟»
 کهس وه لامی نه دایه وه .

ئىسلام گوتى: «كوپخا، كه له شار گه راپته وه ده بى ژنيكى بو بينى. گوند پره له كچ. كچى مه شه دى بابەيش، خرپن و سوور و سېى...» قسه كهى ته واو نه كرد. دهنگى زهنگوله كه، ديسان نزيك و نزيكتر كه وه وه. هه رچواريان هه ناسه يان له خو بى و گوپيان هه لخت. كوپخا عاره بانه كهى راگرت.

ئىسلام گوتى: «له حنه ت له باوكى عه باس، زهنگولهى له بنى عاره بانه كه م به ستووه.»

هاته خواري و چووه ژير عاره بانه كه. دهستى له هه موو لايه ك كوتا، به لام هيچ زهنگوله يه كهى نه دپته وه.

كه به رى كه وتن، ئىسلام گوتى: «خه متان نه بى، رووناكى دابى، ده رده كه وى زهنگوله كه له كوئيه.»

رويشتن و رويشتن. كه دنيا رووناك بووه وه، دهنگى زهنگوله نه ما و جادهى شاريش له دووره وه، ديار كه وت.

۳

ئىسلام له قه راخ جاده و له سه ر عاره بانه كهى دانىشت، تا ئوتومو پيلىك ده ركه وت. پاشان قامچييه كهى دهستى هه لينا و وه كو با به ره و به يه ل گه راپه وه.

كوپخا و ره مه زان، نه نه يان سواري ئوتومو پيلىك كرد و دا يان نايه سه ر گونيه برنجه كان. نه نه ره مه زان شرتر بوو بوو. ره شايى چاوه كانى ديار نه بوو و كه وت بووه هه ناسه بركى. كوپخا ده ترسا پيره ژن له ئوتومو پيلىك كه دا ته واو بيت. ده يو يست هه رچونيك بيت ره مه زان له دا يكي دوور بخاته وه. به لام ره مه زان دهسته شل و دا هيزرا وه كانى دا يكي گرت بوو و جوولهى نه ده كرد. خو، چاوه ماندووه كانى پر كرد بوو و گوپيه كانى به ئاسته م ده يان بى ست. نه دا يكي ده بينى و نه ته پوتوزى جاده، دهنگى زهنگوله كه يشى

نەدەبىيەت، كە لە دەوروبەرى ئۆتۈمۆپىلەكەۋە دەھات.

ئۆتۈمۆپىلەكە، لاي نيوەرۆ، لە پىچى جادە و لە بستە سىبەرىكى بەر شاخ
راي گرت. كويخا سفرەي لەسەر گونىيەكان راخست. رەمەزان لەتە نانپكى
هەلگرت، لە شلەگەنمى ھەلپنا و لپوھكانى داىكى كردهۋە و شلەكەي رۆ
كرده سەر ددانەكانى.

كويخا گوتى: «لپى گەپ، ناتوانى بيخوا.»

شوفپىرەكە ھات و لە پەنا كامپۇنەكە و بە چاۋە ھەلمساۋەكانىيەۋە لپيانى
پروانى و گوتى: «چى لى ھاتوۋە؟»

كويخا گوتى: «نەساغە.»

شوفپىرەكە گوتى: «دەبىيەنە كوي؟ نەخۇشخانە؟»

كويخا گوتى: «ئادى، چى لى بگەين؟»

شوفپىرەكە گوتى: «لە نەخۇشخانەدا ئاگايان لپى نابى. دەبا لە گوندى
بتانھىشتبايەۋە تا تەۋاۋ دەبوۋ.»

رەمەزان و كويخا لە يەكتىريان پروانى. نەنە ھەناسەي سوار بوۋبوۋ و
چاۋەكانى پىر بوون لە تەپوتۆز. مشتىك مپش و مەگەزى سەۋزىش بەسەر
لپوھكانىيەۋە ھەلپنىشتبوون.

كويخا گوتى: «پرىا قورئانپكىمان لەگەل خۆ ھىنابا.»

رەمەزان بەدەم گرىانەۋە گوتى: «نا، نا، نامرى.»

كويخا گوتى: «دەزانم، دەزانم.»

شوفپىرەكە گوتى: «ئەۋە كورپىيەتى؟»

كويخا، كە خەرىكى كۆكردنەۋەي سفرە بوۋ، گوتى: «ئادى، كورپىيەتى.
كورپى منىشە.»

شوفپىرەكە سەرىكى لەقاند و گوتى: «كورپى ئەم رۆژگارە، لە مردنى
داكىاندا كەمتر خەمبار دەبن. منىش ھەر لە تەمەنى ئەم كورپەدا بووم و

ئىستا ده سالىك زياتره دايكم مردووه. به لام قهت ناتوانم له بيري بكم.»
پاشان رووي له رهمه زان كرد و گوتى: «مترسى، هيچ ناقه ومى، نامرى،
ده تانبه مه نه خوشخانه يه كى چاك، له وى ئاگايان لىي ده بى و هه لده ستىته وه
سه رپى.»

رهمه زان هه لسايه وه و دانىشت و له گريان كهوت. خو ره تاو تازه لار
بوو بووه وه و دولتيكي قوول و گوره له ژير پيياندا ده مى كرد بووه وه.
رهمه زان گوتى: «چاو چاو باب، گويت ليه؟ دهنگه كه له وپوه دى!»
كوپخا دهنگى زهنگوله كهى بيست. شوفير گوتى: «باسى چى ده كهى؟»
رهمه زان گوتى: «گويت لى نيه؟ تو دهنگى زهنگوله نابيسى؟»
شوفير كه گوتى: «دهنگى زهنگوله؟ شتى وا لهم ده ورو به ره قهت
نابيسى. هينديك جار، سيسر كه كان دينه سه ر جاده و كو ده بنه وه. هه وپش
له شه ودا، ئىستايش نه وه نيوه رويه.»

٤

ئىسلام كه گه يشته وه به يهل، خه لك به ده ورى هه وزدا خر بوو بوونه وه.
ئىسلام له عاره بانه كهى دابه زى، به ره وه خه لكه كه رويشت و گوتى: «رويشتن.»
مه شه دى باب، كه له ژير دارببيه كه دانىشت بوو، گوتى: «پيره ژن هه رچونيك
بى، ده مرى. كوپخايش پىستى قايمه و هيچى لى نايه و ده گه رپته وه. به لام
كوره كه يان، خوا ده زانى نه و كوره چى به سه ر دى.»

بابه عه لى له نيو پياوه كاندا گوتى: «نه گه ر دو عاى بو بكن چاك ده بيته وه.»
مه شه دى جه عفه رى كورى مه شه دى سه فه ر گوتى: «هيچى لى نايه، نه و
كوره ناوى ده گونان گه پراوه و هه ر چاو بتروو كينى دايكى له بير ده كا و
ده كه وپته نيو خه يالاتى تره وه.»

ئىسلام گوتى: «نا، مه شه دى باب، هه موومان ده زانين كه نه نه رهمه زان

دهمري. كويخايش دهستي كورهكهي دهگري و دهگه پينه وه گوند. رهمه زان بو دايكي بي تاقهت دهبي، نهوسا من و كويخا دينه مالتان و داواي كچه كه تاني بو دهكهين. جا كه ژنمان بوي گواسته وه، ئيدي خه مي دايكي ناخوا.»

ژنهكان له ويهري حهوزه كه خر بو ويونه وه و به سرته دهوان. كچي مه شهدي بابه، كه تازه له زياره تي نه بياغا گه رابووه وه، خوي له پشت ژنهكان شارده وه.

مه شهدي بابه لي پرسى: «كويخا به زاري خوي گوتى؟»

ئيسلام گوتى: «نا، من گوتم، نه ويش قه بوولي كرد. ههركه گه رانه وه، من و كويخا دينه مالتان.»

مه شهدي بابه گوتى: «هه موو شت به دهست خواجه.»

ئيسلام سواري عاره بانه كه ي بوو، نه سپه كه ي هه ي كرد و له گوند چوو دهري. ژنهكان دانيشتن. مه شهدي بابه سه بيله كه ي داگرت، نوقمى خه يالان بوو. كچه كه ي له پهنا ديواره وه راي كرده ماله وه، له پيش ناوينه كه راره ستا و خه ريكي چاورشتن بوو.

5

دهر كه وانى نه خو شخانه، دهركه ي كرده وه. كويخا ژنه كه ي له باوهش گرتبوو و له سه ر عه رز دانيشتبوو. رهمه زان كه پالي به دهركه ي نه خو شخانه وه دابوو، هه ر دهركه كرايه وه، چوو ژوورئ.

دهر كه وان به توور هيبه وه پرسى: «بو كوي؟»

كويخا گوتى: «ژنه كه م، دايكي نه م كوره خه ريكه ده مري.»

رهمه زان له پرمه ي گريانى دا. ته پوتوز سه راپاي هه ردووكياني داپوشيبوو. دهركه وان دهركه ي كرده وه و چوونه ناو دالانه تاريك و شيداره كه وه. پيره ژنيان له سه ر نيمكه تيك دريژ كرد. چاو هكاني كراوه بوون

و دەنگوت خەرىكە دواھەناسەكانى دەكيشى.

دەرکەوان گوتى: «باشتر بوو بتانبردا شوينىكى تر. نەساغى وا لەم نەخۆشخانەيە راناگرن.»

دەنگى گريانى رەمەزان بەرزتر بوووە.

كوپخا گوتى: «شوينى تر؟ كوئى؟»

دەرکەوان گوتى: «دەزانی، نەخۆشخانەكەمان، ئۆتۆمۆبىلى مەيت كيشانەو و شتى وای نىيە. هەمووى چەند ژووریکە و دوکتۆریکە. ئەگەر چاک نەبوووە چى لى دەكەى؟ چۆنى دەبەیتە وئى؟»

كوپخا و رەمەزان كەوتنە پارانەو.

دەرکەوان گوتى: «دەى باشە.»

نەنە رەمەزانیان هەلگرت و لە دالانەو بەرەو حەوشىكى گەرە رویشتن، پاشان گەيشتنە دالانىك و لەویشەو بە پليكانەكاندا هەلگەران. پليكانەكان دەرمانى سووربان پيدا رزابوو و پۆيەشمين و پەمۆى خويناوى لەملا و لەولا كەوتبوون.

ژنىكى لاوازی كراس سپی، بە دوو مندالەو، لە تەنیشت پليكانەكان راوەستابوو. مندالێكى بە باووشەو بوو. هەرکە ئەوانى بينى، گوتى: «ئەم مەيتە بۆچى دیننە سەرەو؟»

كوپخا گوتى: «پوخسەتمان بەدەنى بیهينينه ژوورئى، هیشتا تەواو نەبوو.»

رەمەزان بە دەنگى بەرز گريا، ژنەكە هەنگاویك چوو پيشەو و لە چاوەكانى پیرەژنى روانى و گوتى: «تەواو بوو.»

نەنە رەمەزان هەناسەيەكى قوولئى هەلکيشا.

ژنەكە گوتى: «دەى باشە، بیهيننە سەرئى. كاتيك نەخۆشمان بۆ دینن كە ئیدی هيجمان لە دەست نایە.»

دەرکه‌یان کرده‌وه، ژووریک دیار کهوت، قهندیلتکی تیدا هه‌ل‌واسرابوو. مۆمئیکی بچووکیشی تیدا هه‌ل‌کراوو و چرایه‌کیش له بالارفه‌که‌دا، کز ده‌سووتا. سئ ته‌ختی به‌تالیش له سئ سووچی ژووره‌که دانرابوون، که پر بوون له پۆیه‌شمین و په‌مۆی خویناوی.

دەرکه‌وان به‌پرستاره‌که‌ی گوت: «ئوه دیسان مۆمت داگیرساندوه؟»
پرستاره‌که‌ گوتی: «ده‌ترسیم نه‌وتمان لی ببری و له تاریکیدا بمینینه‌وه.»
نه‌نه ره‌مه‌زانیان له‌سه‌ر ته‌ختیک درێژ کرد. ره‌مه‌زان و کوپخا گه‌رانه‌وه و له‌ته‌نیشته‌ دەرکه‌ دانیشتن.

دەرکه‌وان گوتی: «بۆچی دانیشتی؟ با برۆین دوکتوری بۆ بینین.»
کوپخا هه‌لسا و له‌گه‌ل دەرکه‌وانه‌که‌ چوونه‌ ده‌ری.

ره‌مه‌زان هه‌ستا، چوو له‌ دایکی و له‌ چاوه‌کانی روانی که له‌ قهندیله‌که‌ رامابوو و به‌خۆی گوت: «ئوه خه‌ریکه‌ چاک ده‌بیته‌وه، بزانه، چاوی له‌ چرا بریوه.»

پرستاره‌که‌ لپی پرسی: «له‌ که‌یه‌وه نه‌خۆشه‌؟»

ره‌مه‌زان گوتی: «نازانم، به‌ عاره‌بانه‌ی مه‌شه‌دی ئیسلاممان هینایه‌ سه‌ر جاده‌ و له‌ویشه‌وه به‌ لۆرییه‌که‌ گه‌یاندمانه ئیره.»

مندال‌ه‌کانی پرستاره‌که‌ له‌پیش دەرکه‌ راوه‌ستابوون و سه‌یری پیره‌ژن و کوپه‌که‌ی و ده‌سته‌کانی پیره‌ژنیان ده‌کرد، که هیدی هیدی به‌ ته‌خته‌که‌دا شۆر ده‌بوونه‌وه.

٦

کوپخا و دەرکه‌وان چوونه‌ ناو دالانی یه‌که‌م و به‌ پلکانیکدا هه‌لگه‌ران، که له‌ سووچیکی تری دالانه‌که‌ بوو. پاشان گه‌یشتنه‌ دالانیک تری چوارگۆشه‌یی، که په‌نجه‌ره‌یه‌کی خری هه‌بوو. په‌نجه‌ره‌که‌ به‌ره‌و مه‌یدانیک ده‌کرایه‌وه.

دەرکه‌وان له دەرکه‌ی دا .

پیاویک به کۆخه‌کۆخ گوتی: «کتیه؟ ئه‌مجار کتیه؟»

دەرکه‌وان گوتی: «نه‌خۆشکیان هیناوه.»

پیاویکی لاواز به کلاشی دراو و کراسیکی سپییه‌وه هاته دهری. بیستۆکیکی گه‌وره‌ی هه‌لگۆفی‌بوو و له گیرفانی ئاخنیبوو و بریشکه‌ی دهرووکاند. هه‌رکه هاته دهری له کوپخای پروانی و گوتی: «کوا؟ خۆ ئه‌مه نه‌خۆش نییه.»

دەرکه‌وان گوتی: «نه‌خۆشه‌که له خوارتیه، له ژوره‌که‌ی ئازهرمان داناوه.»
دوکتۆر نیوچه‌وانی تیک نا و گوتی: «بۆ بردتانه ئه‌وئ؟ من تاقه‌تم نییه چرکه به چرکه بچمه نێو ئه‌و هۆله گواوییه‌وه.»

پاشان به پلیکانه‌کاندا داگه‌را. کوپخا و دەرکه‌وانیش به دوایدا شوێر بوونه‌وه. به دالان و هه‌وشه و دالانه‌که‌ی دووه‌مدا تپه‌پین و به پلیکانه‌کاندا هه‌لگه‌ران. ئازهر، که له به‌رده‌رکه‌ راوه‌ستا‌بوو و منداله‌که‌ی له باوه‌شدا بوو، خۆی لادا. دوو مندالی دی، که له ناوه‌ندی ژوره‌که‌دا ئیسکیان ده‌لیسته‌وه، ئاوپیان دایه‌وه و سه‌پیری ئه‌مانیان کرد. په‌مه‌زان ترسا و چوو له‌لای په‌نجه‌ره‌که‌ راوه‌ستا.

دوکتۆر به ئازهری گوت: «ديسان ئه‌م تووتکانه‌ت هیناوه‌ته نه‌خۆشخانه؟
بیانبه دهری!»

ئازهر هتیمایه‌کی کرد و منداله‌کان ئیسکیان فری دا و چوونه ناو دالانه‌که. ئازهریش پڕۆیشت و له‌پشت دەرکه‌ راوه‌ستا و له درزی دەرکه‌وه چاوی له قه‌ندیله‌که بری. دوکتۆر چوو په‌پشه‌وه و لیفه‌ی له‌سه‌ر نه‌نه په‌مه‌زان لادا. میشه ئاشناکانی بینی، که له‌سه‌ر ده‌موچاوی هه‌لنیشتبوون. چاوه‌کانی وشک هه‌لاتبوون و گه‌ردی دواساته‌کانی ژیان، بیبیله‌کانی پیره‌ژنی داپۆشیبوو.

دوکتور به کوځا و کورکه‌ک‌هی گوت: «پرؤنه ده‌رئ.»
 رهمه‌زان و کوځا و ده‌رکه‌وان چوونه ده‌رئ.
 ده‌رکه‌وان گوتی: «حالی زور شره.»
 کوځا ده‌رکه‌وانی برده لایه‌ک و گوتی: «نه‌گه‌ر پیره‌ژن بمرئ، کورکه‌م
 خوی ده‌کوژئ.»
 ده‌رکه‌وان گوتی: «پیت وایه؟»
 کوځا گوتی: «ئادی، ده‌شهو و ده‌رؤزه له‌ته‌نیشته پیره‌ژن هه‌لنه‌ستاوه.
 من ده‌زانم پیره‌ژن ته‌واو بووه. ده‌ستی من و داوینت، کاری بکه‌ کورکه‌م
 نه‌زانی.»
 ده‌رکه‌وان گوتی: «باشه.»
 که ژووره‌که‌ چۆل بوو، دوکتور به‌رۆکی پیره‌ژنی کرده‌وه. له‌شی سه‌وزی
 پیره‌ژن خه‌ریک بوو سارد ده‌بووه‌وه.
 دوکتور بیستۆکه‌که‌ی خسته‌سه‌ر سینگی پیره‌ژن. دلی له‌تریه‌که‌وتبوو،
 به‌لام ده‌نگیکی کپ و ونگ ده‌بیسرا. دوکتور به‌تووره‌بییه‌وه هه‌لگه‌رایه‌وه،
 ده‌رکه‌ی کرده‌وه و به‌ئازهری گوت: «چهند جار پیت بلیم کاتیک خه‌ریکم
 نه‌خۆش ده‌بینم، له‌یستۆکه‌کان مه‌خه‌ره به‌رده‌ستی مندا‌له‌کان؟»
 ئازهر هیمای بۆ مندا‌له‌کان کرد که‌کپ و بیده‌نگ له‌سه‌ر پلکانه‌کان
 دانیشتیوون. دوکتور گه‌رایه‌وه ژوورئ و بیستۆکه‌که‌ی خسته‌وه‌سه‌ر سینگی
 پیره‌ژن. ده‌نگی زه‌نگوله‌که‌ هیدی هیدی دوور که‌وته‌وه و... له‌بیاواندا کپ بوو.

۷

کچی مه‌ش‌ه‌دی بابه‌چاوی رشت و هات له‌سه‌ر‌بانه‌که‌یان دانیشته. هیچ کام
 له‌به‌یه‌لییه‌کان، له‌ده‌رئ نه‌بوون. پا‌خ له‌سه‌ر دیواری مالی کوځا
 هه‌لتووتابوو، سه‌ری خسته‌بووه‌سه‌ر هه‌ردوو ده‌سته‌کانی و خه‌وتبوو.

مه شه دی بابه، له ژووره کهیدا پال که وتبوو، دهستی به ریشه
 خه ناوییه کهیدا دینا و له بانیزه وه چاوی له ده ری سووره کهی کچی بریبوو.
 ئیسلام به خوئی و عاره بانه که یه وه هات و له لای حه وزه که راوستا.
 سه تله کهی پر کرد و له پیش ئه سپه کهی دانا. ئه سپه که لموزی خسته ناو
 ئاوه که وه. بزنه ره شهی ئیسلام له په نجه ره وه ده ریپه ییسه ده ری و به ره و
 عاره بانه که رویش و وینجه هه لتلیشا وه کانی لسته وه، که به تایه ی
 عاره بانه که وه نووسا بوون. شه و خه ریک بوو داده هات. هه موو چاوله ری
 بوون، سه ره کان له په نجه ره کانه وه ده هاتنه ده ری و گوئیان هه لده خست.
 جاده ی گوند کپ و خاموش بوو.

کچی مه شه دی بابه، مات و خه مبار، له سه ربانی ماله که یان دانیشتیوو.

۸

په مه زان، شاد و بی خه م له ژووره کهی ده رکه واندا دانیشتیوو و نان و
 ماستی ده خوارد. پیره ژن کپ بوو، ناله ی لی برابوو و پوپه شمینیکیان
 به سه ردا دابوو. ده رکه وان گوتبووی ده بی نه شته رکاری بکری، تا جاریکی تر
 هه ستیته وه سه ری. هه ر بویه ش ده بی سبهینی بیبه نه نه خو شخانه یه کی تر.
 هه رسیکیان له ژووری ده رکه وان هه که دا مانه وه. په مه زان که به رشیوی کرد،
 راکشا و خه وی لی که وت. به لام ده رکه وان و کوپخا تا نیوه شه و، سه بر سه بر
 قسه یان ده کرد. ده رکه وان ورده کارییه کانی بو کوپخا باس ده کرد.
 چرایان کوژانده وه و پال که وتن. له ده ری با هه لی کردبوو و لقیکی
 دره ختی بادامی له شووشه ی په نجه ره که ده خشاندا.

به یان نه نگوت، کوپخا و ده رکه وان له خه هه لسان. به پیدزکی له ژووره که
 چوونه ده ری و نه نه په مه زانیان له ژووره که ی نازهر هی نایه ده ری و له
 دالانه که دا، پالیان خست. ده رکه یان کرده وه، هه رکه چوونه ناو شه قام و

چاوه پى ئۆتۆمۆبىلىك؛ راوهستان، رهمهزان له خه وهلسا و هاته دهري.
دهرکه وان گوتى: «دهبى نه نهت بيه نه نه خوشخانه يه كى تر، تا عه مه لياتى
بكه ن.»

رهمهزان گوتى: «منيش له گه لى دهچم.»

دهرکه وان گوتى: «له وى ريت ناده ن.»

رهمهزان گوتى: «ئه گه ر پىيان نه دام ده گه ريمه وه ئيره.»

ئۆتۆمۆبىلىكى رهش ده ركه وت. ده ركه وان چه نهى لى دا و كوئخا رۆيشت
نه نه رهمه زانى هه لگرت و برديه ناو ئۆتۆمۆبىله كه و دانيشت. رهمه زانيش له
ته نيشت كوئخا دانيشت.

ئۆتۆمۆبىل به رى كه وت، ده ركه وان چاوى لىيان بوو. كه گه يشته بنى
شه قامه كه، خور ده ركه وت و شوفيره كه گوتى: «ئه وه نه خوشه تان بوچى ناوا
پتچا وه ته وه؟ نه كا ... ها؟ نه كا ...»

كوئخا گوتى: «له سه رى كۆلانه كه دىينه خوارى. كۆلانى وه نه وشه زار.»
شوفيره كه هيجى نه گوت. رۆيشت و رۆيشت و له مه يدانىكى بچووك و
چۆل راي گرت. ئه وان دابه زين. كۆلانىكى دريژيان له به رامبه ر خويانه وه
بينى، كه ته پوتۆز دا يگرتبوو. گاشه به ردىكى ره شيش له سووچىكى كۆلانه كه
كه وتبوو. ئالايه كى بچووكيش به له پىكى مسينه وه له سه ر گاشه به رده كه
چه قىندرا بوو.

كوئخا به رهمه زانى گوت: «ليره دانيشه، من ده بيه م و ده گه ريمه وه.»

رهمهزان گوتى: «منيش ديم، من ده مه وى نه نه م ببينم.»

ده ستى دريژ كرد تا ده ستى مردوو له بن لىفه كه وه بگرى.

كوئخا گوتى: «ده ستى لى مه ده، ئه گه ر به ناگا بىته وه ئىدى چاك
نابىته وه. تو ليره دانيشه. ئه گه ر له گه لمان بىيت، ريمان ناده ن و هيجمان
پى ناكرى.»

رهمه زان لهسه ر گاشه بهرده که دانیشته. توورده که ی نان و ماستی لهسه ر
چوکی دانا. کویتخا نه نه رهمه زانی له کوژ کرد و به رهو کوژانه که رویشته.
پییه ره شه کانی نه نه له ژیر لیفه وه ده رکه وتبوون، نه نگوسته دریز و
لیککراوه کانی، هیلی باریکیان بهسه ر خوژه نهمه که ی کوژاندا ده کیشا.

رهمه زان چاوی له هیله کان بریبوو، هه رچهند باوکی دوورتر ده که وته وه،
هیله کان دریزتر ده بوونه وه. هه تاویکی گهرم و به تین بوو. بایه کی بوگهن
ده هات و ئالاکه ی بهسه ر سه ری رهمه زاندا ده له رانده وه. دهنگی چهرخ و
زهنگو له کان له کوژاندا خولایه وه. رهمه زان خوژی لادا. عاره بانه یه کی رهش
ده رکه وت، که دوو نه سپی زل و گوشتن، رایان ده کیشا. زهنگو له ی بچووک
بچووک به عاره بانه که وه شوژ بوو بوونه وه. عاره بانه که گه یشته مهیدانه که و
راوه ستا. نه سپه کان پشوو یه کیان دا و خیرا به شه قامه که دا شوژ بوونه وه و
دهنگی زهنگو له کان نه و ناوه یان پر کرد.

عاره بانه که رویشته و مؤمیکی گهره ی سهوز، له ژیر په رده که یه وه که وته
خوار و تایه ی عاره بانه که، به په نایدا تیپه ری.

۹

ئیسلام و مه شه دی بابه، لهسه ر عاره بانه که دانیشته بوون. کچی مه شه دی
بابه، چاوبه کل له بنه بانی عاره بانه که دانیشته بوو. له قهراخ جاده که چاوله ری
بوون.

ئیسلام گوتی: «بروا ناکه م زوریان پی بچی، پیره ژن زور شر بوو. که
سواری ئوتۆمۆبیلیان ده کرد، لاقی خه ریک بوو جووت ده بوون. هه رچۆنیک
بیت دینه وه.»

مه شه دی بابه گوتی: «کویتخا مروقیکی خواناسه. تا مه یته که نه شاریته وه،
نایه ته وه.»

جاده چۆل بوو. كچى مەشەدى بابە چاوى له پىي شار بربوو.

ئىسلام ھەر له ناكاو چاوى له پانتايى جاده برى. دوو مشكى گەرە،
خەرىك بوون سەبر سەبر نزيك دەكەوتنەو. ئىسلام له عارەبانەكەى
دابهزى. مشكەكان رىيان خوار كردهو و به لاپىدا بەرەو بەيەل رۆيشتن.
ئىسلام قامچى له دەست بەرەو مشكەكان رۆيشت. مشكەكەى پىشەو،
مۆمىكى سەوزى گەرەى به دەمەو بوو.

ئىسلام به پىكەننەو بانگى مەشەدى بابەى كرد. مەشەدى بابە رۆيشت،
له لای ئىسلام راوہستا و ھەردووکیان داھاتنەو و له مشكەكانیان پروانى.
ئىسلام گوتى: «ئەم سەگباخىوانە خەرىكن مۆم دەبەنە بەيەل.»
مەشەدى بابە گوتى: «مۆمىك دەبەن و له باتىي ئەویش، دوو خەروار گەنم
ھەلدەلووشن.»

ئىسلام به پىلەقە له گيانى مشكەكان بەربوو. مشكەكەى يەكەم، مۆمەكەى
فرى دا و دەرپەرى. مشكەكەى دووم لەژىر پىي ئىسلامدا پلىشايەو.
مەشەدى بابە مۆمەكەى ھەلگرت، سەپرىكى كرد، بۆنى پىوہ كرد و گوتى:
«چى لى بکەين؟»

ئىسلام گوتى: «با ببەين، دەيدەينە كچەكەت، با راي گرى بۆ شەوى
بووكتىنى. پىت چۆنە؟»
مەشەدى بابە گوتى: «زۆرىش باشە.»

گەرانەو و مۆمەكەيان داىە دەست كچە و دانىشتن. سەبیلەيان تى كرد و
له بىرەو رۆچوون.

۱۰.

كوپخا ھەرچىيەكى كرد و كراندى، پەمەزان رازى نەبوو بگەرپتەو گوند.
لەسەر گاشەبەردەكە دانىشتبوو و دەيگوت: «با نەنە پىت، ئەوجا دەرۆين.»

کوئخا گوتی: «بەم زووانە نایەتەووە. دە پۆژی پێ دەچی.»
 پەمەزان گوتی: «ئیمەیش دە پۆژی تر دەپۆینەووە.»
 کوئخا گوتی: «ئەدی چی لە کاروبارمان بکەین؟»
 پەمەزان گوتی: «تۆ ئەگەر حەزت لێیە برۆ. من بۆ خۆم لێرە دەمێنمەووە.»
 کوئخا دانیشت و ئارەقەیی نیوچەوانی سەری. جلەکانی پیرەژنی لە بن
 هەنگلدا بوو. لە پێکدا هەلسایە سەرپێ و گوتی: «گوێ بگرە، ناکرێ لێرە
 دانیشین. با بچینە لای دەرکەوانی نەخۆشخانە و لەوێ چاوەرێ بین.»
 هەستان و چوونە لای دەرکەوانی نەخۆشخانەکە. دەرکەوان پێش دەرکەیی
 نەخۆشخانەیی گەسک دابوو و ئاوریشینی کردبوو. لەبەر دەرکە و لەسەر
 کورسییەک دانیشتوو و خاسی دەخوارد.
 کوئخا گوتی: «بردمانە نەخۆشخانە.» چاویکی لە دەرکەوان داگرت و
 درێژەیی پێ دا: «گوتیان دە پۆژی تر دیتە دەری. بەلام پەمەزان نایەوێ
 بگەریتەووە گوند.»
 پەمەزان گوتی: «تۆ برۆ، من لەگەڵ نەنەم دیمەووە.»
 دەرکەوان گوتی: «زۆر باشە کوئخا. تۆ برۆ. پەمەزان لێرە دەمێنیتەووە،
 یارمەتیم دەدا و منیش حەفتەییەکی تر دەهینێرمەووە.»
 کوئخا جلەکانی نەنە پەمەزانی هەلگرت و کرێی ئۆتۆمۆبیلی پەمەزانی
 دایە دەست دەرکەوان و بەلێنی لێ وەرگرت، کە حەفتەییەکی تر، پەمەزان بە
 پێ بکاتەووە بەیەل.
 پەمەزان و دەرکەوان چوونە ژووری.
 دەرکەوان گوتی: «تۆ هەر لێرە و لەم ژوورەدا دەمێنیتەووە تاکو دایکت
 دەگەریتەووە.»
 پەمەزان توورەکەیی نان و ماستی خستە ژێر تەختی دەرکەوان و لەسەر

لیواری په نجره دانیشته. دهرکه وان پاره ی ئۆتۆمۆبیلی رهمه زانی له ژیر فانۆسه که دانا و چووہ ناو پیخه فہکھی و لئی وهرکه وت. رهمه زان هاته دهری و له سهر کورسییه که ی بهر دهرکه دانیشته و دهستی به خاس خواردن کرد.

۱۱

که کوپخا گه یشته وه ناو گوند، ئیسلام له رۆخ هه وزه که خهریکی شوشتنی عاره بانه که ی بوو. پاپاخ خۆی له سهر دیواره وه هه لدا یه خواری، به هه په هه په وه به ره و کوپخا رۆیشته و بۆنی پیوه کرد. کچی مه شه دی بابه چووہ سهربان و دیتی کوپخا هاتوو هته وه و خهریکه له گه ل ئیسلام قسه دهکا. گه رایه وه خواری، قاپوقا چاغه کانی هه لگرت و به په له کۆلانی بری و خۆی گه یانده لای هوز و دهستی به شۆردنیان کرد.

ئیسلام گوتی: «ئه دی رهمه زان نه هاته وه؟»

کوپخا گوتی: «ده لی تا دایکم نه یه ته وه، نایه مه وه.»

ئیسلام راوهستا و واقورماو چاوی له ماسییه کان بری و لئی پرسی: «جا که ی دپته وه؟»

کوپخا گوتی: «دهرکه وان گوتی هه فته یه کی تر به ری دهکاته وه.»

کچی مه شه دی بابه لیکی دایه وه: «هه فته یه ک چهنه رۆژه؟»

ئیسلام گوتی: «بریا بته ینا باوه. خۆت ده زانی هیندیک کهس چاوه ری دهکن.» هیمای بۆ کچی مه شه دی بابه کرد.

هه ردووکیان گه رانه وه و ته ماشایان کرد. کچی مه شه دی بابه هه ستایه سه ری، قاپه کانی هه لگرت و به ری که وت. که گه یشته نیو کۆلان، چاوی به پاپاخ و بزنه ره شه ی ئیسلام که وت، راوه ستابوون و چاویان له ئاوه که بریبوو.

دەرکه‌وان، شه‌وان ده‌خه‌وت، که نه‌خۆش‌یکیش ده‌هات و له دەرکه‌ی ده‌دا،
 رهمه‌زان هه‌لده‌ستا و دەرکه‌ی ده‌کرده‌وه. دەرکه‌وان به‌لێنی به‌کوێخا دابوو،
 پاش هه‌فته‌یه‌ک، رهمه‌زان ره‌وانه‌ی گونده‌که‌یان بکاته‌وه.

رۆژی شه‌شه‌م به‌ رهمه‌زانی گوت: «ئه‌ورۆ چوو بوومه‌ ئه‌و نه‌خۆش‌خانه‌ی
 دایکتی لێیه. دایکت به‌م زووانه‌ ئیزن ناده‌ن. باوکیشته‌ پاره و مه‌سرووفاتی
 بۆ دانه‌ناوی. سبه‌ینێ برۆ گونده‌که‌تان، پاره بێنه و وه‌ره‌وه.»

رهمه‌زان گوتی باشه و بریاریان دا سبه‌ینێ زوو به‌ پێ بکه‌وی. شه‌و
 زووتر له‌ هه‌میشه‌ داها. دەرکه‌وان و رهمه‌زان چوونه‌ ژووری و دەرکه‌یان
 داخست که‌ بخه‌ون. با ده‌هات. گوێیان له‌ ده‌نگی ئازهر بوو، که‌ له‌ په‌نجهره‌وه
 دانه‌ویبوو و به‌ منداڵه‌کانی ده‌گوت: «ده‌بین، با خه‌ریکه‌ چی ده‌کا؟»

با، پیسایه‌ی و په‌مۆ خویناوییه‌کانی نیو هه‌وشه‌ی راده‌مائی و راپێچی
 ده‌ریی ده‌کردن.

دەرکه‌وان به‌رشیوی نه‌کرد، به‌تانییه‌که‌ی به‌ خۆی دادا و لێی خه‌وت.
 رهمه‌زان له‌ په‌نا دیواری ژووره‌که‌ دانیشته‌ و چاوی برییه‌ لقه‌که‌ی دره‌ختی
 بادام، که‌ شووشه‌ی په‌نجهره‌ی ده‌رووشانده‌وه.

ده‌نگه‌کان تیکه‌ل ده‌بوون و تاوانتاو ده‌نگی دوکتۆر له‌ نه‌ۆمی سه‌ره‌وه
 ده‌هات، که‌ دەرکه‌ی ده‌کرده‌وه، له‌ داڵانه‌که‌دا ده‌کوکی و جنیوی ده‌دا.
 رهمه‌زانیش به‌ده‌م بیستنی ده‌نگه‌کانه‌وه، خه‌وی لێ که‌وت. نیوه‌شه‌و له‌ خه‌و
 هه‌لسا. ده‌نگ ده‌هات. ده‌نگی ئاشنا. ده‌نگی زه‌نگوله‌یه‌ک له‌ نیو بادا. گوێی
 هه‌لخست. ده‌نگه‌که‌ نزیک و نزیکتر که‌وته‌وه، له‌ به‌رده‌رکه‌ی هه‌وشه
 راوه‌ستا، پاشان ده‌ستیک سه‌بر سه‌بر که‌وته‌ سه‌ر دەرکه‌ و ته‌قه‌ی لێ
 هه‌ستاند. رهمه‌زان سه‌ری هه‌لێنا، دەرکه‌وان له‌ خه‌ودا بوو. رهمه‌زان هه‌ستا،

دەرکه‌ی ژووره‌که‌ی کرده‌وه و چووہ ناو حەوشە‌که‌وه. دەنگی دوکتۆری بیست،
که له پێخەفە‌که‌یدا دەکۆکی.

رەمەزان بەرەو دەرکه‌ رویشت. هینکه و هەناسە‌ی که‌سیک، له پشت
دەرکه‌ی حەوشە‌وه دەهاته بەرگوئی. که دەرکه‌ی کرده‌وه، نەنە‌ی بینی. جلیکی
نوویی لە‌بەر بوو. رەمەزان به‌ خۆش‌حالییە‌وه چووہ دەرئ و دەستی نەنە‌ی
گرت. هەردووکیان به‌ په‌له‌ رویشتن و دوور که‌وتنە‌وه. بایه‌کی توند دەهات و
پاڵی به‌هەردووکیانە‌وه دەنا. دەنگی چە‌ند زە‌نگۆله‌په‌ک له‌ دوور دوورە‌کانە‌وه
دەهاته بەرگوئی.

رەمەزان گوتی: «نەنە، دەچیئە‌ کوئی؟ دەچیئە‌وه به‌یەل؟»

نەنە گوتی: «نا، دەچیئە‌ وە‌نە‌وشە‌زار.»

۱۳

به‌یانی زوو، کوێخا و مە‌شە‌دی بابە و ئیسلام سواری عاره‌بانە‌ بوون و چوون
له‌سەر جاده‌ی شار، چاوله‌رئ دانیشتن.

پا‌پاخ و بزە‌ رەشە‌ی ئیسلامیش غاریان دا و له‌ تە‌نیشت عاره‌بانە‌که‌
راوه‌ستان. به‌یه‌لییە‌کان چە‌ند سە‌عات جارێک دەهاتنە‌ دەرئ و له‌ په‌نا
حە‌وزە‌وه تە‌ماشای جاده‌یان دەکرد و دەگه‌رانە‌وه.

که ئیواره‌ داها، مە‌شە‌دی بابە به‌نیوچه‌وانی گرژە‌وه گوتی: «ئە‌دی چی
لی‌ هات؟ مە‌گەر نە‌تگوت دیتە‌وه؟»

کوێخا به‌ نیگه‌رانییە‌وه گوتی: «گوتبووی دە‌ینێرمە‌وه. ئیستایش هیچ
باسێک نییە‌.»

که شه‌و داها، کچی مە‌شە‌دی بابە له‌ سە‌ریان داگه‌را، مۆمه‌ سه‌وز و
گه‌وره‌که‌ی هە‌لگرت، له‌ مال‌ هاته‌ دەرئ و رپی گرده‌که‌ی گرتە‌ به‌ر، تا له
نیشانگه‌دا داگیرسینیت.

30

چیرۆکی دووہم

کوئخا هاته سهر دیوار. پیاوهکان، تیکرا ههستانه سه‌رپی و پراوهستان. کوئخا دانهوی و له پروناکیی مانگدا، ته‌ماشای پیاوهکانی کرد و دابه‌زییه خوارئ، به‌رهو ئیسلام رۆیشت و قۆلی گرت. به تاریکایی په‌نا دیواردا تیپه‌رین و به‌رهو مائی ئیسلام چوون. کوئخا له‌به‌ر په‌نجه‌ره پراوهستا و ئیسلام چووه ژوورئ. به‌رهی خپ کردهوه و هی‌نایه ده‌رئ و دووبه‌دوو به‌رهو هه‌زه‌که‌ی ناوه‌ندی گوند رۆیشتن. له‌ژیر دارییه‌که پراوهستان و تاویک به‌ چپه‌ قسه‌یان کرد و هاتنه‌وه لای پیاوهکان. کوئخا و به‌دوای ئه‌ویشدا ئیسلام، به دیواردا هه‌لگه‌ران و ئاودیو بوون. تاویکی نه‌برد، هه‌ردووکیان هاتنه‌ سهر دیواره‌که و له‌ خه‌لکیان روانی. کوئخا به‌ ده‌نگیکی نووساوه‌وه گوتی: «ئه‌لفاتیحه!»

ئه‌وسا خه‌لک بو‌یان ده‌رکه‌وت و گیتژ و چه‌په‌ساو، فاتیحایان خویند. پاشان یه‌ک به‌ یه‌ک به‌ دیواردا هه‌لگه‌ران و به‌ ریز له‌سه‌ر لیواری دیواره‌که دانیشتن. به‌ره‌که‌ی ئیسلامیان، به‌سه‌ر مردووه‌که‌دا دابوو و فانۆسیکی بچووکیشیان له‌ ته‌نیشت مردووه‌که‌ پی کردبوو. می‌شوه‌له‌ی گه‌وره‌ی بالدار به‌ ده‌وری فانۆس و به‌سه‌ر جامه‌ ئاوه‌که‌دا ده‌خولانه‌وه.

ئیسلام و کوئخا سه‌رله‌نوئ چوونه‌وه ئه‌ودیو دیواره‌که و بانگی مه‌شه‌دی جه‌بار و کوری مه‌شه‌دی سه‌فه‌ریان کرد.

کوئخا به‌ مه‌شه‌دی جه‌باری گوت: «ده‌بی بچنه‌ سه‌یداوا.»

کوری مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر گوتی: «ئیستا؟»

ئیسلام گوتی: «ئادی، هه‌ر ئیستا.»

کوئخا گوتی: «به عاره بانه که هی ئیسلام برۆنه سهیداوا، به حاجی شیخ
 بلین ئاغا ئهمری خوی کردوو و دهبی نووژی لی بخوینی و له گه ل خوتانی
 بیین. ئاغا وهسیهتی کردوو.»

مه شه دی جه بار و کوری مه شه دی سه فه ره له یه کتریان روانی و به ره و
 مالی ئیسلام که وتنه ری.

ئیسلام گوتی: «که هه وساره کان ده که نه وه، ئاگاتان له بزنه که بی،
 ده رنه په ریته ده ری.»

کوری مه شه دی سه فه ره گوتی: «ئاگام لی ده بی.» و ریشتن.

ئیسلام و کوئخا هاتنه لای هه وزه که و له ته نیشته چالیک راوه ستان که
 تاته شو ره شه که ی تیدا بوو.

مه شه دی بابه یه هات، له ته نیشته یان راوه ستا و له کوئخای پرسی: «پیت
 وایه حاجی شیخ بتوانی له گه لیان بیت؟»

کوئخا گوتی: «بو نه توانی؟ ئه گه ر بزانی ئاغا ئهمری خودای کردوو،
 سه ده له سه ده دی.»

مه شه دی بابه گوتی: «ئاخر سهیداوا نه خو شی تی که وتوو و خه لک
 په نایان بردوو ته مالی که دا خانم. روژی سی- چوار مردوو یه که ده شار نه وه.»

کوئخا گوتی: «له کویت بیستوو؟»

مه شه دی بابه گوتی: «ژنی میربرایم که که که هی له گه ل کوری ئاгада
 بردوو ه شار، له گه رانه وه دا بینیبوو ی سهیداوا قه ره بالغه.»

ئیسلام گوتی: «به راست، کوری ئاغا له کوئیه؟ ئیستا که باوکی مردوو،
 دیسان دیار نییه؟»

کوئخا گوتی: «له مالی پووری که وتوو.»

مه شه دی بابه گوتی: «خو پووری له کن ژنه کانی تره!»

کوئخا گوتی: «دویشه و که چوومه وئ، دیتم له مائی پووری لئی که وتووه.»

ئیسلام گوتی: «بوچی پیش مردنی ئاغا بانگت نه کرد؟»

کوئخا گوتی: «بانگم کرد. نازانی ئەم ژنه ی برایم چ بی چاوو پروویه که. سینگى دهریه راند و گوتی ناهیلّم خوشکه زاکه م ببه نه ئەوئنده رئ و زندقى بچئ.»

مه شه دی بابه گوتی: «که واته باشتر، که بانگتان نه کرد.»

کوئخا گوتی: «هیچ که سم بانگ نه کرد. بهس من له وئ بووم که ته و او بوو. هر له ناکاو دیتم هه ناسه ی برا. که فانوسم هه لئنا، دیتم ته و او بووه. دوایئ هاتمه سهر دیوار و پاشان چووین به ره مان هئنا.»

مه شه دی بابه گوتی: «ئهدی تا سبه یئى چی بکه ین؟»

کوئخا گوتی: «که سمان نانووین.»

ئیسلام گوتی: «ئادی ناکرئ بنووین. تا به یانی هئنده ی نه ماوه.»

هه رسیکیان به رئ که وتن و به لای هه وزه که دا پئچیان کرده وه. ژنه کان که دیتیان پیاو خه ریکن دین، لیک کۆ بوونه وه و له پیاوه کانیان روانی. پاپاخیش که له خه و هه لسا بوو، گئژووئژ له لای ژنه کان راوه ستابوو.

مه شه دی بابه گوتی: «باشتره بچین نه سیراغا ببیننه وه.»

ئیسلام گوتی: «ئادی، با برۆین.»

کوئخا له پئشه وه و ئیسلام و مه شه دی بابه ییش به دوایه وه رۆیشتن تا گه یشتنه هه وشه ی مائی ئاغا. پیاوه کان هئشتا به ریز له سهر دیواره کان دانیشتبوون و چاویان له هه وشه بوو. ئیسلام به دیواردا هه لگه را و ته ماشای هه وشه ی کرد. وای هاته به رچاو که سینگى مردوو سه بر سه بر به رز ده بئته وه. گه رایه وه و له دیواره که هاته خواری.

کوئخا گوتی: «چ باس بوو؟»

ئىسلام گوتى: «ھىچ باسئىك نەبوو.»

ھەرسئىكيان بە كۆلانى يەكەمدا تىپەرىن و بەرەو مالى مىربرايم رۆيشتن. كۆلان، چۆل و بىدەنگ بوو. دەنگى پىي ئەوان نەبى، ھىچ دەنگىك نەدەبىسرا.

ئىسلام دەربىجەي مالىكەيانى كىردەو. ھەوشە كەسى تىدا نەبوو. گەرانەو و پەنجەرەي ژوورئىكيان كىردەو كە پرووى لە كۆلان بوو. پشیلەيەكى گەرە، كە لە پشت پەنجەرەكە پال كەوتبوو، ھەلسايە سەرپى، كەمىك خۆي راولەشاندا و ھاتە دەرى.

كوئخا و مەشەدى بابە سەريان برە ژوورئى و گوئيان ھەلخست. كەسئىك دەگريا.

ئىسلام گوتى: «دەگرىي؟»

كوئخا گوتى: «لە كوئىرا زانىويەتى؟»

ئىسلام دنكە شقارتەيەكى پى كىرد، ژوورەكە كەمىك رووناك بوو. لە بنەبانى ژوورەكەدا، كەسئىك راولەستا بوو و سەرى خستبوو سەر رەفە و ھۆن ھۆن دەگريا. كوئخا و بەدواي ئەوئىشدا ئىسلام چوونە ژوورئى. مەشەدى بابە لە دەرى ماپەو.

كوئخا و ئىسلام لە تارىكىدا راولەستان.

مەشەدى بابە لە دەرىرا گوتى: «ئاغا، ئەو لىت دەگەرەين، دەزانى دەبى بئىيەو مالى؟»

تارمايى ديسان كۆكى.

ئىسلام گوتى: «ئادى، قوربانى ئەژدادت بم، دەبى بئىيەو مالى خۆتان. ئىستا ئىدى ئاغامان ئەتۆي.»

تارمايى لە تارىكىدا خورخور گريا.

کوری مه شه دی سه فەر و مه شه دی جه بار، سواری عاره بانه که ی ئیسلام بوو بوون و به په له به ره و سهیداوا دهچوون. تا نیوهی رییه که، هر سهراوژی ری بوو. تیژ ده ریشتن و چه رخه کان یارمه تی ئه سپه کانیاں دها که زووتر بگه نه جی. له «شور» به ولوه، ئه سپه کان عاره بانه و قورساییی تایه کان و ئه وانی راده کیشا.

هر که له گوند وه ده رکه وتن، مه شه دی جه بار گوتی: «سه د حه یف و مخابن بۆ ئاغا.»

کوری مه شه دی سه فەر گوتی: «ئهری وه لالا، سه د حه یف و مخابن.»
مه شه دی جه بار گوتی: «نه سیراغا هیشتا منداله، ناتوانی جیی ئاغا بگریته وه.»

کوری مه شه دی سه فەر گوتی: «ئادی، زۆر منداله.»
مه شه دی جه بار گوتی: «نه هاته سه ر مه یته که ییش. ها؟»
کوری مه شه دی سه فەر گوتی: «نا، نه هاتوو.»
مه شه دی جه بار گوتی: «ده لاین هر له ماله پووری نایه ته ده ری!»
کوری مه شه دی سه فەر گوتی: «ئادی، له مالی میربرایم پالی داوه ته وه و لینی که وتوو.»

مه شه دی جه بار گوتی: «ده لاین هر له و رۆژه ی کچه پوره که یان بر دووه ته نه خو شخانه، هیر بووه.»

کوری مه شه دی سه فەر گوتی: «ئادی، نه نه ی منیش، هر وای ده گوت.»
مه شه دی جه بار گوتی: «ده لاین چۆکی کچه کیم و زووخاوی پیدا دیته خوار و ناتوانی ری بکا.»

کوری مه شه دی سه فەر گوتی: «نا، ده توانی، به لام کیم و زووخاوه که ی

پراسته. خراپی لی قهوماوه.»

مهشەدی جەبار گوتی: «دەلێم... ئەکا نەسیراغا ئاشقی کچە پوورەکەهی بووبی؟»

کوپی مهشەدی سەفەر گوتی: «نازانم. لەوانەشە. بەلام کچەکە نەخۆش و مردەلەیه. خۆ دەزانی؟»

مهشەدی جەبار گوتی: «ئادی، بەلام دوور نییه. ها؟»

کوپی مهشەدی سەفەر گوتی: «دوور نییه.»

مهشەدی جەبار گوتی: «رۆژگاریکی سەیره. نەسیراغا هیشتا بۆنی شیریی لە دەم دئی.»

کوپی مهشەدی سەفەر گوتی: «بۆنی شیریش نا، پازدە سالی تێپەراندوو.»

مهشەدی جەبار گوتی: «هیندیک کەس لە پازدە سالییدا هەر مندالن.»
پاشان هەردووکیان بیدەنگ بوون. رۆیشتن و رۆیشتن تا گەیشتنه گاشەبەردیکی بەرز و چوارگۆشە، کە وەک مینبەرتیک لە رۆخ جادەکە هەلکەوتبوو. مهشەدی جەبار لە عارەبانەکە دابەزی، سەیرتکی تایەکانی کرد، لێیان دلتیا بوو و گوتی: «با برۆین.»

کوپی مهشەدی سەفەر گوتی: «با برۆین.»

هەردووکیان سوار بوون و ئەسپیان بە لاریدا و بەرەو کێو بەرزەکە تاو دا.

مهشەدی جەبار گوتی: «باشتر بوو پیرەمێردتیکمان لەگەڵ با.»

کوپی مهشەدی سەفەر گوتی: «ئادی، باشتر دەبوو.»

مهشەدی جەبار گوتی: «بیت وایە شیخ پیتی ناخۆش بی؟»

کوپی مهشەدی سەفەر گوتی: «ئادی، لەوانەیه پیتی ناخۆش بی.»

مهشەدى جەبار گوتى: «خو بكا له سەيداوا مابىتەوه.»
 كورپى مهشەدى سەفەر گوتى: «خو بكا.»
 مهشەدى جەبار گوتى: «حاجى شىخ بە نەخۆشيبەكەى ئاغاي دەزانى؟»
 كورپى مهشەدى سەفەر گوتى: «نا، نەيدەزانى.»
 مهشەدى جەبار گوتى: «چۆن چۆنى خەبەرەكەى بدەينى؟»
 بەرەبەيان بوو كە له سەيداوا نزىك كەوتنەوه. مائەكان له بنارى كىوتىدا
 و بەسەر يەكتردا هەلچنرابوون. مائىك كە له ناوەندى مائەكانى تردا بوو،
 سەدان ئالائى تىدا هەلكرابوو. با، كە هەلى دەكرد، ئالاکانى دەلەراندەوه.
 مهشەدى جەبار و كورپى مهشەدى سەفەر، كە لەسەر عارەبانەكە
 راوەستابوون، واين دەزانى، مائەكە تىكرا خەرىكە دەلەریتەوه.
 سەيداوايبىكە، كە سەرىكى گەورەى هەبوو، لىيان دەرکەوت. مهشەدى
 جەبار بانگى كرد. كابرا هاتە پيشەوه.
 مهشەدى جەبار گوتى: «حاجى شىخ له گونده؟»
 سەيداوايبىكە گوتى: «ئادى له گونده، بەلام نەخۆشه و له جىدا
 كەوتوو.»
 مهشەدى جەبار گوتى: «نەخۆشه؟ چىيەتى؟»
 سەيداوايبىكە گوتى: «زۆر كەس نەخۆشه. حەفتەيەك زياترە نەخۆشين
 هاتوو و تا ئىستا دە كەس زۆرتەر مردوون.»
 مهشەدى جەبار گوتى: «بۆ؟»
 سەيداوايبىكە گوتى: «خو دەزانى. هەموو نەخۆشهكان بۆ دوعا و شىفا
 لەوێن.»
 ئامازەى بۆ ئالاکان كرد.
 مهشەدى جەبار گوتى: «حاجى شىخيش لەوێيە؟»

سەيداوايىيەكە گوتى: «تا دوڭنى شەوئىش لە مالى خۆى بوو، بەلام لە دوڭنى شەوئىو ئەوئىش چووئە وئ.»

مەشەدى جەبار گوتى: «سەئەتى باش نەبوو؟»

سەيداوايىيەكە گوتى: «با، بەلام بەلایەكى تری بەسەر هاتوو.»

مەشەدى جەبار گوتى: «چى قەوماو؟»

سەيداوايىيەكە گوتى: «كۆرەكەى، كچى ئوممەتەلى هەلگرتوو و حاجى شىخىش داغان بوو و چووئە وئىندەرى. بەئىنى خۆمان بى، چووئە وئىندەرى تا دەمى خەلك بېستى.»

هەرسىكىان گەرانەو و چاويان لە ئالاكان بېرى.

مەشەدى جەبار بە كەبراى سەيداوايىيە گوت: «تۆ ناھىتە گوند؟»

سەيداوايىيەكە گوتى: «بەدى، دىم.»

مەشەدى جەبار گوتى: «سەرکەو!»

سەيداوايىيەكە سوار بوو. هەرسىكىان رۆئىشتن و گەئىشتنە كۆلانئىكى بەرىن، كە قۆرتىكى گەورەى تىدا بوو و پىر بوو لە قور و چلپاو. دەوران دەورى قۆرتەكە، بە بەرد هەلچنرابوو. لە عارەبانەكە دابەزىن و بەسەر بەردەكاندا پەرىنەو لایەكەى تر.

مەشەدى جەبار گوتى: «ئىمە لە بەئەلەو دىن.»

سەيداوايىيەكە گوتى: «دەزانم. ئەوئىش عارەبانەى ئىسلامە، وا نىيە؟»

مەشەدى جەبار گوتى: «ئادى، هاتووئىنە لای حاجى شىخ. ئىستائىش دەبى بچىنە ئەوئى.»

دەستى بەرەو ئالاكان هەلېرى.

سەيداوايىيەكە گوتى: «ئادى، دەبى برون لەوئىندەرى بىبىن.»

مەشەدى جەبار گوتى: «ئەوئى كۆئىيە؟»

سهیداواییه که به سه رسورمانه وه لئی روانی و گوتی: «کوئییه؟ دیاره
کوئییه. مائی گه داخانمه.»
مه شه دی جهبار و کوری مه شه دی سه فه ره که تازه تیگه یشتیبون، پیکه وه
گوتیان: «ئاها... مائی گه داخانم!»

۳

که به یانی داهات، کوئخا و ئیسلام هاتنه سه ره دیوار.
ئیسلام گوتی: «کوئخا، با برۆین خه ریکه بین، تا حاجی شیخ نه هاتووه، با
کاره کان ته واو بکهین.»
کوئخا گوتی: «ئادی با برۆین.»
کوئخا و مه شه دی بابه و دوو گه نجی تر چوونه مائی کوئخا و بیئل و قازمه
و نه ردیوانیان هه لگرت و پئی گۆرستانیان گرتنه بهر.
ئیسلام و عه باس و دوو که سی تریش چوونه مائی ئیسلام. گه سک و
مه شکه و جام و لیفه یان هه لگرت و هاتنه وه لای هه وزی گوند. ئیسلام و
عه باس شته کانیان دانایه لای داربیه که و چوونه لای چالیک که تاته شۆره
ره شه که ی تیدا بوو. ئیسلام و عه باس گۆشه کانی تاته شۆریان گرت و لایان
دا. بیچوووه ماریک ده ره پیه ده ری و خۆی گه یانده هه وزه که. دوو که سی
تریش به هانایانه وه هاتن، تاته شۆره که یان هینایه ده ری، به ره و قیبله یان
دانا و ده وره بریان به وردکه به رد قایم کرد.
ئیسلام گوتی: «زۆر باشه.»
عه باس گوتی: «ئادی، تازه ناجوولیتته وه.»
ئیسلام له بهر خۆیه وه گوتی: «رۆژ به رۆژ خه ریکه قورستر ده بی.»
ژنه کان له وه به ری ئاوه که کۆ بوو بوونه وه و چاویان له هه وه که بریبوو.
کورپه لاییک که کالۆی له سه ره نه بوو و قژه سوور و لووله که ی به سه ره

گوئیہکانیدا بہردابوہوہ ، ہات و سینییہکی گہورہی دایہ دەست ئیسلام کہ
بوخچہیہکی تیدا بوو و گوئی: «ئی ئاغاہ»

ئیسلام گوئی: «دەزانم»

سینیہکەہی لی وەرگرت و داینایہ بن دارەکە و بہردیکی لەسەر بوخچەکە
دانا، کہ با نہییا .

سەرسوور بہ تەنیشت حەوزەکەدا تپپەری و بہرەو مائی مەشەدی سەفەر
پۆیشت. مەشەدی سەفەر سەری لە کلاورپۆژنەوہ ہینابوہ دەری و لە حەوزی
دەروانی. سەرسوور بەکۆلان و پەنا داربییہکاندا تپپەری و گەیشتە
گۆرستان. کوئخا و مەشەدی بابە و گەنجەکانی بینی کہ خەریکن لە
دەستەپراستی شیربەردینەکەدا، گۆریک ہەلدەکەنن. لئیان نزیک کہوتەوہ و
چوو لەسەر شیربەردینەکە دانیشت.

مەشەدی بابە کہ خۆلەکەہی رۆکردە دەری، گوئی: «بەسە، یان ہیشتا
ہەلقەنم؟»

کوئخا گوئی: «ئەتۆ وەرہ دەری، با من ہەلیقەنم.»

مەشەدی بابە ہاتە دەری و کوئخا چووہ نیو قۆرتەکەوہ. کوئخا کہ بەژنی
لە مەشەدی بابە کورتتر بوو، لە قۆرتەکەدا ون بوو. تەنیا دمی قازمەکەہی
دەبینرا کہ ہەلدەہینرا و دادەہینرا. مەشەدی بابە بیلەکەہی دایہ دەست
کوئخا. کوئخا کہ خاکەکەہی پۆ دەکردە دەری، لە ناکاو دانەوییہوہ و
گۆزہیہکی بچووکی ہینایہ دەری. خۆلەکەہی لی دامالی و ہەلی ہینا.
ہەموویان چوونہ پیشەوہ. گۆزەکە چینکۆ بوو و شین بوو، ماسییہکی
سووری بچووکیشی لەسەر کیشراووو. کوئخا گۆزەکەہی سەراوژیر کرد و
پای وەشاندا. خۆلەمیشیکی نەرمی لی پڑایہ دەری کہ ہەموویانی خستە
کۆکین. تەنیا مەشەدی بابە نہبی کہ خۆی لادابوو و فاتیحای دەخویند.

كچى ميربراييم، هەر لهو رۆژوه كه دايكى و كوره پورهكهى هينابوويانه نهخوشخانه، هيشتا جييهكى بهرنهكهوتبوو و لهژير نارهوهنيكى پيرى باخچهى نهخوشخانهكهدا كهوتبوو. په رستاريكى پير و بالابهرز كه قزى لهژير لهچكه شينهكهيدا كو كردبووه، نيورويان شوربا و شهوانيش پلاوى بو دينا تا لهگهـل ئارينوك بيخوا. كچهيش ههـموو ئازار و كوـكهـكانى له بير چووبووه و بهـس دهـيوست هـەر چـونـيـك بـيـت هـهـلـى و بـگـهـرـيـتهـوه بهـيـهـل.

ئهو شهوهى ئاغا مرد، كچهكهى ميربراييم له خهـودا بينـبووى گوريسـتيـكيان له لاقى ئاغا بهستوه و كوـمهـليـك كوـبوـنهـتهـوه و دهـيانـهـويـ هـهـلـى بـدـنهـ نـيـو چالـيـكى گـهـرهـوه. قـهـلهـباچـكهـكانـيش له سهربانى مالى ئاغا خر بووبوونهوه و باليان ليك دها و عارهبانكهى ئيسلام له سهرى كۆلانهكه بوو، مهشهـدى جهبار و مهشهـدى سهـفهـريش لهـنيـو عـارهـبانـهـكهـدا راوهستابوون. كورپى مهشهـدى سهـفهـر جامـيـكى بهـدهـستهـوه بوو و ماسـيـهـكى سوورى بچووكيش له جامهكهدا دهخولايهوه.

كه ئهـمانـهـى بينى له خهـو راپهـرى و دهـستى بهـگرـيان كرد. گرـيـانهـكهـى، ههـموو باخى بهـخـهـبهـر هـيـنا. پـيرـهـژـنهـكهـ دهـركهـوت. دهـمهـدهـمى بهـيـانى بوو و به غار دههات. كوـمهـلهـ خهـلكـيـكـيش له دالانهكاندا هاتنه دهري و دهستيان به كوـكـين كرد.

پـيرـهـژـنهـكه گوتى: «بوچى دهگرى؟»

كچى ميربراييم گوتى: «ديشى.»

پـيرـهـژـنهـكه گوتى: «كويت ديشى؟»

كچه دهستى ههـلـينا و له ههـوادا لهـرانـديـهـوه. ههـوهـلـ جار خـسـتـيـه سهر زگى و پاشان سينگى، پاشان سهـرى، پاشان دهـستى شوـر كـردـوه بو لاي

چۆكى كه به پەپۆيه كه وه به سترابوو و تك تك كيم و زوخواوى لى ده تكا .
پيره ژنه كه گوتى: «ئەها... ئىستا زانيم. قەلەندەرى بەستە زمان.»
خەرىك بوو ھەوا پروناك دەبوو ھە. باى سىپىدە ھەلى دەكرد و
فینكايییه كى خوۆشى لەگەل خوۆى دینا. لە دالانەكاندا، تاكوته را كوۆكه كوۆك
دەبیسرا. خەلك گەرابوونە ھە جى خوۆيان.
پيره ژنه كه گوتى: «مەگرى داىكم، مەگرى. ئىستا دوكتۆره كان دین، دەچمە
لايان بزائم چيم پى دەكرى.»

ھەر لەوى دانیشت تا خوۆر دەركەوت. دەركەوان دەركەى ھەوشەى كردە ھە
و ھەشاماتى پشت مەلەكانیش، بە نالەنال پزانە ژوورى. دەركەوانەكە پىشى
بە ھەشامات گرت و دەركەى تا نیو، داخست. خەلك گەرانە ھە دواو ھە و لە
حالىكدا كە دەكوۆكين، دەستیان بە مەلەكانە ھە گرت و چاویان لە دالانە
تەسكە كان برى. دوكتۆره كان ھاتن. پيره ژنه كه دەستى كچى میربرایمى
گرت و بە پليكانەكاندا ھەلگەران و گەیشتنە لای دوكتۆرىكى درىژۆكهى
لاواز كە لە بەرامبەر ئاوینە ھەك راوہستابوو و دەسمالێكى بە دەمی ھە
گرتبوو و دەكوۆكى.

پيره ژنه كه گوتى: «چى لى بكەم؟ پىم بلین چى لى بكەم؟ ئەم بەستە زمانە
ھەفتە ھەك زیاترە لەبەر ئەو ھەتاو ھەتوو. ئاخىر خوا قەبوول ناك!»
دوكتۆره كه ئاوى چاوەكانى سربى ھە و گوتى: «پرو بە دالانەكاندا بگەرى.
ئەگەر سووچىكى بەتالت دیتە ھە، ھەر لەوى دانى. بەلام دەزانم لە دالانى
ژناندا جى نەماو.»

پيره ژن گوتى: «ئەدى ئەگەر نەمدیتە ھە چى لى بكەم؟»
دوكتۆره كه شانى ھەلتەكاند و لە حالىكدا كە بلووزە سپى ھەكەى لەبەر
دەكرد، گوتى: «چوزانم. ئەگەر توانیت یەكێك بەرى بكە و ئەو ھە لە شوین
دانى؟»

پیره‌ژنه‌که گوتی: «با برۆم بزاتم.»
 دوکتوره‌که گوتی: «ئه‌ری... نه‌نه فاتم، شتایه‌کم له‌باره‌ی تۆوه بیستوه،
 راسته؟»
 پیره‌ژنه‌که گوتی: «چی؟»
 دوکتوره‌که گوتی: «ده‌لین تۆ هه‌موو پۆژی که ده‌چییه ده‌ری، تیریک نان و
 برنج له‌گه‌ل خۆت ده‌به‌ی.»
 پیره‌ژنه‌که گوتی: «ئادی، راسته.»
 دوکتوره‌که گوتی: «بۆ وا ده‌که‌ی؟»
 پیره‌ژنه‌که گوتی: «من ئه‌و به‌رماوانه ده‌به‌مه‌وه که به‌تومان فریتی بدن.»
 دوکتوره‌که گوتی: «مه‌گه‌ر زگت جیتی چه‌ندی ده‌بیته‌وه؟»
 پیره‌ژنه‌که گوتی: «من؟... خوا ده‌زانئ.»

پاشان له‌گه‌ل کچه‌که‌ی میربرایدا هاتنه‌ خوارئ و به‌ره‌و دالانیکی خه‌فه و
 باریک رۆیشتن که پر بوو له‌ چوارپایه‌ی دریژ و ژنی له‌پولوان، که به‌ چاوه
 ده‌رپۆقیوه‌کانیانه‌وه له‌ ده‌رییان ده‌روانی. هه‌ردووکیان چوونه‌ ژووری. ژنیک له
 جامیکدا ده‌کۆکی. هه‌رکه پیره‌ژنه‌که و کچه‌ لێی نزیک کهوتنه‌وه، هه‌لسا و
 چوو ده‌ری. پیره‌ژنه‌که راوه‌ستا. له‌ جیتی به‌تالی ژنه‌ی روانی و ده‌ستی کچه‌ی
 گوشتی. پاشان ده‌ستی کچه‌ی به‌ر دا و چوو پێشه‌وه و جامی ژنه‌ی بینی که
 پر بوو له‌ خوی و ژنesh به‌رپوه بوو تا به‌تالی بکا. دالانه‌که‌یان به‌جی هیشته.
 چوونه‌ نێو دالانیکی تره‌وه که قه‌ره‌بالغتر بوو و سێ نه‌خۆش، که‌سیکیان
 گرتبوو و خه‌ریکی بوون ده‌ریان ده‌کرد. له‌ دالانی دووه‌مدا، ته‌نانه‌ت بن
 ته‌خته‌کانیش پر بوون. هاتنه‌ ده‌ری. پیره‌ژنه‌که گوتی: «ئێستا ده‌تبه‌مه
 جییه‌کی باش.» و بریدییه سووچیکی باخه‌که و له‌ژیر دره‌ختیکی گه‌وره‌ی دانا
 که لقه‌کانی به‌ ده‌ری باخه‌که‌دا، شۆر بوویونه‌وه. له‌ په‌نا دره‌خته‌که چالیک
 هه‌لکه‌نرابوو و تیریکی پر له‌ نان و به‌رماویش له‌ چاله‌که‌دا بوو.

پیرهژنه که گوتی: «ئیره زۆر باشه.»
 کچه هیچی نه گوت.
 پیرهژنه که گوتی: «راوهسته، جتییه کی باشت بۆ رادهخه م.»
 رویشت و به دوو گوونیه وه هاته وه که له ژیر درهخته که دا رای خستن و
 کچه له سهریان خه واند و گوتی: «ئیستا زۆر باشه.»
 کچه هیچی نه گوت.
 پیرهژنه که گوتی: «هه رکه برسیت بوو، ده توانی له مانه بخۆی.» دهستی بۆ
 تیره که درێژ کرد.
 تیرهژی خۆر به نێوان لقهکاندا تێ دهپه پێ و ههردووکیانی تهنگاو
 کردبوو.

5

مالی گه داخانم، قه رهبالغ بوو. هه وشه و ژوورهکان و سه ر پلیکان و ته نانه ت
 ره فه کانی ش خه لکیان لێ بوو. مال، دهنگی ههنگه ژالی لێوه دههات. هه ر
 هه موویان پیکه وه نووسابوون. دهگریان و ئالاکانیان ماچ دهکرد.
 گه داخانم که ههردوو چاوی کوپه ر بوون، له بنه بانی ژووری و له سه ر
 کورسییه کی* بچووک دانیشتیبوو. سه ری باده دا و گوپه بۆ شین و پۆرۆی
 سهیدا واییه کان شل کردبوو. هه ر لایه ک شین و پۆرۆی کپ دهبوو، ئه و خیرا
 سهیری ئه و لایه ی دهکرد و شین و پۆرۆ سه رله نوێ دهستی پێ دهکرده وه.
 پیاوهکان له ژووری خواریدا کۆ بووبونه وه. حاجی شیخ، زل و زه به لاح له
 بنه بانی ژووره که و به زگ و دهموچاوی هه لمساوه وه دانیشتیبوو. پتییه گه وره
 و هه لمساوه کانی تا ناوهندی ژووره که درێژ کردبوو. ته سبیحیکی دارینی له
 مل کردبوو و چاوی له میچ بریبوو.
 ئاوگێرێک به جلی سه وز و ره شه وه، به نێو خه لکدا دهخولایه وه و ئاوی

دهگه يانده تينووه كان.

مه شهدي جه بار و كورې مه شهدي سه فهر، له دهري راوه ستان.
سهيداوايييه كه روښت. به نيو خه لكدا تپه ري، سه ري برده ژورې و
به دهنگيكي به رز گوتې: «حاجي شيخاغا!»
دهنگي گريان كپ بوو، حاجي شيخ سه ري هه لينا و له په نجه ره ي رواني.
سهيداوايييه كه ديسان گوتې: «حاجي شيخاغا، دوو كهس هاتوون داوات
دهكهن.»

حاجي شيخ پرووي وهرگيپرا و به دهست ئامازه يه كي كرد كه كابرا وازي
لي بيني. سهيداوايييه كه به دهنگيكي به رزتر گوتې: «دوو كهس هاتوون
كاريان پيته. له به يه له وه هاتوون.»

سهيداوايييه كه چووه پيشه وه و حاجي شيخ به دهنگيكي نووساوه وه لپي
پرسی: «چيان دهوي؟»

سهيداوايييه كه گوتې: «نازانم. به عاره بانه ي ئيسلام هاتوون. ئه من
ناياناسم، به ته من نين.»

حاجي شيخ گوتې: «بانگيان بکه ژورې.»

سهيداوايييه كه روښت و له گه ل به يه لپيه كان هاته وه. كورې مه شهدي
سه فهر و سهيداوايييه كه سه ريان برده ژورې. مه شهدي جه بار به نيو
خه لكه كه دا تپه ري و له نيوان هه ردوو لاقه هه لمساوه كانې حاجي شيخدا
راوه ستا.

حاجي شيخ لپي رواني و گوتې: «چی قه وماوه؟»

مه شهدي جه بار گوتې: «كوپخا و مه شهدي بابه سلاويان بو ناردوو پيت و
گوتيان بيته به يه ل.»

حاجي شيخ گوتې: «بيمه به يه ل؟» دهستي بو لاق و زكي دريژ كرد.

مه شهدي جه بار گوتې: «ئاغا ئه مري خوي كردووه.»

حاجی شیخ هەر له ناکاو جوولایهوه و ویستی هه‌لسیتهوه. دهنگی گریان نه‌ما. حاجی شیخ دهستی درێژ کرد تا مه‌شەدی جه‌بار یارمه‌تی ب‌دا. ئاوگێریش هات، هەردووکیان حاجی شیخیان هه‌ستانده سه‌رپێ و ئه‌ویش سه‌بر سه‌بر به‌ره‌و په‌نجه‌ره‌که پرۆیشت و له په‌نجه‌ره‌وه چوو نه‌ئێو هه‌وشه‌که‌وه. چارشێو و میزه‌ره‌که‌یان بۆ برد. کورپی مه‌شەدی سه‌فه‌ر و کابرای سه‌یداوایی و مه‌شەدی جه‌بار و ئاوگێره‌که، بن پیلان گرت تا له هه‌وشه‌که چوو ده‌رێ. به‌ کۆلاند تێپه‌رین و گه‌یشتنه ئه‌و شوێنه‌ی عاره‌بانه‌یان راگرتبوو. ئه‌سپه‌که‌ی ئیسلام سه‌ری داخستبوو و وه‌نه‌وزی ده‌دا. تابووتیکی گه‌وره‌یان به‌ عاره‌بانه‌که‌وه هه‌لپه‌ساردبوو. کورپی مه‌شەدی سه‌فه‌ر و کابرای ئاوگێر، تابووته‌که‌یان برد و له‌بن دیواریان دانا. چارشێوی حاجی شیخیان له‌ئێو عاره‌بانه‌دا راخست و میزه‌ره‌که‌یان له‌ شوێنی سه‌رین دانا. بنبالیان گرت و حاجی شیخ چوو ئێو عاره‌بانه‌که و لێی پال‌که‌وت.

مه‌شەدی جه‌بار و کورپی مه‌شەدی سه‌فه‌ر چوون له‌ پێشه‌وه و له‌ شوێنی عاره‌بانچی دانیشتن. مه‌شەدی جه‌بار گه‌رایه‌وه و له‌ حاجی شیخی روانی که‌ چاوی له‌ ئاسمان بریوو و پێیه‌کانی به‌ قه‌را دوو خه‌گه‌یان لێ هاتبوو و به‌ عاره‌بانه‌که‌دا شوێر بوو بوونه‌وه. کابرای سه‌یداوایی و ئاوگێره‌که چوو بوونه ئه‌ویه‌ری قوورته‌که و له‌وانیان ده‌روانی.

خۆره‌تاو خه‌ریک بوو به‌رز ده‌بووه‌وه، هێنده‌ی بۆ نیوه‌رۆ نه‌ما بوو.

٦

که‌ کوێخا و مه‌شەدی بابه‌ ئیشه‌که‌یان له‌ گۆرستاندا ته‌واو کرد، هاتنه‌وه ناو گوند. ئیسلام و عه‌باسیان بینی که‌ له‌سه‌ر هه‌وزه‌که دانیشتوون و سه‌بیله ده‌کێشن. خۆره‌تاو له‌ دره‌خته‌کانی ده‌دا و ماسییه‌کان هاتبوونه سه‌ر ئاو و که‌فیان هه‌لده‌لووشی.

کوئخا گوتی: «هیچ باسیک نییه؟»
 ئیسلام گوتی: «نا، هیشتا نه هاتووه.»
 کوئخا گوتی: «ئیمه کاره که مان راپه راند و لی بووینه وه.»
 ئیسلام گوتی: «هیشتا زۆرمان ماوه. من و عه باس ئیره مان حازر کرد.»
 کوئخا گوتی: «با برۆین مهیته که بینین.»
 مه شه دی بابه گوتی: «نا، باشتره برۆین نه سیراغا بکیشینه ده ری. ئه گهر حاجی شیخ بیت و ببینی کوری ئاغا نه هاتووته سه ره مهیته باوکی، به یه ل هه ره به جارێ هه یای ده چی.»
 کوئخا گوتی: «زۆر باشه.»
 گه نه گان به ره وه هه وشه که رویشتن و به دیواردا هه لگه ران و له ته نیشته ئه وانی تر دانیشتن.
 کوئخا و مه شه دی بابه و ئیسلام به ره وه ماله که ی پووری نه سیراغا چوون. په نه ره گان کرابوونه وه و پیره ژن له په نه ره دا دانیشتبوو و ده گریا. پشیله که یشی له وێ بوو و هه ره ئه وانی بینی هه ستایه وه و خۆی راره شاندا و رویشته.
 کوئخا گوتی: «پووره خان، نه سیراغا له کوئیه؟»
 پووره خان گوتی: «هۆوه تانی! له وینده ری راره ستاوه.»
 پاره گان هه رسێکیان دانه وینه وه و نه سیراغان بینی که راره ستاوه و سه ری خستووته سه ره ره فه که و ده گریی.
 کوئخا گوتی: «نه سیراغا، وه ره ده ری، ئیستا ئیدی دره نگه.»
 نه سیراغا هیچ وه لامیکی نه دایه وه.
 مه شه دی بابه گوتی: «ئاغا، ده لیم خه لک هاتوون سه ره خویشیت لی بکه ن. وه ره ده ری.»

ئىسلام بە كۆيخا و مەشەدى بابەى گوت: «دەبى ھەر چۇنىك بىت تا شەوى بىتە دەرى.»

پوورەخان بە كۆيخاى گوت: «نايەتە دەرى. وازى لى بىنە و خۆت ماندوو مەكە.»

مەشەدى بابە گوتى: «پىم وانىيە بىتە دەرى.»
پياوھەكان گەرانەوہ و رۆيشتن.

كۆيخا گوتى: «ئەوہ بۇ نايەتە دەرى؟»

مەشەدى بابە گوتى: «خەمى كچە پوورىەتى.»

ئىسلام گوتى: «پەنا بۇ خوا! باوكى مردووہ، بەلام ئەو خەمى كچە پوورىەتى.»

كۆيخا گوتى: «جا ئىمە چوزانىن كە ئەو دەزانى باوكى مردووہ؟»

دىسان گەرانەوہ لاي پوورەخان. پشيلەكە، كە ھاتبووہ و پال كەوتبوو، ھەر چاوى پىيان كەوت، ھەلسا و رۆيشت.

كۆيخا گوتى: «پوورەخان، نەسىراغا دەزانى كە باوكى مردووہ؟»

پوورەخان گوتى: «لەوانەيە.»

كۆيخا گوتى: «ئاخر؟ ئەدى بۇ ناھىتە دەرى؟»

پوورەخان گوتى: «پىرى شەوى، خەوى بە كچەكەمەوہ بىنيوہ كە لە نەخۆشخانەدا مردووہ.»

كۆيخا گوتى: «دەبى چى بكەين تا ئەم خەونەى لەسەر دەرچى؟»

پوورەخان گوتى: «دەبى بگەرىتەنەوہ شار، بىدۆزىنەوہ و بزانىن داخوا مردووہ يان نەمردووہ؟»

كۆيخا گوتى: «كەى دەگەرىنەوہ؟»

پوورەخان گوتى: «ھەر ئەمرو.»

کوئخا گوتی: «راناوهستن تا له کفن و دفنی ئاغا ببینهوه؟»

پوورهخان گوتی: «ئیمه خو هیچمان له دهست نایه، خوئان کارهکان
 پاپه پینن.»

ئیسلام گوتی: «عاره بانه کهم رویشتوووه حاجی شیخ بیئی، به چی
 دهروئن؟»

پوورهخان گوتی: «جاری پیشوویش به عاره بانه کهمی تو نه رویشتین. دوو
 کهرمان له مه شه دی سه فه ر قهرز کرد و رویشتین. ئاخر کچه کهم نهیده توانی
 پری بکا. به لان ئه مجاره بیان ههردوو کمان به پیمان دهروئن.»

کوئخا گوتی: «ئاقیبهت به خیر بن.»

گه رانه وه و به ره وه وه شه که رویشتن. خو ره تا و گه یشت بووه ناوهندی
 ئاسمان. مه شه دی بابه و کوئخا، به دیواردا هه لگه ران و ئیسلامیش که دلی
 له خیل وه دههات، چوو بن داربیه که تا نهختیک بیته وه سه ر خوئی.

مه شه دی بابه سه پریکی کرد و دیتی مه یته که هه لمساوه. کوئخا وای به
 خه یالدا هات که مه یته که له دوینتیه تا ئیستا گه وره تر بووه.

مه شه دی بابه رووی له گه نه که کان کرد و گوتی: «ئیدی گوناحه، ئه م مه یته
 نیو شه و روژیکه لیره که وتوووه. باشتره بیبهین و بیشوین. تا له شووشتن
 ده بینه وه، حاجی شیخیش ده گاته ئیره.»

کوئخا گوتی: «ئادی، با دهست پی بکهین، گوناحه.» پاشان به
 نه ر دیوانه که دا داگه ر و هاته ناو وه شه کهه. راوهستا، که میک بیری کرده وه
 و به دهنگیکی بهرز گوتی: «چوئن بیهتینه سه ری؟»

مه شه دی بابه له وسه ره چاویکی گپرا و دیتی که وه شه که بیجگه له
 ده ربیجه یه کی بچووک هیچ ریه کی تری بو ده ری نییه. له کوئخای پرسی:
 «خوئی به کویدا هاتبووه ژووری؟»

کوئخا دانه وی و ده ربیجه که ی کرده وه و گوتی: «بیره دا.»

دالانیکى تهنګ و تاريک دهرکهوت.

مهشدهى بابه گوتى: «جا چؤن هاتبووه ژوورئ؟»

کوئخا گوتى: «که هاتبووه ژوورئ، هئشتا زیندوو بوو. دهربیجهکهى کردبووهوه، دانهوى بوو و هاتبووه ئیره که چؤل و فینک بوو. بهلام ئیستا... ئیستا چؤنى ببهینه دهرئ؟»

مهشدهى بابه سهرىكى بادا.

عهباس گوتى: «کارىكى نييه، تابوتهکه دهبهینه خوارئ و مردووهکهى تئى دهنين و ليرهوه ههلى دهکيشينه سهرئ و دهبيبهينه سهر حهوشهکه.»

کوئخا گوتى: «تابوتهکه گورهيه، بؤمان نايهته ناو حهوشهوه.»

مهشدهى بابه گوتى: «تاقکردنهوهى هيچ زهرهريكى نييه.»

عهباس و سهرسوور، تابوتهکهيان هينايه سهرئ و لهو سهرروه شوپيان کردهوه نيو حهوشهکه. مهشدهى بابيهش به نهرديوانهکهدا داگهرا. ئهو و کوئخا سهرى تابوتهکهيان گرت و رايان کيشا. بهلام تابوتهکه دهسكى دريژ بوون و بؤيان نههاته خوارئ.

کوئخا گوتى: «نهمگوت؟»

عهباس گوتى: «کارىكى نييه، به مشار دهسکهکانى کورت دهکهينهوه.»

کوئخا گوتى: «نا. فايدهى نييه، تهگيريكى تر بکهن.»

مهشدهى بابه گوتى: «کوئخا راست دهکا. ئهم تابوته نايئى. با بريون چهند تهختهيهک بينين، لهبن مردوويان دابنين و به گوريس ههلى کيشينه سهرئ.»

کوئخا گوتى: «مهشدهى بابه چاكي دهلى، ئهوهيان هاسانتره.»

عهباس گوتى: «دهى باشه، ئيمه ئهوهمان نهدهزاني.»

هموويان بيدهنگ بوون تا سهرسوور و عهباس به چهند تهخته و

گوریسیک گه رانه وه.

کوئخا و مه شه دی بابه سووچه کانی به پره یان خر کرده وه. گوریسه که یان له ژیر مردودا رایه ل کرد و تهخته کانیان خستنه سهر گوریسه که و سهره گوریسیان دایه دست نه وانهی له سهر دیوار بوون.

کوئخا گوتی: «سه بر سه بر هلی کیشن، نه گه به توندی هلی کیشن، هه مووتان بهر ده بنه وه.»

گوریسیان هه لکیشا.

مه شه دی بابه گوتی: «راوهستن با ئیمه ییش بیینه سهری.»

هه وه ل کوئخا و پاشان مه شه دی بابه به نه ردیواندا هه لگه ران و له سهر دوو سووچی دیواره که راوهستان. نه وانی تر گوریسیان هه لکیشا. مه یته که هه رچند ده هاته سهری، سووکتتر ده بوو. پییه هه لمساوه کانی، ته ونه جالالوکه کانی له گه ل خوئی راده مالی و دیواری ده رووشاند.

۷

که مه یته که یان شووشت و کفن کرد، تاویک له نیوه رۆ تپه ریبوو. ماندوو و شه که ت، به دهوری حه وزه که وه دانیشتبووون و له ماسییه کانیان ده روانی. مه یته که له تابووتدا بوو و تابووته که ییش له بهر سیبهر دانرا بوو. به رهی ئیسلامیان به سهر نه ردیوانه که دا دابوو. هیچ که س قسه ی نه ده کرد. هه موویان نوقمی خه یال بوون که هه ر له ناکاو وه رینی پاپاخ هاته بهر گوئی، به غار هات و له سهری کوئلانه که راوهستا و چرنووکی به زه ویدا کیشا. تیکرا ئاوریان دایه وه و ته ماشایان کرد. پاشان عاره بانه که ی ئیسلام به دیار که وت. مه شه دی جه بار و کوری مه شه دی سه فه ر له جیی عاره بانچی دانیشتبووون و حاجی شیخیش زل و زه به للاح له پاشه وه ی عاره بانه دا پال که وت بوو. پیاهه کان هه ستانه سهری و راوهستان.

عەباس بە سەرسووری گوت: «ئەووە حاجی شیخ بۆ وای لی هاتووە؟»
سەرسوور گوتی: «هەلمساو، گەرە بوو.»
عەباس گوتی: «ئادی، سەرگویتلاکی هەلمساو. دەست و لاق و
زگیشی...»

سەرسوور گوتی: «دە هیندە ی جارانی لی هاتووە.»
عەباس گوتی: «میزەرەکە ی، میزەرەکە ی چەند شروشیئالە.»
عارەبانە گەیشتە جی و لە پەنا مەیتەکە راوێستا. کویتا و مەشەدی بابە
چوونە پیشەووە و ویستیان سلاو بکەن. نەیانئوانی. راوێستان و چاویان
برییە حاجی شیخ کە لاخیز بووبوو و بە ترسەووە لە تابووتەکە ی دەروانی.
ئیسلامیش چوووە پیشەووە و هەر لەوێ راوێستا. حاجی شیخ لە پریکدا
میزەرەکە ی هەلگرت و لە ئەرزی کوتا و و هاواری کرد. پیاوێکان هاتنە
پیشەووە و بینیان کە چاوەکانی حاجی شیخ پرن لە فرمیسک. یەکەم جار
بوو کە سیک لە مەرگی ئاگادا دەگیا. پیاوێکان کە بە خۆ هاتنەووە، دەستیان
بە گریان کرد. ژنەکانیش لە مالهکان و پشت دیوارەکانەووە، دەستیان بە
شین و رۆرۆ کرد. شیوون و رۆرۆ لە سەرانسەری بەیەلدا بەرز بوووەو.
بزنە رەشەکە ی ئیسلام و پاپاخیش غاریان دایە پشت مائی مەشەدی
سەفەر و مەشەدی سەفەریان بینی کە سەری لە کلاورۆژنەووە هینابوو
دەری، هەردوو دەستی هەلینابوون و چاوی لە حەوز بریبوو و پر بە دەم
دەگیا و فرمیسک بە پرومەتەکانیدا دەهاتە خوار.

۸

کە گەیشتنەووە نیو گوند، هیندە ی نەمابوو خۆر ئاوا بیت. چەند گەنجیک ژیر
بالی حاجی شیخیان گرتبوو و دەچوونە پیشەووە. حاجی شیخ میزەرەکە ی لە
ملی ئالاندبوو. چاوی هەلمسابوون و هەناسە ی بە ئەستەم هەلەدەکیشا.

که گه‌یشتنه لای حه‌وزه‌که، ژنه‌کانیان بینی ئالایان له مه‌یدانه‌که‌دا هه‌لکردبوو و به چارشییوی ره‌شه‌وه له‌ژیر داربیه‌کان دانیشتبوون و هه‌رکه چاویان به پیاوه‌کان که‌وت، ده‌ستیان به شین و پۆرۆ کرد. پیاوه‌کان سه‌ریان داخست و به‌ره‌و مائی ئاغا رۆیشتن. کۆلانی یه‌که‌میان تپیه‌پاند و گه‌یشتنه کۆلانی دووهم و له به‌رده‌رکه‌ی مائی ئاغا راوه‌ستان. ده‌رکه‌ داخرا‌بوو و تۆمه‌ره‌ کایه‌کی پتوه هه‌له‌په‌سێردرا‌بوو. ئیسلام چوو ه‌پشه‌وه، تۆمه‌ره‌که‌ی لادا و ده‌ستی له کونی ده‌رکه‌وه برده ژووری و ده‌رکه‌ی کرده‌وه. چوو ژووری و ئه‌و خشتانه‌ی لادا که له‌پیش ده‌ربجه‌که هه‌لچنرا‌بوون. روونا‌کایی که‌وته نێو دالانه شیدار و خۆلاوییه‌که‌وه. حاجی شیخیان هینایه ژووری و به‌ره‌و تاکه ژووری مال رۆیشتن که تاریک و گه‌وره بوو و روونا‌کییه‌ که‌زه‌که‌ی ئیواران، له کلاورۆژنه‌که‌یه‌وه ده‌هاته ژووری. ئیسلام به‌ره‌و ر‌ه‌فه‌که رۆیشت، چرای داگیرساند و هینای له ناوه‌ندی ژووره‌که‌ی دانا. ژووره‌که دوو به‌ره‌و جامیک و قورئانیک و چه‌ند سه‌له‌که‌پياز و بریک نانی وشکی تیدا بوو. چه‌ند لئف و سه‌رینیکیش له سووچیکي ژووره‌که‌دا و به‌سه‌ر یه‌کترا که‌له‌که کرابوون. پیاوه‌کان له دالاندا راوه‌ستان. حاجی شیخ دانیشت و سه‌بر سه‌بر پتیه‌کانی درێژ کرد و پاشان یه‌ک به خۆ پال که‌وت. سینگی په‌یتا په‌یتا به‌رز ده‌بووه‌وه و لیه‌وه‌کانی ده‌له‌رزین. تیکرا چاوه‌ری و به پتوه راوه‌ستا‌بوون.

حاجی شیخ گوتی: «کوره‌که‌ی بانگ که‌ن.»

کوئخا گوتی: «هه‌ر ئه‌مرۆ و لای نیوه‌رۆ، رۆیشتووته شار.»

حاجی شیخ، لاخیز بووه‌وه و گوتی: «های... ئا‌غای لئقه‌وماو.»

هیچ که‌س قسه‌ی نه‌کرد.

حاجی شیخ گوتی: «خه‌ریکه ده‌خنکیم. بمبه‌نه نێو حه‌وشه.»

مه‌شه‌دی با‌به، ده‌ربجه‌ی په‌نا دیواری کرده‌وه، دالانیکي ته‌سک و تاریک

ديار كهوت. مهشهدي بابه و بهدواي نهویشدا حاجي شېخ به كوومهكۆم و بهدواي كوئخادا، رۆيشتنه دهري. نهواني تر چاولهري و له ژوورهكهدا مانهوه.

ئيسلام به عهباسي گوت: «حاجي شېخ برسپيهتي، برو له مالى مهشهدي سهفهري كهميك نهشكهنه ي بۆ بيينه.»

عهباس چوو دهري، نهواني تريش چوونه دهري و له كوئلاندا راوهستان. كوئخا و مهشهدي بابه، حاجي شېخيان هينايه ناو هوشهكه. نهرديوان هيشتا به ديوارهكهوه ههلهسپيردرايوو و سهرين و بهري ئاغايش لهوي كهوتبوون.

حاجي شېخ لهسه بهر كه پال كهوت. له ئاغا زلتر بوو. مهشهدي بابه ته ماشايهكي كرد. فتيله ي فانوسهكه تا بني بنهوه ي سووتابوو. جامي ئاوهكه پر بوو له ميشووله. مهشهدي بابه جامهكه ي هه لگرت، ئاوهكه ي هه لپشت و رويشت تا ئاوي تازه بيئي.

كوئخا گوتي: «مهشهدي بابه، چراكه ييش له گه ل دهستت بيينه.»

مهشهدي بابه گوتي: «دهيهينم.»

فانوسهكه ي هه لگرت و داهاتهوه و چوو نيو دالانهكه. كوئخا له هه يكه لي هه لساوي حاجي شېخي رواني و گوتي: «خوايه، كتومت وهكو ئاغاي لي هاتوه.»

9

كه دنيا تاريك داهات، دهسته دهسته لهوانه ي هاتبوونه نيو باخي نهخوشخانه و له پيش دالانهكه كو بوويوونهوه، چوونه دهري. پيره ژنهكه، له بهيانپيهوه ديار نه بوو.

كچهكه ي ميربراييم چووبوه لاي ميلهكان و له دهريي دهرواني. ههركه

دهرکه وانه که چووہ نیو ژوورہ کهی خوہیہ وہ، ئه ویش له گه ل خه لکدا هاته دهری. دهری گه رمتر بوو. ههر به پیچی شه قامه کهدا تیپه ری، ههستی به بیتاقه تییه کی زور کرد و له سهر پلیکانی مائیک دانیشته و له بیر و خه یالانه وه رۆچوو.

شه و به تلکی شکابوو که پیره ژنه که له پیچی شه قامه وه دهرکه وت. له ژیر هه گبه یه کی قورسدا داچه مابوو وه و ههرکه گه یشته لای کچه که ی میربرایم، هه گبه که ی دانا، له ته نانکی دهره ینا و مشتیک پلاوی رۆ کرده سهر نانه که و بی ئه وه ی خوئی لی ناسیاو بکا، چووہ ئه و به ری شه قام، تا به شی سوالکه ریکی تر بدا.

۱۰.

که شه و داها، ههر هه موویان رهشیان پۆشیبوو و هاتنه سهر حه وزه که. تریفه ی مانگه شه و یکی مات که وتبووه سهر داربیه کان و بانه نزمه کان. هه موو لا نیوه تاریک بوو.

ئیسلام و مه شه دی جه بار تاته شه زه ره شه که یان هه لکه رانده وه و خستیانه ناو قورته که وه. راولهستان تا کوخا هات و ئاماژه ی بۆ ئیسلام کرد. ئیسلام چووہ سهر به رده که و قورگی خاوین کرده وه و به دهنگیکی به رز دهستی به خویندنی سهر دوولکه کرد. پیاوه کان قۆچیه ی کراسیان کرده وه و دهستیان به گریان کرد. ژنه کان هاتنه سهربان و له حالیکدا که له بهر مانگه شه ودا سهربان ده له رانده وه، دهستیان به شین و رۆرۆ کرد. هه وه ل پاپاخ و پاشان تیکرای سه گه کانی به یه ل چووئه دهری و له گۆره پانه که ی پشت مالی مه شه دی سه فه ردا کو بوونه وه و گوئیان هه ل خست. بزنه ره شه که ی ئیسلامیش رۆیشته و خوئی له پاشخاندا شارده وه. ئه و شه وه، به یه ل تا به ری به یان سهر دوولکه ی خویند و شین و رۆرۆی کرد.

بەيانى بوو كە پوورەخان و ئاغا مېرنەسىر گەيشتنە شار و لە مەيدانئىكى قەرەبالغا، دابەزىن. ھەردووكيان برسى بوون و تاقەتى رېكرديان نەمابوو. ئاغا مېرنەسىر لە پەنا ديوارىك و لەژىر سىبەرى چەترە كۆنەيەكدا كە لە ديوارىك قايم كرابوو، دانىشت. مېنزەرەكەي لە گوند بەجى مابوو و دەسمائىكى سەوزى لە سەرى ھالاندبوو.

پوورەخان گوتى: «برسىتە؟»

ئاغا مېرنەسىر بە دەنگى بەرز كۆكى و ھىچى نەگوت.

پوورەخان گوتى: «ھىچمان نىيە بيخوين.»

ئاغا مېرنەسىر ديسان كۆكى.

پوورەخان گوتى: «ئىستا دەبى شتىك بخوين تا گورپىكمان بىتەو بەر. تۆ لىرە دانىشە تا من بۆم سوائىك بكەم و بىمەو. دوور نىيە شتىكمان دەست بكەوى.»

پوورەخان چارشىوئەكەي لە كەمەرى ئالاند و بە كۆمەكۆم رۆيشت. ھەردوو دەستى بە پشتىيەو گرتبوو و لاقەكانى بە ئەستەم ھەلدەھىنران.

ئاغا مېرنەسىر دەستەكانى خستە سەر گۇنا تادارەكانى كە خەرىك بوو گريان دەگرت و بەدەم كۆكىنەو چاوى لە پوورى برى كە لە قەرەبالغىيەكەدا ون بوو.

دوكتۆر كە لە باخچەي نەخۆشخانەدا دەخولايەو، ئاغا مېرنەسىرى بىنى كە بە جلوپەرگى دراو و دەسمائىكى سەوز بە سەرىو خەرىكە بەملا و بەولادا غار دەدا و سەر بە ھەموو كون و كەلەبەرىكدا دەكا.

پەرەستارەكەى بانگ كرد و گوتى: «بزانە ئەم كورە خەلكى كوئىيە؟»
 پەرەستارەكە لىي چووہ پيشەوہ و گوتى: «خەلكى كوئىي؟»
 ئاغا ميرنەسىر بە دەنگى بەرز كۆكى و هيچى نەگوت.
 پەرەستارەكە بە دوكتورى گوت: «قسە ناكا.»
 دوكتورەكە كۆكەيەكى كرد و گوتى: «لىي بپرسە ھى كام بەشە؟»
 پەرەستارەكە دەستى بۆ دالانەكان ھەلئينا و گوتى: «ھى كام يەك
 لەمانەى؟»
 ئاغا ميرنەسىر كۆكەيەكى كرد و گوتى: «لە زارا دەگە پىم.»
 پەرەستارەكە گوتى: «زارا؟ زارا كئىيە؟»
 ئاغا ميرنەسىر كۆكەيەكى كرد و هيچى نەگوت. پەرەستارەكە لىي دانەوى
 و لە چاوەكانى ئاغا ميرنەسىرى روانى و بە سەبراىەك لىي پرسى: «زارا
 كئىيە؟»
 ئاغا ميرنەسىر سەرىكى بادا و هيچى نەگوت.
 دوكتور گوتى: «بىيە، داخلى بكە.»
 پەرەستارەكە ئاغا ميرنەسىرى بردە نىو دالانىكى تاريك، كە پر بوو لە
 خەلك و لەسەر بەرپەيەكى دانا و ھاتە دەرى و پىرەژنەكەى بىنى كە بەپەلە
 بەرەو سووچىكى باخەكە دەروا. پيشى پى گرت و گوتى: «نەنە فاتم، يەكئىك
 لە نەخۆشەكان خواردىنى نەخواردووہ و برسىيەتى، هيچت ھەيە بىدەيى؟»
 پىرەژنەكە گوتى: «ئادى ھەيتم!»
 پەرەستارەكەى بردە سووچىكى باخەكە. مشتىك پلاوى رۆ كردە سەر
 رۆژنامەپەك و لەتە نانئىكىشى لەسەر دانا و داپە دەستى.

کوئخا که هاته سەر دیوار، پیاوهکان ههستانه سه‌رپی و راوهستان. خۆر دهرکه‌وتبوو و به‌یه‌ل دهره‌وشایه‌وه. کوئخا لیانی روانی و به دیواردا داگه‌را و به‌ره‌و ئیسلام‌رۆیشت. به نیوان خه‌لکه‌که‌دا تیپه‌پین و به‌ره‌و مائی ئیسلام‌رۆیشتن. کوئخا له‌به‌ر په‌نجه‌ره‌یه‌ک راوهستا و ئیسلام‌چووه ژوورئ، به‌ره‌ی خ‌ر کرده‌وه و له په‌نجه‌ره‌وه هینایه‌ ده‌رئ. پاشان پیکه‌وه هاتنه‌وه بن دیواره‌که. هه‌وه‌ل کوئخا و پاشان ئیسلام‌چوونه سەر دیواره‌که و له‌ویوه خۆیان هه‌ل‌دایه‌ ناو‌ه‌وشه‌ بچوکه‌که‌وه. پاش تاویک هاتنه‌وه سەر دیواره‌که و کوئخا به‌ ده‌نگیکی نووساوه‌وه گوئی: «ئه‌لفاتیحه!»

پیاوهکان له‌ یه‌کتریان روانی و هه‌نسکیان قووت دا و فاتیحایان خویند. ئیسلام، بانگی مه‌شه‌دی جه‌بار و کورپی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ری کرد و گوئی: «سواری عاره‌بانه‌ بن و برۆنه‌ سه‌یداوا و به‌ گه‌دا خانم بلین چی قه‌وماوه، پاشان قه‌دب‌ر به‌ره‌و خاتووناوا برۆن و به‌ ئاغا میرحوججه‌ت بلین حاجی شیخاغا ئه‌مری خ‌وای کردووه، وه‌ره‌ نوێژی له‌سه‌ر بکه‌ و له‌گه‌ل خۆتانی بین و وه‌رنه‌وه.»

مه‌شه‌دی جه‌بار و کورپی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر له‌ یه‌کتریان روانی و به‌ره‌و مائی ئیسلام‌به‌رئ که‌وتن.

ئیسلام‌گوئی: «ئاگاتان له‌ بزنه‌که‌م بی، وه‌کو دوینی دهرنه‌په‌رپته‌ ده‌رئ.» مه‌شه‌دی جه‌بار کۆکه‌یه‌کی کرد و ه‌یچی نه‌گوت. ئیسلام و عه‌باس به‌ره‌و قوورته‌که‌ چوون تاکو تاته‌شۆره‌ ره‌شه‌که‌ ده‌رکیشن.

کوئخا و مه‌شه‌دی بابه‌ چوونه مائی کوئخا، بیل و قازمه‌یان هه‌لگرت، به‌ره‌و گۆرستان‌رۆیشتن و له‌ لاچه‌پی ش‌یره‌به‌ردینه‌که، ده‌ستیان به‌

هه‌لکه‌ندنی گۆرپیک کرد.

به‌یه‌لییه‌کان چوون له‌سه‌ر دیواره‌کان دانیشتن و چاویان له مه‌یته‌که بری
که که‌وتبووه نیو‌هوشه‌که و هییدی هییدی خه‌ریک بوو هه‌لده‌مسا و گه‌وره‌تر
ده‌بوو.

چیرۆکی سییەم

ئىوارە بوو و نەنە فاتم لە سەربانى مائەكەيان دانىشتبوو و چاوى لە تارمايىيەكى گەورە برىبوو، كە لە سەيداواو دەهات. نەنە فاتم پىي و ابوو ديسان كەسپك لە سەيداوا مردوو و سەيداوايىيەكان خەريكن بە عارەبانەى مەشەدى روقىيە بەرەو جاميشان دەرۆن كە حاجى مەلا بىن تا نوپۆزى لەسەر بخوینى. بەلام تارمايىيەكە هەرچەندەى نزيك دەكەوتەو، پانتر و گەورەتر دەبوو. هەر كە تارمايىيەكە گەيشتە لای گردى نەبباغا، نەنە فاتم بايەكى رەش و چلكنى بينى كە شتێكى سپىي لەگەل خۆى دىنا. نەنە فاتم خپرا خۆى گەياندە بانپۆزەى مائى مەشەدى سەفەر و سەرى لە كلاًورۆژنەكەيانەو بەردە ژوورۆ و بەدەنگىكى بەرز هەراى لە ژنى مەشەدى سەفەر كرد: «نەنە خانم، نەنە خانم! وەرە بزانه ئەمە چيە خەريكە بەرەو بەيەل دى؟» و گەرايەو سەربانەكەى خۆيان. پىيەكانى لە كلاًورۆژنەو شوپ كردهو و دەستى بە لىواری كونهكەو گرت و بە ترسەو لە تارمايىيەكە راما. سەرى نەنە خانم و بە دواى ئەویشدا سەرى مەشەدى سەفەر، هپدى هپدى لە بانپۆزەو هاتنە دەرۆ. نەنە خانم پەيتا پەيتا لە دەوروبەرى خۆى دەروانى و هپچى نەدەدى.

نەنە فاتم گوتى: «هۆوتانى! لە سەيداواو دى. تەماشاشا... لە نەبباغا بنۆرە!»

با، بەدەورى نەبباغادا دەخولايەو و شتە سپىيەكەى لەگەل خۆيدا دەخولاندەو.

نەنە خانم گوتى: «ئەو لە كەنگیو دەخولیتەو؟»

نه نه فاتم گوتی: «هر ئیستا وهدر کهوت.»

نه نه خانم چاوی ویک نان، دوعایه کی خویند و فووی له بهیله کرد، پاشان
پرووی له نه نه فاتم کرد و گوتی: «قورمان بهسه بو، هه موومان تیدا
چوین.»

هردووکیان به ترسه وه ته ماشای تارماییه کیان کرد که له لاریوه نزیک
دهکه وته وه.

نه نه فاتم به دهنگی بهرز گوتی: «نه نه خانم، ئه شته سپیبه دهینی؟»

نه نه خانم گوتی: «ئادی، چاوم لییه تی.»

نه نه فاتم گوتی: «هر خه ریکه گوره تر دهی. بگاته ئیره، هر به جارێ
بهیله داده پۆشی.»

بۆنکی پیس و تیژ به ناوه دا بلأ بووه وه و بایه که گه شته نیو بهیله و
تیتال و کۆنه په رۆی به کۆلان و بانه کاندای بلأ کرده وه.

نه نه خانم گوتی: «برۆ خوارێ نه نه فاتم، بۆگه ن هیری کردین.»

نه نه فاتم گوتی: «وره لای هه وزه که، با بزانی دهی چ قوریک بهسه
خۆماندا بکهین.»

هردووکیان چوونه خوارێ. گوند چۆل بوو. ژن و پیاو له گوند چوو بوونه
دهری. نه نه فاتم و نه نه خانم هاتنه بهردهرکه ی مالی بابه عه لی که ته نیا چوار
دیواریکی بچووک و ده ربیجه یه ک بوو و دهنگی گریان و ناله نالی بابه عه لی
لیوه ده هات.

نه نه خانم گوتی: «ئاگات له و بۆنه یه؟ چی بکهین؟»

نه نه فاتم گوتی: «ده ترسیم ئه وانه ی له گوندی چوونه ته ده ری، ئیدی
نه توان بگه رینه وه.»

نه نه خانم گوتی: «ئه وانه دهینی؟» داها ته وه و هیما ی بۆ تیتال و کۆنه

په پړوكان كړد كه با له گه ل خوی هینا بوونی و بهو نیوه دا بلاو بوو بوونه وه.

نه نه فاتم گوتی: «ده لئی به چند گورستاندا تیپه ریوه و هر له ویوه
 ئه مانه ی رپیش خو داوه.» و له حالیکدا که له ترسان هه لده لرزی، له سر
 تاته شو ره شه که دانیشته و پالی به داریبیه که وه دا.

نه نه خانمیش دانیشته و پییه کانی برده بن چارشیدوه که ی تا بایه
 سارده که، ورده په پړوكان له به له که لاوازه کانی نه هالینن.

نه نه فاتم گوتی: «ئیدی هه موو شتیک فاتیحای لی خویندرا، هه وه ل جار
 قاتوقری و ئیستایش ئه مه!»

نالنه نالی بابه علی له مالله که یدا به رزتر بووه وه.

نه نه خانم ده ستیکی به ره و مالی بابه علی هه لئنا و گوتی: «ده بینن؟»

نه نه خانم گوتی: «با برۆین خه لک ئاگه دار بکهینه وه.»

نه نه خانم گوتی: «کهس له گوندی نه ماوه، ده بی مه شه دی ئیسلام بیت و
 خه لکی ئاگه دار بکاته وه!»

نه نه فاتم گوتی: «من نیگه رانم، زوریش نیگه رانم. حه سه نوک رویشته وه و
 نه گه پراوته وه.»

نه نه خانم گوتی: «کورپه که ی منیش رویشته وه، دل له دل مه ده. هه موویان
 ده گه رینه وه. هه سته با بچینه وه مالی و فانووسیک پی بکهین و بچینه
 سه ربان تا ونبووه کانمان له دووره وه به یه ل بینن.»

هه ستانه سه ری که برۆن. پیاویک له تاریکایی ته نیشت باخی ئاغاوه
 ده رکه وت. زه نیلیکی گه وره ی به ده سته وه بوو و به خشکه یی و کو مه کو م
 ده هاته پیشه وه.

نه نه فاتم ده ستی نه نه خانمی گرت و گوتی: «ئوه کئییه، نه نه خانم؟»

نه نه خانم گوتی: «ئهن نایناسم.»

تارمايبيه كه هات و تپه پرى و چووه نيو كۆلانى يه كه مه وه .
نه نه فاتم گوتى: «هەر زۆر به بئيدهنگى ده رۆيشت، نه كا بچيته مالمان؟»

نه نه خانم گوتى: «وهره با به دوايدا بچين.»

ههردوو كيان به خشكەيى و به دواى تارمايبيه كه دا چوونه نيو كۆلان.
كۆلانىيان پيچ كرده وه و تارمايبيه كه يان بينى كه له پيش دهركه ي مالى
مه شهدى جه بار راوه ستاوه و دهكۆكى. دهركه كرايه وه و مه شهدى ريحانى
خوشكى مه شهدى جه بار، به فانۆسه كه وه، دهركه وت. تارمايبيه كه خۆى لادا،
مه شهدى ريحان فانۆسه كه ي هه لينا. تيشكى فانۆس كه وته نيو كۆلان و
كۆنه په رۆ و تيتاله كانى خسته بهرچاو كه به ده روديواره كانه وه نووسابوون و
ده له رينه وه. نه نه فاتم و نه نه خانم كشانه دواوه و له تاريكيدا راوه ستان.

نه نه فاتم گوتى: «ئوه كتيه؟»

نه نه خانم گوتى: «مه شهدى ريحانى خوشكى مه شهدى جه باره، هه ر
ئوه ي ميترده كه ي مردووه.»

چهند ههنگاو پك چوونه پيشه وه و ديسان راوه ستان. تارمايبيه كه ده ستى
برده نيو زهنبيله كه و مريشكيكى سه ربراوى ده ره لينا. پييه كانى
مريشكه كه ي گرت و له پيش فانۆسه كه ي راگرت. خوشكى مه شهدى جه بار
ده ستى دريژ كرد، پييه كانى مريشكه كه ي گرت، چووه ژوورى و دهركه ي
داخست. تارمايبيه كه ديسان ملي رپى گرت و به ره و دوايين مالى كۆلانه كه
رۆيشت. نه نه خانم و نه نه فاتميش به دواى كه وتن. تارمايبيه كه، هه ر
گه يشته مالى نه نه فاتم، راوه ستا و ده ستى هه لينا و ده ستى به گوريسيكي
كورت وه گرت كه له ديواره كه كوترا بوو و به ديواردا هه لگه را.

نه نه فاتم گوتى: «ئوه به ته ماي كو پيه؟»

نه نه خانم گوتى: «راوه سته بزاتم!»

تارمايبيه كه خۆى گه يانده سه ربان و داهاته وه، زهنبيله كه ي له

کلاوړوژنه وه فری دا ژوورئ. پاشان پییه کانی به کلاوړوژنه دا شوړ کرده وه و سهر سهر تپوهی چوو. تهنیا سهری به دهره وه ما بوو که چاویکی له هوزی گوند کرد و خیرا چوو خوارئ.

نه نه فاتم گوتی: «ئیستا چی بکهین؟»

هر دوو کیان گه رانه وه و دهستی یه کتریان گرت و به غار هاتنه لای هه وزه که. کونه په رۆ و تیتال له کان به لقه کانی داربییه وه ده له رینه وه. چند کهس له تارما پیدا دیار که وتن، زهنبیلیان به دهسته وه بوو و ده هاتنه پی شه وه. نه نه خانم و نه نه فاتم به رهو مائی نه نه خانم رۆیشتن و چوونه ژوورئ. مه شه دی سهر له سهر کورسییه که راره ستا بوو، هه موو له شی له ژووره که دا بوو و تهنیا سهری له کلاوړوژنه که وه بردبووه دهرئ. نه نه خانم و نه نه فاتم به رهو پاشخان رۆیشتن و به دوو فانوس گه رانه وه ژوورئ. فانوسه کانیان پی کرد. نه نه خانم چوو سهر کورسییه که ی تر و فانوس یکی له سهر بانه که دانا. په نجه کانی مه شه دی سهر که تا ئیستا هیچ جوولیه کی نه ده کرد جوولانه وه. نه نه فاتم و نه نه خانم فانوسه که ی تریان هه لگرت و هاتنه دهرئ. لای هه وزه که قهره بالغ بوو. به یه لییه کان خه ریک بوون به زهنبیله کانیان وه ده هاتنه وه. ئیسلام له سهر عاره بانه که ی دانیشتبوو و بیری ده کرده وه.

نه نه خانم به رهو عاره بانه که رۆیشت و گوتی: «مه شه دی ئیسلام، کابرایه ک هاتوو و چوو ته نیو مائی نه نه فاتم.»

ئیسلام گوتی: «هه سه نوک له مائی نییه؟»

نه نه فاتم گوتی: «ناوه لآ، چوو ته دهرئ.»

ئیسلام گوتی: «که وایه من له گه لتان دیم.»

که گه یشتنه مائی نه نه فاتم، ئیسلام فانوسه که ی لی وهرگرت و دهرکه ی کرده وه. هه وه ل خوی و به دوا ی ئه ویشدا، پیره ژنه کان چوونه ژوورئ. هه موو

لايهك تاريك بوو. كه پهنجه ره يان كرده وه، ئيسلام فانوسه كه ي هه لينا. كه سيك پالي به ديواره كه وه دابوو و له تاريكي دا ته ماشاي ده كردن.

ئيسلام گوتي: «تو كييت؟»

تارمايييه كه گوتي: «منم، مه شه دي ئيسلام.»

ئيسلام كه ميكي تر فانوسه كه ي هه لينا و گوتي: «تو؟»

تارمايييه كه هاته پيشه وه، زه نيبليكي به دهسته وه بوو. هه رسيكيان چوونه پيشه وه. نه نه فاتم گوتي: «ئه وه تويت حه سه نوک؟»

حه سه نوک دهستي برده ناو زه نيبيله كه و مريشكيكي سه بر او ي ده ره لينا. ملي مريشكه كه به پيستيكي باريكه وه شوږ بوو بوو وه.

ئيسلام گوتي: «نه نه فاتم، ئه وه كوره كه ي خو ت نانسبييه وه؟»

فانوسه كه ي دا به دهست نه نه خانم و به په له چوو ده ري. نه نه فاتم دهستي دريژ كرد و مريشكه كه ي له حه سه نوک وه رگرت.

حه سه نوک گوتي: «دانه يهك زياترم دهست نه كه وت.» و له قاقاي پي كه نيني دا. پيره ژنه كان ترسان و پاشه و پاش گه رانه وه.

۲

پياوه كان، زور به يان دهسته تال گه رابوونه وه. مه شه دي جه بار كه ميك په تاته ي له خاتووناوا دهست كه وتبوو و بهر له وه ي بگاته وه مالي، نه نه ريحان، مريشكه كه ي له پشت كه له داره كان، شار دبوو وه.

مه شه دي جه بار گوتي: «خاتووناوا زور قه ره بالغ بوو.»

مه شه دي ريحان گوتي: «له به يه لدا هيچ باسيك نيبه.»

مه شه دي جه بار گوتي: «ئاخر له وينده ري هينديك شت په يدا ده بي.»

مه شه دي ريحان گوتي: «مه شه دي بابه كه چوو بوو خه ليجان، به دهسته تال ييه وه هاته وه.»

مەشەدى جەبار گوتى: «زۆر كەس بەدەستبەتالى ھاتوونەتەوہ. عەباس
 چەند مشت برنجى لە سەيداوا ھىتابوو كە نيوہى ھەرە زۆرى بۆ خۆى و
 خوشكى برد و ئەوى تىشى دايە بابەعەلى.»
 مەشەدى رىحان گوتى: «مەشەدى ھەسەن بەس باوہ شىك وىنجەى دەست
 كەوتبوو كە ئەویشى بردە تەويلەكەى و رۆى كىردە بەر گايەكەى.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «كوئخايش ھىشتا نەھاتووتەوہ.»
 مەشەدى رىحان گوتى: «ئىستا بەتەماى چى بكەى؟»
 مەشەدى جەبار گوتى: «ئىمشەو دەچمە پورۆس، بەشكەم لەوئىندەرى
 شتىك دەست بكەوى.»
 مەشەدى رىحان گوتى: «دەتەوى بە تەنى بچىيە پورۆس؟»
 مەشەدى جەبار گوتى: «ئادى، لەگەل كى برۆم؟»
 مەشەدى رىحان گوتى: «بە تەنيا ناتوانى، پورۆسىيەكان لە نيوہشەو
 بەولاوہ خى دەبنەوہ و ئاگايان لە گوندەكەيانە.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «ھەرچۆنىك بى، داخى دلم ھەلدەرىژم. دەبى
 تۆلەى ئەو مەرانەيان لى بكەمەوہ، كە لىميان دزىون.»
 مەشەدى رىحان گوتى: «بە تەنيا باش نىيە. نابى بە تەنيا برۆى.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «ناتوانم لەگەل ھىچ كەسدا برۆم. بەيەلىيەكان ھەر
 ھەموويان سوآلكەرن و بەس سەدەقە وەردەگرن. واز لە دزىيش ناھىن.»
 مەشەدى رىحان گوتى: «دەزانم. ئەدى ئەگەر بتگرن؟»
 مەشەدى جەبار گوتى: «ئاخر، كەس نىيە لەگەلدا بىت.»
 مەشەدى رىحان گوتى: «چوزانى؟ لەوانەيە كورەكەى نەنە فامت لەگەل
 بىت.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «ھەسەنۆك؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «ئادى، ئەگەر پىيى بلىي، بى ئەملا و ئەولا، لەگەلت دى.»

مەشەدى جەبار گوتى: «تۆ چوزانى؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «من دەزانم، ھەر سەعاتىك بەر لە ئىستنا ھاتەوہ نىو گوند و مريشكىكى بەدەستەوہ بوو.»

مەشەدى جەبار گوتى: «يانى دەللىي لە پورۆس بووہ؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «وابزانم، تۆ دانىشە و نانەكەت بخۆ، من دەرۆم بانگى دەكەم.»

مەشەدى جەبار لەپىش كەلەدارەكان ھەلتووتا و فانۆسەكەي لەتەنىشت خۆي دانا.

مەشەدى رېحان نان و دانووي بۆ ھىنا و چووه دەرى. با، ھىشتا دەھات. پىاوەكان لە نزيك ھەوزەكە خرى بوو بوونەوہ و نوپژيان دەكرد. ريزە ژنيك، سەريان لەپشت ديوارە نزمەكانەوہ دەر كىشابوو و لە پىاوەكانيان دەروانى. لە باخەكەي ئاغادا، كەسك دەگريا.

مەشەدى رېحان كە گەپشە بەردەر كەي مالى ھەسەنۆك، نەنە فاتم و نەنە خانمى بينى كە بە جامىك ئاوي پىرۆزەوہ ھاتوونەتە دەرى. مەشەدى رېحان خۆي لادا. نەنە فاتم و نەنە خانم ھاتنە نىو كۆلان. نەنە فاتم گەسكىكى بچووكى بە دەستەوہ بوو. گەسكەكەي بە ئاوەكە تەر دەكرد و لە دەروديوارى مالىەكانى دەدا و دوعاى دەكرد. نەنە خانم ھون ھون دەگريا. ھەر كە پىرەژنەكان لە كۆلانەكە ئاوديو بوون، مەشەدى رېحان لە تاريكييەكە ھاتە دەرى و دەر كەي كردهوہ و چووه ژوورى. ھەسەنۆك لە پەنا پەنجەرە و لەبەر تيشكى فانۆسەكە دانىشتبوو و شلەي دەخوارد.

مەشەدى رېحان چووه پىشەوہ و گوتى: «ھەسەنۆك! ھەسەنۆك!»

ھەسەنۆك گوتى: «بۆ ھاتىيە ئىرە؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «هەستە وەرە.»

حەسەنۆك گوتى: «بىمە كوئى؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «مەشەدى جەبار ھاتووتەو. بە تەمايە بۆ
مريشك دزىن بچىتە پورۆس. من پىم گوت تۆيش لەگەلدا دەچىت.»

حەسەنۆك گوتى: «بەم نيوەشەو چۆن برۆين؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «مەشەدى جەبار بە تەمايە بروا. ئەگەر تۆيش
لەگەلدا برۆى، زوو دىنەو، جا تۆيش دەتوانى لە مالى نىمە بنوويت.»

حەسەنۆك گوتى: «مەشەدى جەبار دىلى لە مالتان بنووم؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «ئادى، بەلام ئەگەر رۆژ بى، ناھىلى.»

حەسەنۆك گوتى: «زۆر باشە. دىم.»

ھەردووكيان ھاتنە دەرى. حەسەنۆك دوايىن پارووى ھەللووشى و گوتى:

«تۆ برۆ، من بەدواتدا دىم.»

مەشەدى رېحان گوتى: «ئەگەر ھەزەت لى بى، دەتوانىن بچىنە دەرى گوند
و لەپشت باخى ئاغاوہ بچىنە مەيدانەكەى پشت مالى مەشەدى سەفەر و
پاشان پىچ دەكەينەو نىو كۆلانى يەكەم و دەگەينە مالىكەمان.»

حەسەنۆك گوتى: «با برۆين.»

كە گەيشتنە بنى كۆلان و لە گوندى چوونە دەرى، ھەوا ساردتر بوو.
رووناكايى چەند مۆمىك لە نەبىياغاوہ ديار بوو.

مەشەدى رېحان گوتى: «ھەر كاتىك برسيت بوو دەتوانى بىتتە كنىم. من

بۆ خۆم و خۆت ھىندىك شت گل دەدەمەو.»

حەسەنۆك گوتى: «ھەر برسيم بى، دىمە كنىت.»

مەشەدى رېحان گوتى: «دەرى گوند زۆر چۆل و بىدەنگە.»

حەسەنۆك گوتى: «ئادى.»

مهشه‌دی ریحان گوتی: «با له‌سه‌ر ئەم به‌رده دانیشین.»
 له‌سه‌ر گاشه‌به‌ردیک دانیشن که له لیواری دۆله‌که هه‌لکه‌وتبوو.
 مهشه‌دی ریحان گوتی: «که له پورۆس هاتنه‌وه، ئەتۆ وهره مألمان. دیتیت؟»
 حه‌سه‌نۆک گوتی: «ئهدی کوو؟ دیم.»
 مهشه‌دی ریحان گوتی: «مهشه‌دی جه‌بار، خه‌وی زۆر گرانه. هه‌رچییه‌کی
 لی بکه‌ی به ئاگا نایه‌ته‌وه.»
 پیاویکی که‌له‌گه‌ت که مه‌ریکی له‌پری به‌دوای خۆیدا خاوکیش ده‌کرد، له
 تاریکاییی دۆله‌که‌دا هاته‌ ده‌ری. مانگ له درزی هه‌وره‌کانه‌وه ده‌رکه‌وت.
 مهشه‌دی ریحان و حه‌سه‌نۆک، کوێخایان ناسییه‌وه.

۳

که نه‌نه خانم و نه‌نه فاتم گه‌یشته‌نه لای هه‌وزه‌که، پیاوه‌کان له نوێژ
 بووبوونه‌وه. ئیسلام چووبووه سه‌ر تاته‌شۆره ره‌شه‌که و سه‌ردوولکه‌ی
 ده‌خویند. له‌بن دارییه‌که‌ دوو فانۆس هه‌لکرا بوون. ئیسلام هه‌رکه
 پیره‌ژنه‌کانی بینی، بیده‌نگ بوو. پیاوه‌کانیش بیده‌نگ بوون.
 نه‌نه فاتم گه‌سه‌که‌ی به ئاوی پیروژ ته‌ر کرد و هه‌لی هینا. هه‌وه‌ل جار
 به‌سه‌ر سه‌ری ئیسلامدا و پاشان به‌سه‌ر سه‌ری یه‌که یه‌که‌ی پیاوه‌کاندا،
 رای وه‌شاند.
 نه‌نه خانم گوتی: «ده‌بینی چ قورپیکمان به‌سه‌ر بووه؟ قاتوقری و برسپیه‌تی
 له‌لایه‌ک، ئەم به‌لایه‌یش له‌لایه‌ک.»
 مهشه‌دی بابه‌ کوکه‌یه‌کی کرد و ئیسلام به‌ده‌نگی به‌رز گوتی: «اغفر لنا یا
 رب العالمین.»
 پیاوه‌کان سه‌ریان داخست و گریان.
 نه‌نه خانم گوتی: «ئیسنا به‌ ته‌مان چی بکه‌ن؟»

ئەو ژنانەى لەپشت دیوارەو سەرەتاتکیتیان کردبوو، سەریان کەمپکی تر
دەرکیشا .

مەشەدی بابە گوتی: «دەبى ئەوانەى ساخوسەلیمەن، بنبالى ئەوانى تر
بگرن و لییان خافل نەبن.»

عەباس گوتی: «مەشەدی بابە راست دەکا، بەلان هەرکەس هەرچییەکی
دەست دەکەوئ، یان دەبیاتەو مالى خوئ، یان دەیخاتە نیو دەمی خوئ.»

کوری مەشەدی سەفەر گوتی: «جەماعەت! عەباس بە تەمایە بلئ: ئەمرۆ
مشتیک برینجی داووتە بابەعەلی. هەموو ئاگەدار بن!»

کوری مەشەدی حەسەن گوتی: «سبەینئ چی بکەین؟»

ئیسلام گوتی: «دەبى چەند کەسێک هەلبێژیرین و بیاننیرینە خاتونانوا،
بەشکم گەنم و پەتاتەمان بۆ پەیدا بکەن.»

کوری مەشەدی سەفەر گوتی: «سەیداوایی و حەسەناواییەکان تیکرا
پژاوتە نیو خاتونانوا و هەبوو و نەبووی ئەوئیان لرف کردوو.»

ئیسلام گوتی: «ئیمەیش دەرۆین، بەشکم شتیکمان دەست بکەوئ.»

مەشەدی حەسەن گوتی: «دەبى لە گا و مەرەکانیشمان خافل نەبن.»

مەشەدی جەبار گوتی: «جاری با زگی مەرۆفەکان تیر بکەین، پاشان
بیریک لە مەرۆمالات دەکەینەو.»

عەباس گوتی: «دەى باشە، بە تەمان چۆن و بە چیی بچنە خاتونانوا؟»

ئیسلام گوتی: «بە عارەبانە. ئەدى عارەبانەکەى من بۆ چییە؟»

مەشەدی جەبار گوتی: «کئ بەتەمایە پروا؟»

ئیسلام گوتی: «من هەر سبەینئ زوو بەرئ دەکەوم. هەر کەسێک ویستی
و حەزى لئ بوو، با لەگەلم بئ.»

کوری مەشەدی سەفەر گوتی: «من دیم.»

عەبدوللا كە تازە گەشتبووە لایان، گوتی: «منیش دیم.»
 ئیسلام گوتی: «لە سۆ كەسان زیاتر ناتوانین برۆین.»
 مەشەدی بابە گوتی: «ئادی، سۆ كەس بەسە. سبەینی پارە خری دەكەینهوه
 و گونییەتان دەدەینی و سبەینی زوو ناوی خوای لی بێن و بەرۆ بکەون.»
 مەشەدی حەسەن گوتی: «مەشەدی ئیسلام، من پارەت دەدەمی، ئەگەر
 پێت كرا گونییە كایەكیش بۆ گایەكەم بکەرە.»
 كورپی مەشەدی سەفەر گوتی: «من ئەگەر برۆم، ناھیلّم كات بۆ بکری.»
 ئیسلام ھیمایەکی بۆ مەشەدی حەسەن كرد و مەشەدی حەسەن فزەوی
 نەكرد.

عەبدوللا گوتی: «كەنگی بەرۆ دەكەوین؟»
 ئیسلام گوتی: «سبەینی بەر لەوہی خۆر دەرکەوی.»
 كورپی مەشەدی سەفەر گوتی: «ئەگەر وە درەنگی كەوتم، كەسێك بنێرە لە
 خەو ھەلمستینی.»
 ئیسلام گوتی: «زۆر باشە.»
 كە لە قسان بوونەوہ، تیکرا بیدەنگ بوون.
 نەنە خانم چووہ پیشەوہ و گوتی: «ھەموو شتێك تەواوہ. سۆ كەس دەرۆن
 پەتاتە و ئازوو قەمان بۆ بێن. ئەوانی تر چی دەكەن؟ دیسان دەچن سوآل
 دەكەن؟»

مەشەدی بابە گوتی: «چارە چییە نەنە خانم؟ ھەرچۆنێك بۆ، دەبۆ زگی
 مندالەكان تیر بکەین.»
 نەنە خانم گوتی: «نا، سبەینی ھیچ كەس لە گوندی ناچیتە دەرۆ.
 سبەینی دەیکەینە شین و پرسە و رۆرۆ، دەست بە گوتنی سەردولكە
 دەكەین و پەرۆی سەوز ھەلدەبەستین. بەشكەم شیخ و مەشاخی دلایان نەرم

بئی و بمانبەخشن و بەلا و قەدەران لە بەیەل دوور بڤەنەو. «
 نەنە فاتم دەستی بەرەو داربیبەکە هەلینا کە تیتال و پەرۆی سەوز بە
 لقەکانیەو شۆر بوویوونەو و بەدەنگیکێ نووساوەو گوتی: «مەگەر نابین؟»
 ئیسلا م بە دەنگی بەرز گوتی: «اغفر لنا یا رب العالمین.»
 پیاوەکان سەریان داخست و ژنەکانیش کە بە ریز لەسەر دیوارەکە
 دانیشتبوون، چوونە ئەودیوی دیوار و دەنگی گریانیان بەرز بوووەو.
 نەنە خانم گوتی: «تا نەیکەینە شین و پۆرۆ، نامانبەخشن.»
 نەنە فاتم گوتی: «من و نەنە خانم دەچین ئاوی پیرۆز بە گوندیدا
 دەرشینین و پاشان بەیداخەکان لەگەڵ خۆمان دینین.»
 پیرەژنەکان بە پەنا پیاوەکاندا و بە کۆلانی یەکەمدا شۆر بوونەو. دەنگی
 پاپاخ لە باخچەیی ئاغادا بەرز بوووەو کە دەیکر ووژاند. پیرەژنەکان پێچیان
 کردووە ئێو کۆلانیکی تر و دەستی گەورەیی بابەعەلییان بینی کە لە کونی
 دیوارەو هاتبوو دەری و خۆلەکەیی دەپشکنی.
 نەنە خانم گوتی: «خوایە هەر بۆ خۆت رەحمیکمان پێ بکە!»
 نەنە فاتم گوتی: «اغفر لنا یا رب العالمین.»
 کوێخا لەبنی کۆلانیەو دەرکەوت، مەریکی لەرولاوازی بە دواي خۆیدا
 خاوکیش دەکرد.

٤

مەشەدی ریحان و حەسەنۆک لەسەر گاشەبەردەکەیی پەنا دۆلەکە
 دانیشتبوون و پیرەژن بە گەسک و جامیک ئاوی پیرۆزەو، دەرکەوتن. نەنە
 خانم دوعای دەکرد و نەنە فاتمیش ئاوی پیرۆزی بەو ناویدا دەرشاند.
 مەشەدی ریحان گوتی: «ئەو هاتن، هەستە با برۆین.»
 حەسەنۆک گوتی: «کی؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «پىرەژن ھاتن، ھەستە با بىرۆين.»
 ھەردووكيان ھەستانەوہ. مەشەدى رېحان دەستى ھەسەنۆكى گرت و راي
 كيشايە نيو دۆلەكەوہ.
 ھەسەنۆك گوتى: «بۆ كوئى؟ ئەوئى زۆر تاريكە.»
 مەشەدى رېحان گوتى: «وہرە، با ئەوانە بىرۆين. پاشان دەچينەوہ مالى.»
 ھەسەنۆك و مەشەدى رېحان بە تاريكايى دۆلەكەدا رۆيشتن و مانگيش
 لە درزى ھەورەكانەوہ دەرکەوت.
 پىرەژنەكان دوو تارمايىيان بينى كە بە بنى دۆلەكەدا تى دەپەرىن.
 نەنە خانم گوتى: «دېتت؟»
 نەنە فاتم گوتى: «ئادى.»
 نەنە خانم گوتى: «كى بوون؟»
 نەنە فاتم گوتى: «خوا دەزانى.»
 نەنە خانم گوتى: «وہرە با بىرۆين، ئاوى پىرۆزمان پىيە، ھىچ ناقتەومى.»
 نەنە فاتم گوتى: «من پى ناخەمە نيو دۆلەكەوہ.»
 نەنە خانم گوتى: «منيش ناچم. ھەر لەو سەرەوہ چاويكى لى دەكەين و
 ئاوى پىرۆز بە دۆلەكەدا دەكەين.»
 ھەردووكيان بە پىدزكى ھاتنە لاي گاشەبەردەكە و خويان مەلاس دا.
 پاشان داھاتنەوہ و لە دۆلەكەيان روانى. ھەسەنۆك و مەشەدى رېحان لەو
 خوارە و لە تەنېشت يەك دانېشتببون. دەستى مەشەدى رېحان لەسەر
 چۆكى ھەسەنۆك بوو. چاويان لە سەرەوہ بىرېبوو، دوو كەللەسەريان بينى
 كە سەرەتاتكيتيان دەكرد.
 ھەسەنۆك گوتى: «نەھينە خوارى.»
 مەشەدى رېحان گوتى: «ناتوانن.»

حەسەنۆك گوتى: «ئەدى ئەگەر ھاتن؟»
مەشەدى رېحان گوتى: «لېرەو بە بۆى دەردەچىن و دەپرۆين.»
حەسەنۆك گوتى: «ھەستە با برۆين.»
مەشەدى رېحان گوتى: «پراوھستە با برۆين.»
نەنە خانم لەوسەرەو ھاوارى كرد: «ئىوھ كىن؟»
حەسەنۆك و مەشەدى رېحان دەنگيان نەكرد.
نەنە فاتم گوتى: «جوابمان نادەنەوھ.»
نەنە خانم گوتى: «ئىوھ چىن؟ مرۆن؟ جنۆكەن؟ ھەرچىيەكن جوابمان
بدەنەوھ!»

حەسەنۆك و مەشەدى رېحان ديسان ھىچيان نەگوت.
نەنە فاتم گەسكەكەى بە ئاوى پىرۆز تەپ كرد و بەرەو دۆلەكەى پراوھشاندا.
حەسەنۆك گوتى: «ئەوھ داىكمە.»
مەشەدى رېحان گوتى: «ئەوى ترىشيان ژنى مەشەدى سەفەرە.»
دەنگيان لە خو برى. نەنە فاتم بە لىوارى دۆلەكەدا دەپرۆشت و ئاوى
پىرۆزى بەو ناوھدا دەپرژاند.
نەنە خانم ديسان بەرەو دۆلەكە داھاتەوھ و بەدەنگىكى بەرز ھاوارى كرد:
«ھەر چىيەك بن، مرۆ بن، جنۆكە بن، سوپىندان دەدەم لېرە برۆن و بەپەل
بەجى بىلن.»

حەسەنۆك و مەشەدى رېحان ھىچيان نەگوت. پىرەژنەكان گەرانەوھ و
رۆيشتن. نەنە فاتم گوتى: «با زوو برۆين، كارمان زۆرە نەنە خانم.»
نەنە خانمىش لەبەر خوئەوھ گوتى: «باش بوو، مەشەدى جەعفەر لەگەل
ئىسلامدا دەچىتە خاتووناوا. مەشەدى سەفەرىش ئىستا خەوتووھ. ئەرئى
بەراست، مەشەدى رېحان كورەكەم بەسەر خویدا نەكىشى؟»

که پېچيان كردهوه نيو كۆلانی گوند، ئاوپړيكيان دايهوه و تهماشايان كرد. دوو تارمايي له تاريخكايي دۆلكهوه هاتنه دهرئ و لهسر گاشه بهردهكه دانیشن.

۵

كه مەشەدی رېحان و حەسەنۆك گەيشتنه مألوه، مەشەدی جەبار لېفېكي به خۆيدا دابوو و لهپېش كەلەدارهكان خەوتبوو. مەشەدی رېحان چوو پېشەوه و به سهبرايهك مەشەدی جەباري راوهشان.

مەشەدی جەبار له خەودا بوو، گوتی: «چييه؟»

مەشەدی رېحان گوتی: «هسته، كورهكهی نهه فاتم هاتوه.»

مەشەدی جەبار گوتی: «چی بکه؟»

مەشەدی رېحان گوتی: «ئەدی ناچنه پورۆس؟»

مەشەدی جەبار هەلسا و گوتی: «كوانی؟»

حەسەنۆك، كه له بهردهرکه راوهستابوو گوتی: «ئەوه لېرهم مەشەدی جەبار.»

مەشەدی جەبار گوتی: «من دهچمه پورۆس، تۆيش دئی؟»

حەسەنۆك گوتی: «بچين له پورۆس چی بکهين؟»

مەشەدی جەبار گوتی: «له پورۆس چی دهكهن؟ دهچين دزی دهكهن!»

حەسەنۆك گوتی: «يانی دهلئی بچين دزی بکهين؟»

مەشەدی جەبار گوتی: «ئادی. له بيرته پورۆسييهكان سی مهريان لی دزیبووم؟»

حەسەنۆك گوتی: «له بيرمه.»

مەشەدی جەبار گوتی: «پیکهوه دهچين و تۆلهيان لی دهکهينهوه.»

ھەسەنۆك گوتى: «دەبى گورىسمان ھەبى. خۇ دەزانى؟»
 مەشەدى جەبار ھەستايە سەرپى، دوو گورىسى ھىنا، يەكيانى داياھ
 دەست ھەسەنۆك و ئەوى تىشى بۇ خۇ ھەلگرت.
 ھەسەنۆك گوتى: «با برۆين.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «گورىسەكە لە پشتت بېستە.»
 ھەسەنۆك گوتى: «من ھەر وا لە دەستى دەگرم.»
 مەشەدى جەبار بە مەشەدى رىحانى گوت: «بەر لە سىبىنى دىنەو.»
 مەشەدى رىحان گوتى: «زوتەر وەرنەو.»
 مەشەدى جەبار و ھەسەنۆك ھاتنە دەرى. بە كۆلاند تىپەرىن و گەشتنە
 لای ھەوزەكە. پياوھەكان رۆشتىبوون. چەند كەس لەسەر ھەوزەكە
 راوھستابوون و قسەيان دەگرد. تىشكى مانگ لە درزى ھەورەكانەو لە ئاوى
 ھەوزەكە دەدا. ماسىيەكان ھاتىوونە سەر ئا و كەفیان دەخوارد.
 ھەر ھەسەنۆك و مەشەدى جەبار گەشتنە باخى ئاغا، كورپى مەشەدى
 سەفەر بە چەند گونىيەكەو دەركەوت.
 مەشەدى جەبار و ھەسەنۆك، بى ھىچ قسەيەك بە پەنايدا تىپەرىن.
 كورپى مەشەدى سەفەر گوتى: «ئۇغر بى. بەم نىوھشەو بە تەماى كوین؟»
 مەشەدى جەبار گوتى: «ئىشمان ھەيە.»
 كورپى مەشەدى سەفەر پى كەنى و گوتى: «دەزانم چ ئىشكىكتان ھەيە.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «دەى باشە، تۆيش بۇ خوت بزانه.»
 كورپى مەشەدى سەفەر گوتى: «يانى دەزانم بە تەمان بۇ دزى بچن.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «ئەدى ئەتۆ؟ لەگەلمان نايە؟»
 كورپى مەشەدى سەفەر گوتى: «قەت قەت!»
 مەشەدى جەبار گوتى: «باشترە دەمت داخەى.»

كورپى مەشەدى سەفەر ترسا و پى كەنى.
 مەشەدى جەبار گوتى: «برۆ، بىكە بە ھەرا و بە ھەموو كەس بلى جەبار و
 ھەسەنۆك بۆ دزى رۆيشتن.»
 كورپى مەشەدى سەفەر كە دوور كەوتەو ھاوارى كرد: «مەترسىن. بە
 كەس نالىم.»
 ھەسەنۆك و مەشەدى جەبار گونديان بەجى ھىشت. مەشەدى جەبارىش
 گوريسەكەى لە پشتى كردهو و خستىيە سەر شانى. ھەسەنۆكىش
 گوريسەكەى خستە سەر شانى خۆى. لاپتيان گرتە بەر.
 مەشەدى جەبار گوتى: «ئەو كورپى مەشەدى سەفەر يەك جارى تر
 قسەى وا بكا، دەم و ددانى تىك دەشكىنم.»
 ھەسەنۆك گوتى: «كارت پى نەبى. دەم ھەراشە و قسەى قۆر دەكا.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «ئىمە بۆ دزى ناچىن. دەچىن تۆلەى مەپەكانمان
 دەكەپنەو.»
 ھەسەنۆك گوتى: «مەريشمان دەست نەكەوئى، مريشك دەدزىن.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «قسەى تىدا نىيە، ئەو كارەى دەكەين.»
 كە بە گردهكەدا داگەپان، سى پورۆسىيان بىنى كە مەپكى دابەستەيان
 خاوكيش خاوكيش بەرەو گوندهكەيان دەبرد.
 مەشەدى جەبار گوتى: «ماندوو نەين.»
 پورۆسىيەك گوتى: «ملى رىت بگرە و برۆ.»

٦

نەنە فاتم و نەنە خانم پاليان بە دەر كە بەردىنەكەى بەيداخ خانەو نا و
 چوونە ژوورئى. نەنە خانم فانۆسەكەى برده ژوورئى، لە دالانە نزم و
 تاريكەكەى روانى. نەنە فاتميش كە جامى ئاوى پيرۆز و گەسكەكەى بە

سینگییوه نووساندبوو، هاته ژووری. هیدی هیدی چوونه پیشهوه. فانوسهکه دهرودیواری دالانهکهی پووناک دهکردهوه. رفته گهوره و بچوکهکان پر بوون له لاپه‌ره‌ی قورئان. که گه‌یشتنه بنی دالانهکه، دهرکه‌یه‌کی نزم و بچوکیان لی دهرکه‌وت که نوشته و دوعا به هممو لایه‌کییوه هه‌لواسرابوون. نه‌نه خانم دهستی به دوعا کرد و نه‌نه فاتمیش گه‌سکه‌کی به ئاوی پیروژ ته‌ر کرد و به‌ره‌و دهرکه‌ی راوه‌شانند. نه‌نه خانم کلومی دهرکه‌ی کردهوه. قوولکه‌یه‌کی تاریکیان لی دهرکه‌وت. تاویک راوه‌ستان و چاویان له تاریکی بری. نه‌نه خانم و به‌دوای نه‌ویشدا نه‌نه فاتم، چوونه ژووری. ره‌هۆله‌که پر بوو له بۆنی شی و شتی پوواو.

نه‌نه فاتم گوتی: «نه‌نه خانم، چهند ئالا له‌گه‌ل خۆمان بیهین.»

نه‌نه خانم گوتی: «دهوراندهوری چه‌وزه‌که پر ده‌که‌ین له ئالا.»

نه‌نه فاتم گوتی: «ده‌توانین نه‌و هممو ئالایه بیهین؟»

نه‌نه خانم گوتی: «ئه‌دی کوو ناتوانین!»

نه‌نه فاتم گه‌سک و جامه‌که‌ی له‌به‌ر پیی دانا. نه‌نه خانم فانوسه‌که‌ی هه‌لینا. ده‌وراندهوری ژوره‌که پری ئالا بوو. نه‌نه فاتم ده‌سته‌کانی خستبووه سه‌ر سینگی و نه‌نه خانمیش به‌ به‌ر ئالاکاندا تی ده‌په‌ری و دوعای ده‌خویند و فووی له دهرودیواره‌کان ده‌کرد.

نه‌نه فاتم گوتی: «خۆ ناکرێ ده‌ست له‌وانه‌ بدهین. نه‌وانه‌ هه‌موویان پوواون و هه‌لده‌وه‌رین.»

نه‌نه خانم گوتی: «کارمان به‌ وان نییه.»

به‌ نیتوان ئالاکاندا تی‌په‌رین و گه‌یشتنه مه‌زاریکی بچووک که له‌ په‌نا دیواره‌که بوو. هه‌ردووکیان له‌ په‌نا مه‌زاره‌که دانیشتن. نه‌نه خانم، سووچیکی چارۆکه‌که‌ی دراند و له‌ حالیکدا له‌ مه‌زاره‌که‌ی گری ده‌دا، گوتی: «یا فاطمه الزهرا، ده‌خیلتم. نه‌مه‌یان گری ده‌دهم تا هه‌رچی به‌لایه‌ له‌ گیانی

بهیهل دوور بکهیتهوه.»

نه نه فاتم له ژیر لیوانه وه پاته ی کرده وه: «یا فاطمه الزهرا، دهخیلتم.»
سووچیکه چارشپوهکه ی دراند و له مه زاره که ی گری دا. ههردووکیان
ههستانه سه ری.

نه نه فاتم گوته: «ئالاکان ده بهین؟»

نه نه خانم گوته: «هه ئیستا ده بیان بهین.»

نه نه فاتم گوته: «کامیان بهین؟»

نه نه خانم گوته: «ئوانه ی له پشت وینه ی پیاوچاکه کان.»
فانو سه که بیان دانا، به ره و وینه یه ک رویشتن که په رده یه کی به سه ردا درابوو
و به ئالایه که وه هه لپه سیر درابوو.

نه نه فاتم وینه که ی ماچ کرد و گوته: «یا هه زهت، دهخیلتم.»

نه نه خانمیش گوته: «یا هه زهت دهخیلتم، بهیهل بیاریزه.»

که په رده بیان لادا، هه زه تیان لی ده رکوت که به دوو شمشیره وه
راوه ستابوو. نه نه فاتم و نه نه خانم، وینه که بیان هه لگرت و بردیانه لای
مه زاره که. تیشکی فانوس ئالاکانی رووناک کردبووه وه.

پیره ژنه کان به ره و ئالاکان چوون.

نه نه فاتم گوته: «دهخیلتم یا امام الزمان.»

نه نه خانم گوته: «اغفر لنا یا رب العالمین.»

۷

مه شه دی ریحان له ناوهندی متبه خه که بیان دانیشتبوو و مریشکه که ی
خستبووه نیو ئاوی گه رمه وه و په روبا لی هه لده پاچی. فانوسیکی له سه ر
که له داره کان دانا بوو. پاپاخ له ودیوی ده ربیجه ئاوه لاه که وه هه لئووتابوو و له

دهسته‌کانی مه‌شه‌دی ریحانی ده‌روانی. مه‌شه‌دی ریحان به‌که‌یف بوو و چیژی له‌قه‌ره‌بالغییه‌که‌ی ده‌ریی ده‌بینی. که‌زگی مریشکه‌که‌ی هه‌لدراند، ملی پاپاخ هاته‌نیو متبه‌خه‌که‌وه.

مه‌شه‌دی ریحان ده‌ستی برده‌نیو زگی مریشکه‌که‌ و ریخو‌له‌که‌ی ده‌رکیشا، ته‌ماشایه‌کی کرد، هه‌ستایه‌سه‌ریی و به‌سه‌ر سه‌ری پاپاخدا هه‌لی دایه‌ده‌ریی و پاپاخیش رای کرده‌خواری. مه‌شه‌دی ریحان مریشکه‌که‌ی له‌ت له‌ت کرد و خستییه‌نیو مه‌نجه‌لیکی مسییه‌وه و مه‌نجه‌له‌که‌ی شو‌ر کرده‌نیو ته‌ندوو‌ره‌که‌وه. پاشان قاپیک شله‌ی خوارد و بو مه‌شه‌دی جه‌بار جیی له‌پیش که‌له‌داره‌کان و بو‌سه‌نۆکیش له‌پشت که‌له‌داره‌کان راخست. پاشان هات و له‌کلۆرۆژنه‌وه ته‌ماشای ئاسمانی کرد، مانگ له‌درزی هه‌وره‌کانه‌وه ده‌رکه‌وتبوو. پاشان لیفه‌که‌ی هه‌لگرت و هیئایه‌پشت ده‌رکه‌، تا لئی بخه‌وی و که‌سه‌نۆک و مه‌شه‌دی جه‌بار هاتنه‌وه، به‌ئاگا بیته‌وه. فانۆسیشی هیئا و له‌پشت ده‌رکه‌ی دانا. کلدان و ئاوینه‌ی هیئا و له‌به‌ر تیشکی فانۆسه‌که‌ دانیشته‌ و چاوه‌کانی رشت.

۸

حه‌سه‌نۆک و مه‌شه‌دی جه‌بار گه‌یشتنه‌ پورۆس.

حه‌سه‌نۆک گوتی: «ئه‌گه‌ر بمانگرن چیمان لی ده‌که‌ن؟»

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «نامانگرن.»

حه‌سه‌نۆک گوتی: «مه‌گه‌ر ناچینه‌ نیو گوند.»

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «نا، ناچینه‌ نیو گوند. هه‌ر له‌م ده‌ورو به‌ره‌ پرا‌ده‌وه‌ستین، که‌ پورۆسییه‌کان له‌دزی هاتنه‌وه، پیشیان پی ده‌گرین و لیان ده‌ستین.»

حه‌سه‌نۆک گوتی: «پیمان ده‌کرئی؟»

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «بۆ پیمان ناکرئ!»
 هه‌ردووکیان چوونه لای دره‌خته‌کان. ماله‌کانی پورۆس تاریک بوون و هیچ
 ده‌نگیک نه‌ده‌بیسرا.
 هه‌سه‌نۆک گوتی: «هه‌موویان خه‌وتوون.»
 مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «ئهم خه‌لکه خۆیان له خه‌و ده‌دن.»
 هه‌سه‌نۆک گوتی: «هیچ ده‌بینی؟»
 مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «چاو له‌و سووچه بکه!»
 هه‌ردووکیان ته‌ماشایان کرد. له‌نیو دره‌خته‌کانه‌وه، ئاگری سه‌بیله‌یه‌ک
 دیار بوو.
 هه‌سه‌نۆک گوتی: «ئیشکیان گرتووه؟»
 مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «با بیگرن. تۆ قسه‌ مه‌که. دانیشه با بزانی چي
 ده‌که‌ین.»
 هه‌سه‌نۆک گوتی: «باشه. من ئیدی قسه‌ ناکه‌م.»
 هه‌ردووکیان بێده‌نگ بوون. بایه‌کی سارد ده‌هات. له‌ دووره‌وه ده‌نگی
 زه‌نگوله‌یه‌ک ده‌بیسرا.
 مه‌شه‌دی جه‌بار و هه‌سه‌نۆک سه‌ریان هه‌لئنا، عاره‌بانه‌یه‌کی بچووک له
 خاتووناواوه به‌ره‌و سه‌یداوا ده‌رۆیشت.
 هه‌سه‌نۆک گوتی: «چاوت له‌ عاره‌بانه‌یه‌؟»
 مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «ئادی.»
 هه‌سه‌نۆک گوتی: «ئوه‌ بۆ ساحیبی نییه‌؟»
 مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «هیچ نییه. شه‌وانه شتی وا زۆر ده‌بینرئ. به‌لام تۆ
 وای دابنی هیچت نه‌دیوه.»
 هه‌سه‌نۆک گوتی: «ده‌ترسیم.»

مهشەدى جەبار گوتى: «قسە مەكە.»
 عارەبانەكە دوور كەوتەو و زەنگولەكەيش دەنگى برا. ئاگرى سەبىلەكە،
 ئىدى لە تارىكىدا ديار نەبوو.
 حەسەنۆك گوتى: «مەشەدى جەبار!»
 مهشەدى جەبار گوتى: «ئەو جارەيان چىتە؟»
 حەسەنۆك گوتى: «بەشكەم ئەوشۆ نەچووبنە دزى.»
 مهشەدى جەبار گوتى: «من چوزانم.»
 حەسەنۆك گوتى: «با بگەرپىنەو بەيەل.»
 مهشەدى جەبار گوتى: «ئەدى بۆ هاتىن؟»
 حەسەنۆك گوتى: «كەواتە هەستە با بچىنە نىو گوند.»
 لەژىر درەختەكانەو هاتنە دەرى. گورىسەكانيان لە پشتيان ھالاند و بە
 لاپىدا بەرەو گوند شۆر بوونەو.
 مالاھان دەنگوت تىك پەسترايوون و بىدەنگ بوون. بە پەنا پەنجەرەكاندا
 تىپەرىن. دەنگى ھەناسەى ئەو كەسانەيان دەبىست كە ئەرخەيان لىي
 خەوتبوون.
 مهشەدى جەبار گوتى: «ئىستا چى بكەين؟»
 حەسەنۆك گوتى: «با بگەرپىن و چالەكان بدۆزىنەو.»
 مهشەدى جەبار گوتى: «چال؟»
 حەسەنۆك گوتى: «ئادى، پورۆسىيەكان ھەرچىيەك بدزن لە چالەكاندا
 دەيشارنەو.»
 مهشەدى جەبار گوتى: «كەوايە با بگەرپىن و چالەكان بدۆزىنەو.»
 حەسەنۆك گوتى: «چەند چالەت دەوئىن؟»
 مهشەدى جەبار گوتى: «چەندى زۆر بى، ھەر كەمە.»

ھەسەنۆك گوتى: «دەي باشە، دەستەم بگرە با بچىنە نىو تارىكىيەوھ.»
 مەشەدى جەبار كە چاكى نەدەبىنى، دەستى ھەسەنۆكى گرت. ھەسەنۆك
 مەشەدى جەبارى بەدواي خۆيدا دەكيشا و دەچوونە پيشەوھ.
 ھەسەنۆك راوھستا، مەشەدى جەباريش راوھستا.
 مەشەدى جەبار گوتى: «ھا؟ چى بووھ؟»
 ھەسەنۆك گوتى: «گەشتىن.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «خۆ من ھىچ نابىنم.»
 ھەسەنۆك گوتى: «دانىشە.»
 مەشەدى جەبار لە تارىكىدا ھەلترووشكا و ھەسەنۆكىش لە تەنىشتى
 دانىشت. تاويك بىدەنگ بوون.
 ھەسەنۆك گوتى: «دەستت درىژ بگە.»
 مەشەدى جەبار دەستى درىژ كرد. چالئىكى قوول و گەورە لەژىر دەستىدا
 بوو كە بايەكى ساردى لىوھ دەھات.
 مەشەدى جەبار گوتى: «ئەوھ چالئەكەپە؟»
 ھەسەنۆك گوتى: «ئادى.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «ئادى، ئەوھ دەبىنم. چالئىكى گەورەشە.»
 ھەسەنۆك گوتى: «لەمە گەورەترىش ھەپە.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «دىارە زۆر ھاتوويتە ئەم دەوروبەرە.»
 ھەسەنۆك پى كەنى و ھىچى نەگوت. ھەردوو كيان دانەوين و تەماشاي
 ناو چالئەكەيان كرد.
 ھەسەنۆك گوتى: «ئەوھ چىيە؟ بۆنى چى دى؟»
 مەشەدى جەبار گوتى: «بۆنى مەر دى. بۆنى مەرەكانم. بۆنى مەرەكانى
 خۆم دى.»

ھەسەنۆك گوتى: «ئادى، بۆنى مەر و بۆنى شتىكى تىرىش دى.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «دەى، جا ئىستا چى بىكەين؟»
 ھەسەنۆك گوتى: «يەكمان دەبى بچىتە خوارى.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «زۆر باشە. تۆ گورىسەكە رادەگرى و منىش دەچمە خوارى.»
 ھەسەنۆك گوتى: «من لە تارىكى دەترسىم. تۆ گورىسەكە رادەگرە، من دەچمە خوارى.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «مەگەر ئەو خوارە تارىك نىيە؟»
 ھەسەنۆك گوتى: «ئاخر ئەوى ھىچ پورۆسىيەكى لى نىيە.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «دەى باشە.»
 گورىسەكەى لە پىشتى كىردەوہ و لە كەمەرى ھەسەنۆكى بەست. ھەسەنۆك ھەروا كە دانىشتىبوو، پىيەكانى داھىلا و دەستەكانى بە لىوارەكانى چالەكەوہ گرت و بە تارىكىدا رۆچوو. مەشەدى جەبار سەبر سەبر گورىسەكەى شل كرد، ھەسەنۆكىش سەبر سەبر چووہ خوارى. مەشەدى جەبار سەبىرىكى ئەملا و ئەولاي خۆى كرد. ھەموولا رووناك بوو و بەس خۆى لە تارىكىدا، دانىشتىبوو و سەرى گورىسەكەى بەدەستەوہ بوو. گورىسەكە ھىدى ھىدى قورستر دەبوو.
 مەشەدى جەبار لەبەر خۆيەوہ گوتى: «ھەسەنۆك خەرىكە مەپرەكان بە گورىسەكەوہ دەبەستىتەوہ.»
 دانەوى و بۆنى كرد، چالەكە بۆنى مەر و بۆنى بەيەلى لى دەھات. سەرى بردە نىو چالەكەوہ و بە سەبراىك گوتى: «ھەسەنۆك! ھەسەنۆك!»
 ھەسەنۆك لە تارىكىدا گورىسەكەى لەراندەوہ. مەشەدى جەبار

گوریسه‌که‌ی هه‌لکیشا. حه‌سه‌نۆک که هاته سه‌ره‌وه، دوو مریشکی
سه‌رپراوی له ده‌ستدا بوو.

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «ئهدی مه‌ره‌کان؟»

حه‌سه‌نۆک گوتی: «هیچ مه‌ری تیدا نه‌بوو.»

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «هه‌ر ئه‌و دوو مریشکه‌ی تیدا بوو؟»

حه‌سه‌نۆک گوتی: «ئادی. هه‌ر ئه‌و دووه‌ی تیدا بوو.»

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «مردار نه‌بن؟»

حه‌سه‌نۆک بۆنی به‌ ملی برپراوی مریشکه‌کانه‌وه کرد و گوتی: «هیی
ئهو پۆن.»

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «با بچینه سه‌ر چالکی تر.»

حه‌سه‌نۆک ته‌ماشای مانگی کرد که له درزی هه‌وره‌کانه‌وه ده‌رکه‌وتبوو و

گوتی: «ئیدی ده‌بی بگه‌رئینه‌وه.»

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «یۆ؟»

حه‌سه‌نۆک گوتی: «نیوه‌شه‌وه. تا ده‌گه‌ینه‌وه به‌یهل، دنیا رووناک دادی.»

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «ئهدی مه‌ره‌کان؟»

حه‌سه‌نۆک گوتی: «ئهو یان با یۆ شه‌ویکی تر بی. یان هه‌ر کاتیک که
هاتینه‌وه.»

گوریسه‌کانیان له پشته‌ی خۆیان به‌ست. مریشکه‌کانیان خسته‌ی نیو

زه‌نبیلکه‌وه. حه‌سه‌نۆک زه‌نبیلکه‌ی هه‌لگرت و هه‌رکه‌ی ویستیان له چاله‌که

دووور بکه‌ونه‌وه، ناله‌ی مه‌ریک له بنی چاله‌که‌وه، بیسرا.

نهنه خانم و نهنه فاتم، ئالاكانيان له تاريكي رزگار دهكردن. پيرهژنهكاني بهيەل، به جلي رهشەوه لهپيش دەرکه بەردينهکەي ئالاخانه، خري بووبونهوه. مەشەدی زهينه‌ل به دارشەقه‌کانیه‌وه له‌سەر ته‌پۆلکه‌یه‌ک دانیشتبوو و بە‌دهنگی‌کی بەرز، قورئانی دەخویند. نهنه خانم فانۆسه‌کەي له‌تیو ئالاخانه‌که‌دا دانابوو و له‌گە‌ل نهنه فاتمدا ئالاكاني هە‌لده‌گرت و به‌دالانه تاريکه‌که‌دا تى دەپه‌رين و ده‌گە‌يشتنه بە‌رده‌رکه. سه‌ره‌تا له‌په‌ مسينه‌کەي ئالا و پاشان خودی ئالايان ده‌هينايه‌ ده‌رى. پيره‌ژنه‌كاني به‌يەل شالاويان ده‌برد و ئالاكانيان لى وەرده‌گرتن. مەشەدی زهينه‌ل هاواری ده‌کرد:

«سه‌له‌وات له‌ رۆحي خو‌شه‌ويستی خوا.»

ژنه‌کان سه‌له‌واتيان لى دها و ئالاكانيان بە‌رز ده‌کردنه‌وه مەشەدی سه‌فه‌ر که سه‌ری له‌ کلاورۆژنه‌وه ده‌رک‌يشابوو، چاویکی له‌ حه‌وزه‌که‌ کرد و پاشان مانگی بينی که له‌ درزی هه‌وره‌کانه‌وه ده‌رکه‌وت و رووناکییه‌کەي که‌وته سه‌ر ئالاكان. مەشەدی سه‌فه‌ر چاوی له‌ دارستانی ئالاكان بری.

ئیسلام و عه‌بدو‌للا و کوری مەشەدی سه‌فه‌ر له‌ په‌نا حه‌وزه‌که‌ راوه‌ستابوون و خه‌ریکی عاره‌بانه‌که‌ بوون.

ئیسلام گوتی: «تایه‌کان هیچ عه‌یبیکیان نییه، ده‌مانگه‌یه‌ننه خاتووناوا.»

عه‌بدو‌للا گوتی: «له‌ یدا به‌جی نه‌مێنین؟»

ئیسلام گوتی: «من به‌م عاره‌بانه‌وه هه‌موو خاتووناوا و هه‌زه‌وان و جامیشان و حه‌سه‌ناوام به‌سه‌ر کردووه‌ته‌وه و هیچیش نه‌قه‌وماوه.»

عه‌بدو‌للا گوتی: «ئیشه‌للا ئەمجاره‌یش هیچ ناقه‌ومی.»

ئیسلام گوتی: «ئەسپ ده‌بی ساغ و سه‌لامه‌ت بی، دها عاره‌بانه‌ هه‌ر

چۆنیک بى، دەروا .»

عەبدوﻻﻻ گوتى: «کوڤخايش هەر وا دەﻟى .»

ئىسلام چاويكى له گونىيهكان كرد و گوتى: «ئەو هەموو گونىيهكان بو
چىيه؟»

كورى مەشەدى سەفەر گوتى: «هەر مالىهى تمەنىك و دوو گونىيهى داوه .»

ئىسلام گوتى: «مەگەر له خاتووناوا، ئەو هەموو پەتاتەيه پەيدا دەبى؟»

كورى مەشەدى سەفەر گوتى: «كرىكارى مفتهيان دەست كەوتوو .»

ئىسلام گوتى: «دياره توورەى . ئەگەر حەز ناكەى، دەتوانى نەيهى .»

كورى مەشەدى سەفەر پى كەنى و لەسەر گونىيهكان پال كەوت و گوتى:
«حەزم كرد دىم و حەزىشم نەكرد، نايم .»

ئىسلام چوو زىر عارەبانەكە، له گورىسەكانى روانى و هاتە دەرى و بە
عەبدوﻻﻻى گوت: «ئەگەر كوڤخا بى ، ئىدى بەرڤى دەكەوين .»

كورى مەشەدى سەفەر كە له مانگ و درزى هەورەكانى دەروانى، گوتى:
«مەشەدى ئىسلام، دەزانى كورەكەى نەنە فاتم و مەشەدى جەبار بو دزى
چوونەتە پورۆس؟»

ئىسلام گوتى: «بەتۆ چى؟ بەمن چى؟ بەئىمه چى؟»

كورى مەشەدى سەفەر گوتى: «بەچاوى خۆم دىتم .»

ئىسلام كە خەرىكى هەوسارى ئەسپەكەى بوو گوتى: «لەخۆرا ديوتە .»

كورى مەشەدى سەفەر هيجى نەگوت . ئىسلام و عەبدوﻻﻻيش هيجيان
نەگوت . با، توندترى كردبوو . بارەى گايەكەى مەشەدى حوسپىن دەهات و
لوورەى سەگىكى غەوارەيش خەرىك بوو له بەپەل نزىك دەكەوتەوه .

که مەشەدی جەبار و حەسەنۆک گەیشتنەو بەیەل، شەو بەتلیکی شکابوو. دەوران دەوری حەوزیان بە ئالاً داپۆشیبوو و هیچ کەس لە دەری نەبوو. دوو مندال لەبن ئالایەک دانیشتبوون و دانوویان دەخوارد.

که حەسەنۆک و مەشەدی جەبار پێچیان کردەو نیو کۆلانەکان، پرخی خەوتوو کانیان هاتە بەرگوئی. نەنە فاتم و نەنە خانم لەسەر بانیک راوەستابوون و هەریەکە و ئالایەکی گەرەیان بە دەستەو بوو.

مەشەدی جەبار گوئی: «لە ماندوویەتیدا خەریکە دەبووریمەو.»

حەسەنۆک گوئی: «خۆر هیندە نەماو دەرکەوئی.»

مەشەدی جەبار باویشکیکی هاتی و گوئی: «چوار فرسەخ ریمان بری و بەس بە دوو مریشکەو هاتینەو.»

حەسەنۆک گوئی: «دەتوانین پیازاو و دانوو بخۆین.»

که گەیشتنە مائی مەشەدی جەبار، پالیان بە دەرکەو دا، مەشەدی ریحان که لە پشت دەرکەو خەوتبوو، هەستایەو. مەشەدی حەسەن چوو زووری و حەسەنۆکی زەنبیل بە دەست بە داویدا رویشت. بۆنی پیازاوی مریشک، متبەخی پر کردبوو.

مەشەدی جەبار گوئی: «خەریکە لە ماندوویتیان بەر دەبمەو.»

مەشەدی ریحان گوئی: «وەرە بنوو.»

مەشەدی جەبار چوو پێشەو و سەری و لێفەکە یینی که لە پێش کەلە دارەکان راخرا بوون. کلاو کە ی لە سەری کردەو و پال کەوت. متبەخ گەرم بوو. بلقە ی پیازاوی نیو تەندوور، دەهاتە بەرگوئی. پیلووی لیک نان. پاپاخ بە دەموچاوی تووکنەو لە ولای دەریبجەو هەلتووتابوو و چاوی لە تاریکاییی متبەخ بریبوو.

مەشەدى جەبار بەدەنگىكى خەۋالوۋەۋە گوتى: «حەسەنۆك، مريشكە قەلەۋەكەي بۆ خۆت نەبەي، ھا.»

حەسەنۆك گوتى: «نايىم. ھەردووكيان بۆ خۆت.»

مەشەدى جەبار گوتى: «بىدە بە مەشەدى رېحان، ئەگەر ويستت سبەينى ۋەرە و پياز اوھەكى بخۆ.»

حەسەنۆك زەنبىلەكەي داىە دەست مەشەدى رېحان، مەشەدى رېحاننىش زەنبىلەكەي لەسەر كەلەدارەكان دانا.

حەسەنۆك بە سەبراىەك بە مەشەدى رېحاننى گوت: «من دەچمەۋە مائە خۆمان.»

مەشەدى رېحان گوتى: «جىم بۆ راخستوويت. لەپشت كەلەدارەكان.»

حەسەنۆك گوتى: «مەشەدى جەبار ئەگەر بزائى توورە دەبى.»

مەشەدى رېحان گوتى: «خەۋى گرانە. تا بانگى نىۋەرۆ لە خەۋ ھەلئاستى.»

پرخەي مەشەدى جەبار ھاتە بەرگوئى، بە دواي ئەۋيشدا دەنگى چەند كەس لەلاي ھەۋزەۋە ھات كە سەردولكەيان دەگوت و دەگرىيان.

حەسەنۆك گوتى: «لېرە بنووم؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «پياز اوم بۆ لى ناۋى. ئىستا بۆتى دىنم.»

ھەردووكيان چوونە پشت كەلەدارەكان كە ناۋانكى بچووك بوو و دەربىجەيەكى بچووكىش لەۋپتوۋە دەپروانىيە كۆلان. بنمىچ و ئاسمانى بەيەلىش لە دەربىجەكەۋە، دەبىنرا. حەسەنۆك لەسەر لىفەكەي دانىشت و تەماشاي مانگى كرد كە لە درزى ھەۋرەكانەۋە دەركەۋتېۋو و گوتى: «لە جىي خۆي ناچوۋلېتەۋە. ھەرچەند چاۋى تى دەبىرم، لە جىي خۆي ناچوۋلېتەۋە.»

دەنگى كاسە و كەوچك ھات. بۆنى پياز او بلاو بوو ھو ھەسەنۆك لە بەر
خۆيە ھو گوتى: «برسىمە، زۆر برسىمە.»

تەپەى پى و دەنگى گريان لە دەرى ھاتە بەرگوڤ. ھەسەنۆك لە دەرىبجە ھو
تەماشائى نىو كۆلانى كرد. ئالاکان خەرىك بوون تى دەپەرىن. پەنجەى لەپە
مىسینەكان ھىمايان بۆ ئاسمان دەكرد. ھەسەنۆك گوڤى لە دەنگى داىكى
خۆى بوو كە بە دەنگىكى بەرزە ھو دەىگوت: «يا حضرت سوڤندت دەدەم، يا
على، يا محمد، ئەم بەپەلە نەجات بدەن.»

مەشەدى رىحان كاسەيەكى پر لە پياز او ھىنا و لە پال ھەسەنۆك
دانىشت. ھەسەنۆك تەماشائى كاسەكەى كرد، ديار نەبوو چى تىدايە.

ھەسەنۆك گوتى: «زۆر گەرمە؟»

مەشەدى رىحان گوتى: «نا.» دەستى ھەسەنۆكى گرت و قامكى خستە
نىو كاسەكە ھو، شلەتتەن بوو.

ھەسەنۆك كاسەكەى ھەلگرت و گوتى: «تۆ ناخۆى؟»

مەشەدى رىحان گوتى: «تۆ بخۆ، منىش دەىخۆم.»

ھەسەنۆك بىنى بە كاسە ھو نا. پياز او چەور و سوڤر بوو. بۆنى گەنم و
چالى لىو ھەت.

مەشەدى رىحان گوتى: «خۆشە؟»

ھەسەنۆك سەرىكى بۆ لەقاند و كاسەكەى داپە دەست مەشەدى رىحان.
مەشەدى رىحان كاسەكەى لى وەرگرت و دوو فرى لى دا و ديسان داپە ھو
دەست ھەسەنۆك.

ھەسەنۆك پياز او ھەللووشى و كاسەكەى دانايە بەرپىتى.

مەشەدى رىحان گوتى: «دانووت بۆ بىنم؟»

ھەسەنۆك گوتى: «نا، ھىچى تر ناخۆم.»

مه‌شه‌دی ری‌حان هه‌ستایه سه‌رپی، کاسه‌که‌ی هه‌لگرت و گوتی: «جا بۆ خۆت پال که‌وه.»

ده‌ستی له‌سه‌ر سینگی هه‌سه‌نۆک دانا و پالی خست. لی‌فه‌که نه‌رم بوو و که‌له‌داره‌کان بۆنی نانی برژاویان لی ده‌هات. هه‌سه‌نۆک پال که‌وت. مه‌شه‌دی ری‌حان کاسه‌که‌ی هه‌لگرت و چوو هه‌ولای که‌له‌داره‌کان. هه‌سه‌نۆک خۆی وه‌رگێرا و له‌که‌له‌داره‌کان راما و له‌ناکاو چاوی به‌سه‌دان چاوی ورد که‌وت که وه‌ک هه‌ستیره له‌نیوان که‌له‌داره‌کانه‌وه ته‌ماشایان ده‌کرد. هه‌سه‌نۆک به‌خۆی گوت: «من خۆم زگم تیره. ئیوه‌یش هه‌گه‌ر مشک نه‌بان، مه‌شه‌دی ری‌حان پیازاوی ده‌دانی.»

پاشان پی که‌نی و دیسان خۆی وه‌رگێرا و چاوی له‌ده‌ریجه‌که بری. ئالایه‌که له‌پشت ده‌ریجه‌که ر‌اوه‌ستا‌بوو و له‌په‌مسینه‌گه‌وره‌که‌ی به‌دوو په‌نجه‌ی درێژه‌وه، هه‌یمایان بۆ ئاسمان ده‌کرد.

هه‌سه‌نۆک گوتی: «یا حضرت، یا محمد، یا علی!»

له‌په‌مسینه‌که دوور که‌وته‌وه. هه‌سه‌نۆک خۆی وه‌رگێرا و داگیر کرد و هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لکیشا و چاوی لی‌ک نان. مه‌شه‌دی ری‌حان به‌پیدزکی هات و خۆی خزنده ژیر لی‌فه‌که‌ی هه‌سه‌نۆکه‌وه. مه‌شه‌دی جه‌بار خه‌ریک بوو له‌خه‌ودا هۆن هۆن ده‌گریا.

۱۲

ریزی عاره‌بانه‌کان له‌سه‌یداوا و هه‌زه‌وان و هه‌سه‌ناوا و مه‌له‌ک‌زاد و به‌نگیجه و میشۆ و جامیشانه‌وه به‌ره‌و خاتووناوا که‌وتبوونه ری. سه‌دان هه‌سپی ماندوو به‌هینکه‌هینکه‌وه، عاره‌بانه و پیای شه‌که‌تیان به‌ره‌و خاتووناوا ده‌بردن.

خاتووناوا وشیار بوو. کوێخا مه‌شه‌دی عینایه‌ت، تی‌ک‌رای ماله‌کانی

به سەر دهکردنهوه. خاتووناواییهکان، به پهلهپهله پتاتایان له گونییهکان
دهناخنی و دهیانخستنه نۆ چالهکانهوه.

جیرهی تایهکان که پهیتا پهیتا دهسوورانوه، هینکههینکی مرۆقه
برسییهکان که له خاتووناوا نزیك دهکوتنهوه و زهنگی ئه و زهنگولانهی به
ههپهشه و گورهشهوه بهدهوری گوندا دهخولانهوه، نزیك و نزیکتر
دهکوتنهوه...

۱۳

مهشهدی جهبار له خهودا دهیبینی که له پورۆسه و خهریکه بهچاآیکی
گهوهدا دادهگهڕی. گوریسیک له نیوقهدی بهستراوو، بهلام هیچ کهس له
سهروه نهبوو تا گوریسهکه بگهڕی. گوریسهکه له درزی ههورهکانهوه
هاتبوو دهڕی و ئهویش به مانگهوه شوڕ بووبوووه.

که گهیشته بنی چالهکه، ههستی به بۆنی بهیهل کرد. بۆنی مهپهکانی بوو
که پورۆسییهکان لایان دزیوو. که چاوی به تاریکی راهات، کهمیک چوو
پیشتر. بهلام سی پورۆسی پیشیان پی گرت. لهپشت ئهوانیشهوه، مهپ و
مریشهکان به ریز راههستابوون.

پورۆسییهکهی یهکه م گوتی: «بۆ کوئی؟»

پورۆسییهکهی دووهم گوتی: «سهرت دهبرین، سهرت...»

مهشهدی جهبار بهدهنگی نووساوهوه گوتی: «من، من مهپهکانی خۆم
دهوینهوه.»

پورۆسییهکان ههرسی لایان لی گرت و گوتیان: «ئیمهیش مریشهکانمان
دهوینهوه، مریشهکان.»

مهشهدی جهبار گوتی: «مهپهکانم، مهپهکانم.»

پورۆسییهکان قهههیان ههکپشا و پهلاماریان دا و گوتیان: «سهرت

97

دەبیرین، سەرت.»

مەشەدی جەبار لە ترسان ھاواری کرد: «هەڵی کیشە، هەڵی کیشە!»
لە خەو راپەڕی، ئارەقەییەکی ساردی دەردابوو. دەستەئە شینگیران بە
کۆلانەکانی پشتەوودا تێ دەپەڕین.

مەشەدی جەبار دەنگی ئیسلامی بیست که ھوون ھوون دەگری و دەلێ:
سەری حوسەینی تینوو لە دەشتی کەریە لایە
بەیەلییەکانیش لەسەرەخۆ و بە دەنگی نووساوەوە لێیان دەگێرایەوہ:
لەشی حوسەینی تینوو لە دەشتی کەریە لایە

مەشەدی حەسەن کەمێک ھەستایەوہ و لە دەریجەکەئە روانی. پاشان
ھاتە لای کەلەدارەکان و لە دەریجەوہ تەماشای نیو کۆلانی کرد. لەپە
مسینەکان یەک بە دوای یەکترا، تێ دەپەڕین. مەشەدی جەبار ھەنگاویک
چووہ پێشتر. لەپە مسینیکی گەورە، بە دوو قامکی لێک ئاوەلاوہوہ ھات و
لەپیش دەریجەکە راوہستا. دەنگی نەنە خانم لە کۆلانەوہ ھاتە بەرگۆی کە
قورئ دەپێوا: «یا حضرت دەخیلتم. قەزا و بەلایان لە بەیەل دوورخەوہ، یا
ئیمام دەخیلتم، یا پێغەمبەر دەخیلتم.»

ھەرکە لەپە مسینەکە دوور کەوتەوہ، دەنگەکان کپ بوون. مەشەدی جەبار
کە دەیویست ھەلگەپێتەوہ، چاوی بە حەسەنۆک کەوت کە راکشابوو و
مەشەدی رێحانیشت لە تەنیشتی پال کەوتبوو، دەستەکانیشی وەک لەپە
مسینەییەک لە ملی حەسەنۆک ھالاندبوو. مەشەدی جەبار بە پەلە رای کردە
ئەودییوی کەلەدارەکان، فائۆسەکەئە ھینا و لێیان دانەوی. ھەرکە تیشکی
فائۆسەکە کەوتە سەر دەموچاوی حەسەنۆک و مەشەدی رێحان،
ھەردووکیان لە ھیکرا چاویان کردەوہ.

مەشەدی جەبار فائۆسەکەئە بە زەوی دادا و ھاواری کرد: «ھۆۆۆی!
ھۆۆۆۆۆی!» رای کردە دەری و دەرکەئە لەپشتەوہ کۆم دا. حەسەنۆک و

مەشەدى رېحان ھەستانە سەرپى.

ھەسەنۆك گوتى: «دېتت چىمان بەسەر ھات؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «وەرە، وەرە با ھەلېين.»

ھەسەنۆك و مەشەدى رېحان بەرەو دەرکە چوون. دەرکە گالە درابوو.
دەنگى مەشەدى جەبار لە دەرى دەبیسرا کہ بە دەورى مالدە غارى دەدا و
ھاوارى دەکرد: «ھۆ...ى، ھۆ...ى، ھۆ...ى.»

ھەسەنۆك گوتى: «گویت لېيە؟»

مەشەدى رېحان گوتى: «غار دەدا؟»

ھەسەنۆك گوتى: «لە کوپيە؟»

مەشەدى رېحان دەستەکانى لېك کردەو و لە کۆلانى روانى و گوتى:
«ھەر بە دەورى مالدە!»

ھەسەنۆك گوتى: «چى بکەين؟ ئېستا چى بکەين؟»

دېسان ھاتنەو لای کەلەدارەکان و لە کۆلانىان روانى. لەپە مسینە
گەرەکە بە دوو قامكى درېژەو ھاتبوو و لەپشت دەربېجەکە پراوہستابوو.
کەسپک لە کۆلاندە دەکوکی.

مەشەدى جەبار بە دەورى مالدە دەخولایەو و ھاوارى دەکرد: «ھۆ...ى،
ھۆ...ى، ھۆ...ى!»

دەنگى شىنگىرەکانىش لە لای ھەوزەکەو دەھات و دەپاننالاڤند:

سەرى حوسىنى تىنو و لە دەشتى کەربەلایە

لەشى حوسىنى تىنو و لە دەشتى کەربەلایە

مەشەدى رېحان گوتى: «وەرە، زووکە وەرە.»

ھەسەنۆك رۆيشت، مەشەدى رېحان گاشەبەردەکەى تەنېشت
تەندوورەکەى لادا. پليکانە تاريکەکان ديار کەوتن. بەکەم جار خۆى و

به‌دوای ئه‌ویشدا هه‌سه‌نۆک به‌تاریکی‌دا چوونه‌خواری و که له‌کۆلاندایا
ده‌رکه‌وتن، مه‌شه‌دی جه‌باریان له‌په‌نا خۆیان‌ه‌وه‌ بینه‌ی که‌ راوه‌ستا‌بوو و
هاواری ده‌کرد: «هۆۆۆۆی، هۆۆۆۆی، هۆۆۆۆی!»

هه‌سه‌نۆک و مه‌شه‌دی ریحان له‌جی خۆیان وشک هه‌لگه‌ران. عه‌باس
له‌ولای مه‌شه‌دی جه‌بار راوه‌ستا‌بوو و ئالایه‌ک و له‌پیکه‌ی مسینه‌ی به‌ده‌سته‌وه
بوو.

مه‌شه‌دی جه‌بار که‌ هه‌لگه‌رایه‌وه‌، خۆی له‌نیوان سی‌که‌سه‌دا بینه‌ی و
پاشه‌وپاش کشایه‌وه‌ و تۆقیو و ترساو هاواری کرد: «مه‌ره‌کانم، مه‌ره‌کانم!»
شینگی‌ره‌کان له‌په‌نا هه‌زه‌که‌وه‌ ده‌ستیان پێ‌کرده‌وه‌: «سه‌ری شه‌هیدی
تینوو... له‌شی شه‌هیدی تینوو...»
عه‌باسیش به‌گریانه‌وه‌ گوتی: «سه‌ری حوسین... له‌شی حوسین...»

١٤

که‌ گه‌یشتنه‌ "شور" کوری مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر له‌ عاره‌بانه‌که‌ داگه‌را و گوتی:
«من ئیدی نایه‌م.»

گوریه‌ ئه‌ستوره‌که‌ی، له‌که‌مه‌ری هالاند و زه‌نبیله‌که‌ی له‌ده‌ست گرت و
به‌لاری‌دا به‌ره‌و پورۆس که‌وته‌ ری.

ئیسلام و عه‌بدوڵلا، تاویک لییان روانی و پاشان عاره‌بانه‌که‌یان به‌ره‌و
خاتون‌اوا لی‌خوری. بیابان کون کون بوو و له‌هه‌ر کونیکه‌وه‌ سه‌ری
مشکیک هات‌بووه‌ ده‌ری که‌ چاوی ورد و پر له‌ته‌مایان له‌ده‌شته‌ بری‌بوو. که
سێبه‌ری عاره‌بانه‌یان ده‌دی، ده‌چوونه‌ ژووری و پاشان سه‌ره‌له‌نوێ سه‌ریان له
کونه‌کانه‌وه‌ ده‌رده‌کیشا.

که‌ ئیسلام و عه‌بدوڵلا گه‌یشتنه‌ خاتون‌اوا، سه‌ریان له‌هه‌موو عاره‌بانه‌یه
سو‌ر ما که‌ له‌نیو و ده‌ره‌وه‌ی گونددا ریزیان به‌ستبوو و پیاوه‌کانیش له‌سه‌ر

گوونییه‌کانی نیو عاره‌بانه‌کان دانیشتیوون. مه‌شه‌دی عینایه‌ت به نیوان عاره‌بانه‌کاندا تی ده‌په‌ری و به‌ده‌نگی به‌رز ده‌یگوت: «به‌خوای هیچمان نه‌ماوه، هر هیچمان نییه.»

که چاوی به ئیسلام کهوت به‌رهو رووی هات و گوتی: «په‌تاته‌ت ده‌وی مه‌شه‌دی ئیسلام؟»

ئیسلام گوتی: «ئادی مه‌شه‌دی عینایه‌ت، باری به‌یه‌ل ناله‌باره.» مه‌شه‌دی عینایه‌ت هی‌مای بو عاره‌بانه‌کان کرد و گوتی: «ئوه به‌چاوی خۆت ده‌بینی؟»

ئیسلام گوتی: «چی بکه‌م؟» مه‌شه‌دی عینایه‌ت گوتی: «برۆن له سووچیک راوه‌ستن، به‌شکم شتیکتان بو پیدا بکه‌م.»

ئیسلام سه‌ری ئه‌سه‌په‌که‌ی وه‌رسوو‌پ‌راند و هاتنه‌ سه‌ر جاده‌که و راوه‌ستان. عه‌بدو‌ل‌لا ده‌سه‌مه‌که‌ی کرده‌وه و دانووه‌که‌ی ده‌ره‌ینه‌ که بیخۆن. له چاله‌که‌ی په‌نا عاره‌بانه‌که‌وه ده‌ستی گه‌وره‌ی سوآکه‌ریکی خاتووناوایی هاته‌ ده‌ری و له به‌رده‌می ئیسلام و عه‌بدو‌ل‌لا پان بووه‌وه. عه‌بدو‌ل‌لا رووی لی وه‌رگه‌یرا و ئیسلام مستیک دانووی رۆ کرده‌ نیو له‌پی سوآکه‌ره‌که. که ده‌سته‌که چوووه‌ نیو چاله‌که‌وه، کۆمه‌لیک مشک هاتنه‌ ده‌ری.

۱۵

مه‌شه‌دی ریحان و سه‌سه‌نۆک له‌شاردا ده‌گه‌ران. بوونی نانی برژاو، ئه‌و ناوه‌ی پر کردبوو. هه‌ردووکیان تیروته‌سه‌ل بوون و به‌کۆلیک نانه‌وه، چاویان له‌ماله‌کانی شاریان بریجوو. که خۆره‌تاو خوار بووه‌وه، هه‌ردووکیان به‌رهو که‌لاوه‌یه‌که رۆیشتن و له‌په‌نا چالیک دانیشتن. سه‌سه‌نۆک گوتی: «هه‌وای شار چهنده‌ گه‌رمه‌؟»

مه‌شه‌دی ریحان که دهستی به رانی ه‌سنۆکدا دینا، گوتی: «نانی
خۆشیشمان دهست که‌وتوو.»

۱۶

عاره‌بان‌که‌ی ئیسلام به‌و ئالا و له‌ په‌مسیینانه‌ی پتیه‌وه ه‌لۆاسرا‌بوون، له
لاړتدا راوه‌ستا‌بوو. کوپخا، مه‌شه‌دی باب‌ه، ع‌بدو‌ل‌لآ و مه‌شه‌دی ه‌سه‌ن له
تاریکیدا و به‌ دۆله‌که‌دا ده‌گه‌ران. سه‌یداوا له‌ خه‌ودا بوو. به‌یه‌لییه‌کان
به‌دوای که‌لاکی و لاغدا هات‌بوون. چه‌ند که‌لاکیک له‌ دۆله‌که‌ که‌وت‌بوون، به‌لام
ئ‌ه‌وان که‌لاکی تازه‌یان ده‌ویست و ه‌هرکه‌ دۆزییانه‌وه، خستیانه‌ نی‌و
زه‌نبیلیکی گه‌وره و خاوکیش خاوکیش له‌ دۆله‌که‌وه ه‌ینایه‌ ده‌ری.

که‌ سواری عاره‌بان‌که‌ بوون، که‌لاکه‌که‌ له‌ نی‌وانیاندا وه‌رکه‌وت‌بوو. چاوه
چرچ و لۆچه‌کانی و لاغ‌ه‌که‌ له‌ مانگیان ده‌روانی که‌ له‌ درزی ه‌وره‌کانه‌وه
ده‌رکه‌وت‌بوو. مشک‌ه‌کان رژابوونه‌ ده‌ری و به‌ بیاباندا وه‌ربوو‌بوون. که‌ تایه‌ی
عاره‌بان‌که‌ به‌ سه‌ریاندا تی‌ ده‌په‌ری، ده‌یانزیقاند و مه‌شه‌دی باب‌ه‌ ده‌نگی
شکانی ئیسکه‌کانیانی ده‌بیست.

به‌په‌ل ه‌هر له‌ دووره‌وه، به‌ خۆی و مۆمه‌کانی و ئ‌ه‌و ناگره‌ی له‌ نه‌بیاغادا
ه‌ه‌لکرا‌بوو به‌دیار که‌وت.

کوپخا گوتی: «خوا به‌نسیبی کافری نه‌کا.»

ئیسلام گوتی: «ئ‌ه‌وه به‌نسیبی ئیمه‌ی کردوو.»

مه‌شه‌دی ه‌سه‌ن گوتی: «ئ‌ه‌گه‌ر باوه‌شیک وینجه‌مان دیته‌وه، گایه‌که‌ی
من...»

ع‌بدو‌ل‌لآ گوتی: «سه‌د شوکر به‌ ده‌ستبه‌تالی نه‌گه‌راپنه‌وه.»

مه‌شه‌دی باب‌ه‌ گوتی: «خوایه‌ بۆ داده و نه‌داده‌ت شوکر.»

که‌ گه‌یشتنه‌وه گونده‌که‌یان، به‌یه‌لییه‌کان به‌ سینگ‌کوتان و ئالای گه‌وره

گهورهوه، له مالهكان هاتنه دهري. تيكرا سهر دوولكهيان دهکرد و دهگريان.
نه نه فاتم و نه نه خانم داچه ماو و زنجير له مل به پيش خه لکه که که وتیوون و
تالای رهشيان به دهسته وه بوو.

نه نه فاتم دهيزيراند: «سهري شههیدی که به لا... له شي شههیدی
که به لا...»

خه لکه برسییه کهیش هاواری دهکرد: «سهري شههیدی تینوو... له شي
شههیدی تینوو...»

ئیسلام، ههر چاوی به خه لک کهوت، ههر دوو دهستی خسته سهر
دهموچاوی و هور هور گریا. خه لک له عاره بانه کهی کو بوونه وه و به
ئیشتیاوه چاویان له که لاکي شیدار و گه وهی ولاغه که بری و بیدهنگ بوون.
شه و نیوهی به سهر چوو بوو. دهنگیکی غه واره له دووره وه بانگی دها و
سه گه کانی به یه لیش، تیکرا دهیانقرووسکاند.

چیرۆکی چوارەم

که ژنه که ی مه شه دی حه سهن له مال هاته دهر، خۆر تازه دهرکه وتبوو. ئیسلام عارهبانه که ی هی نابوو له لای حه زه که و چاوه پێی کوێخا بوو تا بیت و بو سه ره خو شیی خوشکه که ی مه شه دی عینایه ت، بچنه خاتووناوا. کوێخا چوو بووه مائی مه شه دی بابو و ده یویست ئه ویش له گه ل خۆی بیینی. به لام مه شه دی بابو بیانوو ده هی نایه وه. نیوانی له گه ل مه شه دی عینایه ت خو ش نه بوو و هه ولی دها هه ر چۆنیک بووه خۆی له ده ست کوێخا رزگار بکا که شین و پۆرۆی ژنی مه شه دی حه سهن، هه ر له ناکاو له لای حه زه وه هاته به رگوئی.

کوێخا پرسیا ری کرد: «ئه وه کێیه ده گریی؟»

مه شه دی بابو گوئی: «ئادی، که سێک خه ریکه ده گریی.»

به په له خۆی گه یانده سه ر نه ر دیوانه که و سه ری له کلاور پۆژنه وه برده ده ری و چاویکی به و ناوه دا گێرا. ژنی مه شه دی حه سهنی بیینی که چار شپوه ره شه که ی له ملی هالاند بوو و تخیلی سه ر عه رزه که بوو بوو و به چه پۆکان له خۆی دها و ده گریا. ئیسلام له نزیک ژنه که ی مه شه دی حه سهن راوه ستا بوو و حه په ساو لێی ده روانی.

کوێخا لێی پرسی: «ئه وه چ باسه؟»

مه شه دی بابو گوئی: «ژنه که ی مه شه دی حه سهنه، هاتووه ته سه ر حه وز، خه ریکه له خۆی دها و ده گریی.»

کوێخا لێی پرسی: «بۆچی ده گریی؟»

مهشدهى بايه گوتى: «چوزانم، لهوانهيه مهشدهى حهسهن بهلايهكى بهسهر هاتبى.»

كوئخا گوتى: «خو مهشدهى حهسهن له گوند نييه، ئهدى بو كرئكارى نهچووته سهيداوا.»

كوئخا سهرى ههلتنا و گوئى ههلتست. ژنهكهى مهشدهى حهسهن واى دهنالاند و دهكرووزايهوه كه كوئخا خوئى پئ رانهگيرا و راى كرده دهري، مهشدهى بابيش هه لهسهر نهرديوانهكه مايهوه و ديسان سهرى له كلاورژنهوه برده دهري. كه كوئخا گهيشته لاي حوز، بهيهلييهكان له ناوهدا خري بووونهوه و واقورماو له ژنهكهى مهشدهى حهسهنيان دهروانى و سهيرى يهكتريان كرد.

ئيسلام دانهويوو و پهيتا پهيتا له ژنهكهى مهشدهى حهسهنى دهپرسى: «چى بووه؟ چى قهوماوه؟»

ژنهكهى مهشدهى حهسهنئيش دهيزيراند: «واى واى، قورم بهسهر بوو، ههشم بهسهر بوو!»

نهنه خانم و كوئخا و پاش ئهوانئيش بهيهلييهكان تيكرا چوونه پيشهوه و له ژنهكهى مهشدهى حهسهن كو بوونهوه.

كهلاكى مريشكئىك سهر ئاوى حهوزهكه كهوتيوو، ماسييهكانئيش به دهوريدا دهخولانهوه و چهورييهكهى دهورو بهرى مريشكهكهيان ههلهقورتاند.

نهنه خانم گهيشته لاي ژنهكهى مهشدهى حهسهن و لئى پرسى: «چى بووه مهشدهى توويا، چى قهوماوه خوشكم؟ ده بلئى چى بووه؟»

ژنهكهى مهشدهى حهسهن ههرا چاوى به خهلكهكه كهوت، تخيلئى سهر عهزهكه بوو، دهموچاوى تئىك نا و فرمئسكى به چاودا هاتنه خوار.

كوئخا لئى دانهوى و لئى پرسى: «نهنه خانم، چى بووه ها؟ چى قهوماوه؟ مهشدهى حهسهن بهلايهكى بهسهر هاتووه؟»

نهنه خانم گوتی: «ناتوانی قسه بکا. حالی باش نییه. پیاو لاجن، دهی لاجن دهی، کۆنه په رۆیه کم بۆ ئاگر دهن، بزانه.»
 خوشکی عهباس په رۆیه کی ئاگر دا و دایه دست نهنه خانم. نهنه خانم په رۆکه ی لى وهرگرت و هه لى گوشى. ئاگره که خهفه بوو و دووکه لىکی رهشى لى هه لسا. پیاو رۆیشتن و له بهر سیبهرى داربیه که راوهستان. ژنیش هاتن و له ژنه که ی مه شه دی حه سه ن کۆ بوونه وه.
 نهنه فاتم گوتی: «ههردوو پیللی بگرن و پای وهشین.»
 دوو ژن دانیشتن و ههردوو پیللی ژنی مه شه دی حه سه نیان گرت و رایان وهشاند. نهنه خانم په رۆکه ی له بهرده می راگرت. تاویکی نه برد، مه شه دی تووبا چاوی هه لینا و قیت بووه وه. پاشان دانیشتن و له دهوویه ری خو ی روانی و له پرمه ی گریانی دا: «واى واى واى قورم به سه ر بوو.»
 پیاوهکان نزیک بوونه وه، کوپخایش هات له تهنیشت نهنه خانم راوهستا و گوتی: «لیی پیرسه بزانه مه شه دی حه سه ن به لایه کی به سه ر هاتووه؟»
 نهنه خانم گوتی: «جاری قومه ئاویکی بدهنى، خو بى ئاو قسه ی پى ناکرئ.»
 کوپخا لىی نزیک کهوته وه و له ژنی مه شه دی حه سه نی پرسى: «ئهرئ خوشکی، مه شه دی حه سه ن ساغ و سه لامه ته؟»
 به کییک له ژنه کان دهفریک ئاوی هیئا، نهنه خانم دهفره که ی لى وهرگرت و گوتی: «ئه م ئاوه بخووه. بیخووه تا بتوانی قسان بکه ی.»
 ژنه که ی مه شه دی حه سه ن که مییک قیت بووه وه و گوتی: «ئاویش نهخۆمه وه، دهتوانم قسان بکه م. دهتوانم بلیم چ قوریکم به سه ر بووه.»
 ئیسلام به پیاوهکانی گوت: «سه داسه د مه شه دی حه سه ن به لایه کی به سه ر هاتووه.»
 پیاوهکان سهریان لهقاند. نهنه خانم کاسه ئاوه که ی دایه دست خوشکی

عہباس و بہ سہرسورمانہوہ گوتی: «ئاویش نہخواتہوہ، دہتوانی قسان بکا؟
ئاو نہخواتہوہ، چؤن دہتوانی قسان بکا؟»

۲

پیاوہکان لہ دواوہ و ژنہکانیش لہ پیشہوہ، دہوری ژنہکھی مہشہدی
حہسہنیان دا .

مہشہدی بابہ سہری لہ کلاورژنہی بانہکہیانہوہ دہرکیشا و ہاواری
کرد: «مہشہدی ئیسلام، مہشہدی ئیسلام، شتی قہوماوہ؟»
ئیسلام دہستیکی ہلینا کہ بیدہنگ بیت . ہموویان دانہوینہوہ . ژنہکھی
مہشہدی حہسہن فرمیسکہکانی بہ چمکی چارشپوہکھی سہریہوہ و گوتی:
«مانگا، مانگا.»

ئیسلام لپی پرسی: «مانگا؟ مانگا چی بہسہر ہاتووہ؟»
ژنہکھی مہشہدی حہسہن گوتی: «دوینی شہوی، دوینی شہوی، مانگاکی
مہشہدی حہسہن، دوینی شہوی مردووہ.»

پیاوہکان ہلگہرانہوہ و بہ سہرسورمانہوہ لہ یہکتریان پروانی .
نہنہ خانم یہک بہ خوہستایہ سہری و گوتی: «چی؟ چیت گوت؟»
ژنہکھی مہشہدی حہسہن گوتی: «سہرلہبیانی کہ چووم ئاوی بؤ ببہم،
دیتم تخیلی عہرزہکہ بووہ و دہمی پرہ لہ خوین.»

پیاوہکان گہرانہوہ و لہ مائی مہشہدی حہسہنیان پروانی .
ژنہکان سرتہیہکیان کرد و نہنہ فاتم گوتی: «یا امام الزمان!»
نہنہ خانم گوتی: «ئاخر چؤن؟ چ بہلایہکی بہسہر ہاتبوو؟»
ژنہکھی مہشہدی حہسہن گوتی: «نا، ہیچ بہلایہکی نہبوو . دوینی شہوی
کہ سہری تہویلہم دا، ساغ و سہلیم راوہستابوو و کاویژی دہکرد .
بابہعلی لہنیو پیاوہکانہوہ گوتی: «کی دہلی بہ چاویان نہبردووہ؟»

ئىسلام گوتى: «به چاويان بردى؟ كى به چاوى بردووه؟»
بايههلى گوتى: «ئيوه نازانن، خوا بهخوى هموو كهس و شتان له چاوى
به د بپارىزى!»

نهه خانم ئاخىكى هلكيشا و گوتى: «امين يا رب العالمين!»
كوپخا كوكهيهكى كرد، كلاوهكهى داگرت و دهستىكى به سهرى خويدا
هينا و گوتى: «ئيمه چوزانين، بهشكم مار پيوه دابى؟»
مەشەدى بابه له كلاورژنهى سەربانەوه هاواری كرد: «ئىسلام! هو...
مەشەدى ئىسلام! شتىك قەوماوه؟»
ئىسلام دەستىكى هەلینا تا بیدەنگ بیت.

مەشەدى توویا هەردوو دەستی لێك کردنەوه و له خەلكهكه پاراپهوه:
«ئىستا قورى كوى بهسەر خۆم كه؟»

كوركههى مەشەدى سەفەر به دەنگىكى بەرز گوتى: «هەرچىبهك بكهى و
هەر قورپكىش بهسەر خۆندا بكهى، ئەگەر مردبى ئىدى تا قىامى قىامت
زىندوو نابیتەوه.»

كوپخا ئاورپكى دايهوه و له كورپكههى مەشەدى سەفەرى روانى.
ژنهكهى مەشەدى هەسەن سەرلهنوئى گوتى: «ئاخر چى بكه؟ ئەگەر
مەشەدى هەسەن بىتهوه و ببىنى مانگاكهى مردووه، يەك به خوى دهكهوئى و
دلى دهتوقى.»

ئىسلام ئاورپكى دايهوه و له جادهى چۆلى روانى.
مەشەدى بايهش كه تازه گەيشتبوووه جى، له ئىسلامى پرسى: «ئەوه چى
قەوماوه؟»

ئىسلام گوتى: «دەنگ مەكه!»
كوپخا كلاوهكههى له سەر كرد و به ئىسلامى گوت: «راست دهكا. ئەگەر

مەشەدى حەسەن بېتەوۋە و بېيىنى مانگاگەي مردوۋە، دەزانی چى بەسەر
دې؟»

ئىسلام گوتى: «تەگبىر چىيە؟»

كوپخا گوتى: «ئەمن نازانم. ئەتۆ لە ھەموويان باشتەر دەزانی.»

ئىسلام چوو لەسەر تاتەشۆرە رەشەكە راوہستا و گوتى: «كوپخا دەلى:
كە مەشەدى حەسەن ھاتەو، ھىچ كەس پىي نەلى مانگاگەي مردوۋە.»
كوپەكەي مەشەدى سەفەر گوتى: «ھىچ كەس پىي نالى، بەلان كە ھاتەو
و بە چاۋى خۆي بىنى مانگاگەي نەماو، دەزانی مردوۋە و ئا. وا نىيە
مەشەدى ئىسلام؟ وا نىيە مەشەدى بابە؟»

ئىسلام كە لەسەر تاتەشۆرە رەشەكە راوہستابوو، واقى وپما و گوتى:
«راست دەكا كوپخا، ئەگەر بېتەوۋە و بېيىنى مانگاگەي نەماو، چى بگەين؟»

كوپخا گوتى: «چى بگەين؟»

ئىسلام بە دەنگى بەرز رووى لە خەلكەكە كرد: «كوپخا دەلى: ھىچ كەس
بە مەشەدى حەسەن نەلى مانگاگەي مردوۋە، ژنەكەي پىي دەلى
مانگاگەي...»

كوپەكەي مەشەدى سەفەر خۆي لە قسەكانى ئىسلام ھەلقورتاند و گوتى:
«پىي دەلى مانگاگەي مردوۋە.»

كوپخا گوتى: «مەشەدى جەعفەر، ئەرى دىلى مەشەدى ئىسلام قسەكەي
تەواو پكا؟»

ئىسلام گوتى: «ژنەكەي پىي دەلى مانگاگەي بەرەلا بوو و ئىسماعىلش
رۆيشتوو بېھىنتەو.»

پياوہكان بېدەنگ بوون.

ئىسلام لەسەر تاتەشۆرەكە ھاتە خوارى و گوتى: «ئىستا چى بگەين
كوپخا؟»

کوئخا گوتی: «نازانم چی بکهین؟»

ئیسلام هه‌لگه‌رایه‌وه و به پیاوه‌کان که به سه‌رسورمانه‌وه لیبانی ده‌روانی، گوتی: «کوئخا ده‌لی: چهند که‌سیک وهرن با بچینه ماله‌که‌ی مه‌شه‌دی هسه‌ن بزانی چ‌ی له مانگا‌که‌ی بکهین؟»

مه‌شه‌دی بابه که گوتی له‌م قسانه بوو، به‌ره‌وه‌زه‌که رویشته، دانه‌وی و دارده‌سته‌که‌ی درپژ کرد تا که لاک‌ی مریشکه‌که له ئاو ده‌ربینی.

۳

ئیسلام و کوئخا و عه‌باس و ئیسماعیل و مه‌شه‌دی جه‌بار و سه‌رسور به‌ره‌وه ماله‌که‌ی مه‌شه‌دی هسه‌ن رویشتن و ژنه‌که‌ی مه‌شه‌دی هسه‌نیش به خو‌کوتان و گریانه‌وه به دوايان که‌وت.

تیریژی خو‌ر له کلاورژنه‌ی سه‌ریانه‌وه هاتبووه ژووری و کۆله‌که‌ی ته‌ویله و گوریسه چلکن و فانۆسه دووکه‌لگرتووه‌که‌ی رووناک کردبوو. مانگا‌که‌ی مه‌شه‌دی هسه‌ن یه‌که‌خۆ له ناوه‌ندی ته‌ویله‌که که‌وتبوو و چوار په‌لی وا لیک کردبوونه‌وه، ده‌تگوت پیاویکی ماندووه و پال که‌وتوو. چاوه گه‌وره‌کانی له کونه‌کانی دیوار بریبوو. زاری خوئناوی بوو و ده‌تگوت گوریسیکیان هه‌لگۆفیوه و له قورگیان ناوه.

کوئخا دانه‌وی و له چاوه‌کانی مانگای روانی. ئیسلام و ئیسماعیل له ته‌نیشته که‌لاکه‌که دانیشتن. ئیسماعیل چیلکه‌یه‌کی به ده‌سته‌وه گرت و خه‌ریکی گوریسه‌که‌ی نیو زاری مانگا‌که بوو. ده‌نگیک له قورگی مانگا‌که‌وه بیسرا، ده‌تگوت قورگی کرایه‌وه و گوریسه‌که قه‌ف قه‌ف چوووه خوار.

ژنه‌که‌ی مه‌شه‌دی هسه‌ن گوتی: «کوئخا! ده‌بینی چ قوریکمان به‌سه‌ر بووه؟ ئاگات لیبه ئیسماعیل؟ ئاگات لیبه مه‌شه‌دی ئیسلام؟ ده‌بین چ قوریکم به‌سه‌ر بووه؟ ده‌بین؟»

کوئخا گوتی: «لا اله الا الله، چی بکهین؟»

ئیسلام گوتی: «ئادی، ئیدی کار له کار ترزاوه. دهبی ئاگامان له مهشدهی هسهن بی، به لایهک بهسهر خوی نههینی.»

ئیسماعیل کۆکهیهکی کرد و گوتی: «مهشدهی هسهن ئیدی تهواو، تازه پشتی راست نابیتهوه.»

مهشدهی جهبار گوتی: «خوا بو خوی پهحمیکی پی بکا!»

ژنهکهی مهشدهی هسهن دانیش و پالی به کۆلهکهکهوه دا و دهستی به گریان کرد.

ئیسلام هه لگه رایهوه و له ژنهکهی مهشدهی هسهنی روانی و به ئیسماعیلی گوت: «پی بلی با نهگری. به خوشکت بلی کاریک نهکا مهشدهی هسهن به مهسهلهکه بزانی.»

ئیسماعیل رویش و له بهرامبهر مهشدهی تووبا دانیش، سهبيلهکهی داگرت و گوتی: «خوشکهلی، مهشدهی ئیسلام دهلی مهگری، کوئخایش دهلی مهگری، وا مهکه مهشدهی هسهن پی بزانی. ها بیگره، بیگره و قومیکی لی بده با بریک بیتیهوه سهر خۆت.»

ژنهکهی مهشدهی هسهن هه نیسکی قووت دا و سهبيلهکهی له ئیسماعیل وهرگرت. ئیسماعیل گه رایهوه لای پیاوهکان. کوئخا به دهوری مانگاکه دا خولیکی خواردوه و گوتی: «بریا چهند کهسیکی تریشمان له گه ل بان.»

ئیسلام گوتی: «به تهمان چی لی بکهین؟»

مهشدهی جهبار گوتی: «پیستی دهکهین و پاشان دهیبهینه دهری.»

ئیسلام گوتی: «مهشدهی هسهن به تهمايه کهنگی بیتهوه؟»

ژنهکهی مهشدهی هسهن به نووزهنووزوه گوتی: «ئه ورۆ، ئه ورۆ سه داسه دیتهوه.»

ئىسلام كالدوھكەى لە سەرى داگرت، لە پەنا ديوارەكە دانىشت و دەستىكى بە سەريدا هينا: «پىستى ناكەين، ئەگەر لە ناكاو بىتەو، خراپتر دەبى.»

ئىسماعيل گوتى: «بىبەينه كوئى؟»

كوئىخا گوتى: «ئادى، بىبەينه كوئى؟»

عەباس گوتى: «دەبەين و هەلى دەدەينه نيو دۆلكەو.»

ئىسلام گوتى: «نا، دۆل نابى، لەوانەيه بگەرى و بىدۆزىتەو.»

كوئىخا كۆكەيهكى كرد و گوتى: «ئادى، مەشەدى حەسەن ھەموو رۆژىك بەو دۆلەدا دەچىتە دەشت.»

ئىسلام و ئىسماعيل پىكەو گوتيان: «نا، نابەينه نيو دۆلكە.»

كوئىخا كۆكەيهكى تىرى كرد و گوتى: «مەشەدى ئىسلام، باشتىر نىيە بىبەينه شۆراوا؟»

ئىسلام گوتى: «شۆراوا؟ يانى دەلئى بىبەينه وئى؟»

كوئىخا گوتى: «ئادى، باشتىر نىيە؟»

ئىسلام بىرىكى كردهو و گوتى: «نا، كوئىخا خۆت دەزانى قسەى دەكەوئىتە نيو زاران و ھەر چۆنىك بىت بە گوئى مەشەدى حەسەن دەگاتەو.»

كوئىخا گوتى: «دەى جا چى بگەين؟»

ئىسلام ھەستايە سەرى و خستەكانى نيو دەربىجەكەى دەرھىنان، تىرىژى خۆر ھاتە ژوورى و كادان و كەلاكى مانگای پروناك كرد. ژنەكەى مەشەدى حەسەن جوولەيهكى كرد، چارشىپوھكەى لە خۆى ھالاند و چەند جارىك لەسەر يەك كۆكى.

ئىسلام گوتى: «مەشەدى خانم، چالەكەتان لە كوئىيە؟»

ژنەكەى مەشەدى حەسەن ئاوپى دايەو و گوتى: «لەو سووچەيه.» و دەستى بەرەو كادانەكە درىژ كرد.

ئىسلام گوتى: «زۆر باشە، فرېتى دەدەينە نىو چالەكەوہ...»
هەستايە سەرپى، كىلۆكەھى لە سەر داگرت و لەسەر كادانەكەھى دانا.
پىاوەكانىش هەستانەوہ. ئىسلام بە سەرسوورى گوت: «برۆ قازمە و
پىمەرەھى مالى كويخا بىنە.»
سەرسوور وەكو با دەرپەرى و رۆيشت. پىاوەكان كىلويان لە سەر داگرت
و دەورى كەلاكيان دا. لە قورگى مانگاگەدا شتىك دەيفىكاند. كە لىيان
روانى، قەفكى گورىسە خويناوييەكەيان بىنى كە هەلكشابوو و زارى
مانگاگەھى پر كرىبوو.

٤

خۆليان ماشت و بەردەكانيان لادا، چالكى قوول دەرکەوت. ئىسلام
بەردىكى هەلدایە نىو چالەكەوہ. پىاوەكان گويان هەلخست، پاشان
هەستان و بەرەو كەلاكەكە رۆيشتن.
ئىسماعيل گوتى: «دەرەقەتى دىين؟»
مەشەدى جەبار گوتى: «راست دەكا، دەرەقەتى هەلگرتنى دىين؟»
ئىسلام گوتى: «هەلى ناگرين، خاوكيشى دەكەين و فرېتى دەدەينە نىو
چالەكەوہ.»
كلك و پەلى كەلاكيان گرت و رايان كيشايە لاي چالەكە. ئىسلام و
ئىسماعيل و سەرسوور لەلايەك و كويخا و مەشەدى جەبار و عەباس
لەلايەكەھى ترى چالەكە راولەستان. كلك و پاشەلى كەلاكيان سەر لىواری
چالەكە خست.
ئىسلام گوتى: «ئىوہ ئاگاتان لى بى، من و ئىسماعيل پالى دەدەينە
خوارى.»
كويخا و عەباس چوونە پيشەوہ و پىيان خستە سەر پاشەلى كەلاكەكە و

تهمایان گرت.

ئیسلام و ئیسماعیل و سهرسوور چونه ئهویهر و پالیان به که لاکه که وه
نا.

ئیسماعیل گوتی: «ئاگاتان لی بی بهرنه بنه وه.»

کوئخا و عهباس ترسان و کهمیک سلهمینه وه. کوئخا و عهباس پتیان
خسته سهر پاشه لی مانگا که و پالیان دایه نیو چاله که وه. که لاکه که تا
نیوقه دی له چاله که رۆچوو بوو. کوئخا و عهباس هاتنه لای ئیسلام و
سهرسوور و ئیسماعیل دهستبه کار بوون. که چونه پیشه وه، که لاکه که
ئاسانتر به نیو چاله که دا شوو ده بووه وه و که گهیشتنه لیواری چاله که،
به ره لایان کرد. مانگا به چاوی مؤله قه وه و له حالیکدا که هر چوار په لی
بهرز بوو بوونه وه، که وته نیو چاله که وه. هر پینجیان دانهوین و لیان روانی.
گرموه ژیک له تاریکیدا و پاشان دهنگی هه لێژانی شتیک هاته بهرگوتی،
دهتگوت ده می هیزه ئاوکیان کرده وه و ئاوه که ی به جارێ هه لێژا و دهنگی
برا.

ه

مه شه دی حه سه ن که گهیشته وه ماله که ی خۆی، عهباس و خوشکی بینی که
له لای ژنه که ی دانیشتبوون و قسه یان ده کرد. مه شه دی حه سه ن تیره که ی
دانایه سهر عهرز و پیلاره کانی دا که ند و فریادی دایه لای په نجه ره.
چاکوچۆنییه کی له گه ل عهباس کرد و به ژنه که ی گوت: «ئاوت داوه ته
مانگا که مان؟»

مه شه دی توویا وه لای نه دایه وه.

مه شه دی حه سه ن گوتی: «ئه گه ر رۆژیک له م ماله کاو لبوو هدا نه بم، ئه و
به سته زمانه ده بی له تینوو ان بمری؟»

سه‌تله‌که‌ی له‌سه‌ر سه‌کۆ هه‌لگرت و گورج پای کرده لای چه‌وزه‌که .

ئیسلام عاره‌بانه‌که‌ی شوشتبوو و خه‌ریکی قایمکردنی مالبه‌نده‌کان بوو .

مه‌شه‌دی چه‌سه‌نی بی‌نی و به‌ده‌نگیکی به‌رز سلاوچیکی لی کرد و گوتی :

«مه‌شه‌دی چه‌سه‌ن، که‌ی هاتییه‌وه؟»

مه‌شه‌دی چه‌سه‌ن گوتی : «هه‌ر ئیستا گه‌یشتمه‌وه . ئه‌و ژنه تنۆکه ئاوچیکی نه‌داوه‌ته مانگا‌که‌مان ، به‌سته‌زمانه خه‌ریکه له تینووان ده‌مری .»

ئیسلام وازی له عاره‌بانه‌که‌ی هی‌نا و له مه‌شه‌دی چه‌سه‌ن هاته پیشه‌وه و

لیتی پرسی : «ئای نهداوه‌ته مانگا‌که‌ت؟»

مه‌شه‌دی چه‌سه‌ن گوتی : «ئادی ، به‌سته‌زمانه خه‌ریکه ده‌مری .»

ئیسلام گوتی : «تۆ مانگا‌که‌ت دیت؟»

مه‌شه‌دی چه‌سه‌ن گوتی : «نا ، نه‌مدیوه ، به‌لام ده‌زانم له چ حال و

باریکدایه .»

ئیسلام گوتی : «مه‌گه‌ر پیی نه‌گوتی؟»

مه‌شه‌دی چه‌سه‌ن سه‌تله‌که‌ی له ئاوه‌که هه‌لینا و گوتی : «چی نه‌گوتوووه؟»

ئیسلام کۆکه‌یه‌کی کرد و گوتی : «ئاخر ، ئیسماعیل رویشتوووه

بی‌هینته‌وه .»

مه‌شه‌دی چه‌سه‌ن گوتی : «ئیسماعیل رویشتوووه چی بی‌نیته‌وه؟» ئه‌وسا به

په‌له به‌ره‌و ماله‌که‌ی رویشت .

ئیسلام شان به‌شانی مه‌شه‌دی چه‌سه‌ن که‌وته ری و گوتی : «مانگا‌که‌ت

بی‌نیته‌وه ، مه‌گه‌ر پێیان نه‌گوتی دوینی شه‌وی هه‌لاتوووه؟»

مه‌شه‌دی چه‌سه‌ن راوه‌ستا و له ئیسلامی پرسی : «کی هه‌لاتوووه؟»

ئیسلام گوتی : «هیچ نه‌قه‌وماوه ، هه‌ر له‌م ناوه‌یه . هه‌ر چونیک بیت

ده‌بیینه‌وه .»

مەشەدى حەسەن گوتى: «كى ھەلاتوۋە؟ ئىسماعىل؟»

ئىسلام گوتى: «نا، نا، مانگا، مانگاگەت ھەلاتوۋە.»

مەشەدى حەسەن غارى دا، ئاۋى نىۋ سەتلەكە دەشلەقا و بە دەرلىنگ و پىيەكانىدا دەھاتە خوار، مەشەدى حەسەنىش يەك بە خۇ ھاۋارى دەکرد: «دروۋيە، مانگاگەم ھەلنەھاتوۋە. مانگاگەم ھەلنايە.»

ئىسلام گوتى: «دەيىبنەۋە مەشەدى حەسەن! مەشەدى! ھەر ئەمشەۋ دەيىبنەۋە.»

كە گەيشتنە لاي تەۋىلەكە، ھەردووكيان راۋەستان. مەشەدى حەسەن سەتلەكەى دانايە بەرپىيى و تاۋىك بىرى كردهۋە و پاشان دەستى بە دەرلىنگ تەرەكانىدا ھىنا و بە چاۋى نووقاۋەۋە دەركەى تەۋىلەكەى كردهۋە، بۆنىكى كرد و گوتى: «ھەلنەھاتوۋە، مانگاگەى من ھەلنەھاتوۋە. ھەر لىرەيە، ئە لىرەيە!»

ئىسلام گوتى: «ئادى مەشەدى حەسەن، ئادى. خۆت سەغلەت مەكە. مانگاگەت ھەلنەھاتوۋە.»

مەشەدى حەسەن پشتى بە دەركەى تەۋىلەكەۋە نووساند و گوتى: «ئادى، لىرەيە، ھەست بەبۆنى دەكەى؟ لىرەيە. بزانە مەشەدى ئىسلام، بى زەحمەت ناتەۋى ئاۋى بەيە؟ خىرت دەگاتى!»

ئىسلام لىي نىك كەۋتەۋە و گوتى: «بەدى، بەدى دەيدەمى.» سەتلەكەى ھەلگرت و چوۋە ژوورئى. مەشەدى حەسەن ھەروا كە راۋەستا بوو، زاتى نەكرد ئاور لە تەۋىلەكەيان بداتەۋە. دەنگى پىي ئىسلامى بىست كە بەرەو كادانەكە رۆيشت و بارەى مانگاگەى بىست كە لمۆزى خستە نىۋ ئاۋەكەۋە و قولت قولت دەستى بە خواردەۋە كرد.

ئىسلام كە ھاتە دەرى، مەشەدى حەسەن ھەر وا پشتى بە دەركەۋە نووساندبوو و لە خۆشپىيان دەگريا.

دهمه وئواره بوو، ئيسلام و كوئخا و مهشدهى جهبار و عهباس و سهرسوور هاتنه بهردهركهى مالى مهشدهى حهسهن. پاپاخ و بزنه رهشهكهى ئيسلاميش به پيشيان كهوتبوون. ژنهكهى مهشدهى حهسهن ههه ئهوانى بينى، به پئخواسى راي كرده بهردهركه.

ئيسلام گوتى: «هاتووين سهردانئىكى مهشدهى حهسهن بكهين. حال و بارى باشه؟»

ژنهكهى مهشدهى حهسهن لئيان نزىك كهوتهوه و هئماى كرد لهسه رهخوتر بدوئين.

ئيسلام ديسان پرسىارى كرد: «خهريكى چيه؟»

ژنهكهى مهشدهى حهسهن گوتى: «هئچ ناكا. دهئى مانگاكهى ون نهبووه. دهئى مانگاكهى ون نابى. ههه لهه ناوهيه و هه مووتان درؤم لهگهئ دهكهن.»
كوئخا پرسىارى كرد: «نهچووته نئو تهويلهكهوه؟»

ژنهكهى مهشدهى حهسهن گوتى: «نا، نه رؤيشتوووه، هؤوه تانى... له سهربانى تهويلهكهمان دانىشتوووه و چاوى له بياوان بريوه. ته ماشا!»
پياوهكان له بانى تهويلهكهيان روانى و مهشدهى حهسهن بىان بينى، پشتى لهوان بوو و لهسهه بانى تهويلهكهيان دانىشتبوو و ئهژنؤكانى له باوهش گرتبوو.

ئيسلام گوتى: «دهى، ئيستنا چى بكهين؟»

كوئخا گوتى: «با برؤين قسهى لهگهئ بكهين.»

ژنهكهى مهشدهى حهسهن گوتى: «ههروا لهويندهرى دانىشتوووه و هئچ ناكا. بهس پئ دهكهنئى و دهگرئى. دهئى مانگاكهى ههه لهه ناوهيه، ئهنگؤيش هه مووتان درؤم لهگهئ دهكهن.»

ئىسلام ھىمايەكى بۇ كۆيخا كرد. جەماعەت چوونە نىو حەوشەكە و لەسەر تەپۆلكەكەى تەنىشت تەويلەكە پراوستان و سەريان ھەلئنا. مەشەدى حەسەن كە ئاوپرى داىەوہ و پىزى سەرەكانى بىنى، ترسا، پاشان كە چاك لىيان ورد بووہوہ، ھىدى ھىدى ھاتە پىشەوہ، چوارمەشقى دانىشت و گوتى: «مەشەدى ئىسلام، تۆ مرۆيەكى زالمى. لە كەنگىوہ دوژمنايەتيم دەكەى؟ ئاخىر بۇ وات لى كردم؟» پاشان رووى لە كۆيخا كرد و گوتى: «كۆيخا، پىي بللى ئاخىر چ دوژمنايەتییەكت لەگەل مندا ھەيە؟ لىي پىرسە بۆچى بەو نىوہرۆيە درۆى لەگەل كردم؟ خۆ من تا ئىستا خراپەيەكم بۆى نەبووہ. پىي گوتم مانگاكەم ھەلاتووہ. دەزانم درۆ دەكا و دەيەوئى بمترسىنى. ئاخىر مانگاكەى من چۆن دەتوانى ھەللى؟ ھا... بۇ كوئى ھەللى؟»

كۆيخا گوتى: «ئادى مەشەدى حەسەن! خۆت چاك دەزانى مەشەدى ئىسلام ھىچ دوژمناتییەكى لەگەل تۆدا نىيە. دوژمناتىي لەگەل ھىچ كەسدا نىيە. ئەوھيان راست دەكا، مانگاكەت ھەلاتووہ. ئەدى ناپرسى مانگاكەت كوئى؟ ناپرسى مەشەدى ئىسماعىل بۆچى ديار نىيە؟» مەشەدى جەبار گوتى: «مەشەدى ئىسماعىل رۆيشتووہ مانگاكەت بىيىتتەوہ.»

عەباس گوتى: «حەز دەكەى برۆ ھەموو بەيەل سەراوین كە، بزانه دەتوانى ئىسماعىل بىيىتتەوہ؟» سەرسوور گوتى: «مەشەدى ئىسماعىل بە دواى مانگاكتەدا رۆيشتووہ.» ژنەكەى مەشەدى حەسەن كە لە حەوشەكەدا پراوہستابوو، لە پرمەى گريانى دا.

مەشەدى حەسەن بە ترسەوہ كشايە دواوہ و گوتى: «درۆيە. مانگاكەى من ھەر لىرەيە. مانگاكەم ھەلنەھاتووہ، من بۆنى مانگاكەم دەناسمەوہ. ھەر لىرەيە و نەچووہتە ھىچ شوئىنكى.»

ئىسلام گوتى: «ئەگەر مانگاگەت ھەلنەھاتووھ و لە تەويلەدايە، ئەدى بۆ ناچىيە كنى؟»

سەرسوور گوتى: «بىرۆ كنى مانگاگەت مەشەدى ھەسەن.»

عەباس گوتى: «ئادى مەشەدى ھەسەن، بىرۆ كنى مانگاگەت.»

مەشەدى جەبار گوتى: «ئادى، بۆچى لىرە دانىشتوو؟ ھەستە بىرۆ كنى مانگاگەت.»

مەشەدى ھەسەن كىشايە دواوھ و لەولاي كلاًورۆژنەى بانەكە دانىشت و گوتى: «من ناچمە خواری. ھەر لىرە دەبم.»

كوپخا گوتى: «بۆ ناچىيە خواری؟»

مەشەدى ھەسەن گوتى: «دەترسىم ئەگەر بچمە خواری و...»

مەشەدى جەبار قسەكەى بىرى و گوتى: «بەچاوى خۆت ببىنى مانگاگەت نەماوھ...»

مەشەدى ھەسەن بە دەنگى بەرز گوتى: «نا، نا، مانگاگەم لەوييە. من دەزانم. چاكىش دەزانم.»

عەباس گوتى: «ئەدى بۆ لىرە دانىشتوو؟»

مەشەدى ھەسەن كەمىك شلەژا و گوتى: «ھەروا، بۆ خۆم دانىشتووم و تەماشای مانگ دەكەم. دەبىن؟ ئەو ھەرىكە لە پورۆسەوھ ھەلدى.»

رىزى سەرەكان تىكرا ھەلگەرانەوھ و لە مانگيان روانى كە وەك كۆنە فوودانىك لە پورۆسەوھ ھەلدەھات.

مەشەدى ھەسەن پى كەنى و گوتى: «ئادى، من لىرەم، بىرۆن، بىرۆن خەرىكى كاروبارى خۆتان بن. من لىرە چاوەرىم تاكو مانگ ھەلجى و بچم ئاوى بۆ ببەم.»

رىزى سەرەكان بانەكەيان بەجى ھىشت و زىرە و گىرمانى ژنەكەى مەشەدى ھەسەن لە ھەوشەكەدا بەرز بووھوھ.

نه‌عمرته‌ی مانگایه‌کی تازه‌نه‌فه‌س، به دریژایی شه‌و، له کۆلانه‌کانی به‌یه‌لدا ده‌زینگایه‌وه و خه‌وی خه‌لکی زړاندبوو.

عه‌باس و خوشکه‌که‌ی و ئیسماعیل، که خۆی له ماله‌که‌یاندا هه‌شار دابوو، سه‌ریان له په‌نجه‌ره‌که‌وه هینابوو ده‌ری و له هه‌وز و ئه‌و تارماییه‌یان ده‌روانی که به‌سه‌ر ئاوه‌که‌دا ده‌خولایه‌وه. به‌یه‌لیه‌کانی تریش له به‌ره‌په‌نجه‌ره‌کانیان دانیشته‌بوون و سه‌یری هه‌وز و ئه‌و تارماییه‌یه گه‌وره‌یه‌یان ده‌کرد که باره‌ی ده‌هات و به کۆلانه‌کاندا غاری ده‌دا.

که ولات پروناک بووه‌وه، مه‌شه‌دی هه‌سه‌ن ئاره‌قاوی و به غاره‌غار له بیاوانه‌وه هات و خۆی گه‌یانده ماله‌که‌ی و یه‌که‌راست خۆی به ته‌ویله‌دا کرد و به‌ره‌و ئاخوهره‌که رویشته.

مه‌شه‌دی تووبا په‌نجه‌ره‌ی کرده‌وه و چوو هه‌سه‌ر بانه‌که‌یان و له کلاورۆژنه‌وه سه‌یری ناوه‌وه‌ی کرد. مه‌شه‌دی هه‌سه‌نی بیینی که سه‌ری خسته‌وته نیو کادانه‌که و سمکۆل ده‌کا و ده‌بارینی، ریک و هه‌کو مانگا‌که‌یان، که مه‌شه‌دی هه‌سه‌ن ده‌یویست بییاته ده‌شت و سارا.

ئیسلام و کوپخا و مه‌شه‌دی جه‌بار و عه‌باس و سه‌رسوور هاتنه ماله‌که‌ی مه‌شه‌دی هه‌سه‌ن. پاپاخیش به دواپانه‌وه بوو. ژنه‌که‌ی مه‌شه‌دی هه‌سه‌ن که ئه‌وانی بیینی ده‌رکه‌ی نیوه‌لا کرد و گوته‌ی: «چووته نیو ته‌ویله‌که و خه‌ریکه ده‌بارینی.»

کوپخا گوته‌ی: «خوا ره‌حمی پی بکا.»

عه‌باس گوته‌ی: «با برۆین بزانی چیمان پی ده‌کری؟»

ئىسلام گوتى: «ناھەقى نىيە. مەشەدى ھەسەن ھەرچىيەك بكا ناھەقى نىيە. ئەو ئىدى فەوتتا و پىشتى شكا.»

ژنەكەى مەشەدى ھەسەن دەستى بە گريان كرد.

پياوھەكان بەرھو دەربىجەى تەويلەكە رۆيشتن و لە مەشەدى ھەسەننىان پروانى كە لە تەنىشت چالەكە راوہستابوو و سەرى خستبووہ نىو كادانەكە و سىمكۆلى دەكرد.

كوپخا گوتى: «مەشەدى، مەشەدى ھەسەن بزانه چىت پى دەلیم.»

عەباس گوتى: «چاۋ مەشەدى ھەسەن، كوپخا دەلى مانگاكتىان دىتوۋەتەوہ.»

ئىسلام گوتى: «سەبر سەبر، لەسەرەخۆ پى بلىن. نابىن وەزعى باش نىيە؟»

عەباس گوتى: «مەشەدى ھەسەن، كوپخا دەلى ئىسماعىل ھاتوۋەتەوہ و مانگاكتى ھىناۋەتەوہ.»

مەشەدى ھەسەن سەرى لە كادانەكە دەرھىنا. دەموچاۋى خويناۋى بوو و چاۋە ماندوو و شىۋاۋەكانى دەخولانەوہ. دەمى پر بوو لە ئالف و ھەروا كە دەيجوو، چاۋى لە پياۋھەكان بىرى و بارەپەكى كرد و سەرى بىردەوہ نىو كادانەكە.

عەباس گوتى: «ئاۋا نابى. دەبى قسەى لەگەل بکەين.»

مەشەدى جەبار گوتى: «نەوعىكى لى ھاتوۋە، مەشەدى ئىسلام! وا نىيە؟»

كوپخا كۆكەپەكى كرد و گوتى: «ئەوہ بۆ وا دەكا، مەشەدى ئىسلام؟»

ئىسلام بىرىكى كىردەوہ و گوتى: «دەترسىم بەلایەكى بەسەر بى. ھەر بەراستى خەرىكە دەبىتە مانگا.»

سەرسوور ترسا و پاشەوپاش گەراپەوہ و گوتى: «مانگا؟»

ئىسلام گوتى: «ئادى، مانگا!»

كويخا گوتى: «جا چى بكهين؟»

ئىسلام گوتى: «چى بكهين؟ با بچينه ژوورئى، بهشكم كاريك بكهين.»

عەباس رووى لە سەرسوور كرد و گوتى: «مەترسە بىرام، مانگا نىيە. ئەو»

مەشەدى حەسەنە. مەشەدى حەسەنى خۆمانە. وەرە، وەرە ژوورئى.»

ئىسلام دەرکەى تەويلەكەى کردەو. پىاوەکان يەك بە يەك چوونە ژوورئى.

ژنەكەى مەشەدى حەسەن چووه سەر بانەكەيان و لە كلاًورژنەو لە

پىاوەکانى روانى كە بە ريز لە پەنا كۆلەكەى نيو تەويلەكە و بەرامبەر بە

مەشەدى حەسەن، دانىشتبوون.

۹

خوشكى عەباس خەرىكى بژارکردنى گەنم بوو، ئىسماعيليش لە تەنىشت
پەنجەرە دانىشتبوو و چاوى لە مالى خوشك برىبوو و چاودەرى بوو بزانی
پىاوەکان كەى دەگەرپینهو.

خوشكى عەباس گوتى: «پیت وایە حالى دەگەرپیتەو سەر بارى جاران؟»

ئىسماعيل گوتى: «خوا دەزانئى. بەلان چاك دەزانم كە مەشەدى حەسەن

مانگاكەى لە خوشكم زیاتر خوش دەوئى.»

خوشكى عەباس گوتى: «بەیەلییهکان هەموویان هەر وان.»

ئىسماعيل گوتى: «من ئیدى دەتوانم برۆم. خو مەشەدى حەسەن هەر

نەهاتە دەرئى تا بمبیتتەو؟»

خوشكى عەباس گوتى: «ئىستا شۆرباویك لى دەنیم، بیخۆ و دوايە برۆ.»

ئىسماعيل پى كەنى و گوتى: «ئەگەر شۆربا و نەخۆم ناهیلئى برۆم؟»

خوشكى عەباس گوتى: «شۆرباوەكەت بخۆ، جا دىلم برۆئى.»

ئىسماعيل پى كەنى و هيچى نه گوت. خوشكى عه باسش هيچى نه گوت.
كه له گه نمه كه بووه و هه ستايه سه رپى گوتى: «مه شه دى ئىسماعيل، تو
كهى ژن دىنى؟ سهرت هه مووى سپى بووه ها.»
ئىسماعيل گوتى: «راوه سته با مه شه دى حه سه ن چاك بپته وه، جا
خوشكم ده نيرمه خواز بينيت.»
خوشكى عه باس سوور هه لگه را و پى كەنى و گوتى: «حه زت له شو رباوه،
وا نيهه؟ نه دى هيلكه؟»

۱۰

مه شه دى حه سه ن ئاورىكى دايه وه و له پياوه كانى روانى كه به ريز له په نا
كو له كه كه دانيشت بوون. ئالفى جواو به ده مولتوييه وه نووسا بوو.
ئىسلام كو كه يه كى كرد و له حال كدا كه ئاگاي له قسه كانى خو ي بوو،
گوتى: «سه لامون عه له يكوم مه شه دى حه سه ن، هاتووين بزانه ن كه يفت سازه؟
باشى؟»
مه شه دى حه سه ن، هه روا كه خهريك بوو كا ويژى ده كرد، گوتى: «من
مه شه دى حه سه ن نيم. من مانگام. من مانگاي مه شه دى حه سه ن.»
مه شه دى جه بار گوتى: «مه شه دى حه سه ن، قسه ي وا مه كه، نه گه ر
پوروسيه كان بزانه ن، دىن ده تدرن ها!»
عه باس و كو يخا پى كه نين. ئىسلام مؤرهبه كى لىيان كرد و سه رسوور
كشايه دواوه و خو ي له پشت ئىسلام شارده وه.
مه شه دى حه سه ن به دم كا ويژ كردنه وه گوتى: «نا، نا. پوروسيه كان
ناتوانن توخنى ئيره بكه ون. مه شه دى حه سه ن له سه ربان دانيشتووه و
ئاگاي ليمه.»
كو يخا گوتى: «مه شه دى حه سه ن، بو خاترى خوا واز بينه، نه و به زمه

چییه بۆ بهیلهیییه کانت ساز کردووه؟ تۆ مانگا نی، تۆ مهشەدی حەسەنی،
مهشەدی حەسەن!

مهشەدی حەسەن پێی له زهوی کوتا و گوتی: «نا، من مهشەدی حەسەن
نیم. مهشەدی حەسەن به دواي ئیشدا چووته سهیداوا. من مانگا کهی
مهشەدی حەسەنم.»

کوێخا گوتی: «لا اله الا الله! ئاخر تۆ چ مانگایه کی مهشەدی حەسەن؟
چیت ههیه له مانگا بچی؟ کوانی کلکت؟»

مهشەدی جهبار گوتی: «ئادی. کوانی کلکت؟ سمت کوانی؟»

مهشەدی حەسەن له پریکدا ههستایه سهری و شیتانه بهنیو تهویلهدا
کهوته ههلبهز و غارهغار. دواي چهند ههنگاوێکیش سهری به دیواره کهدا
دهکیشا و دهیاراند و که گهیشه کادانه که، راوهستا. تاویک سینگی بهرز و
نزم بووه و پاشان سهری برده نیو کادانه که، قهپیکی له ئالفهکان دا و
گه رایهوه لای چاله که. ریک لهو شوینه راوهستا که ئیسلام کای پیداکردبوو
و بهدنگیک که به ئاستهه له قورگیهوه دههاته دهری، گوتی: «مهگه کلکم
نهبی ناتوانم مانگا بم؟ مهگه سمم نهبی و کلکم نهبی، مانگا نیم؟ بهبی
سمت و کلک به مانگام نازانن؟» و دهستی به سمکۆل کرد.

ئیسلام گوتی: «مانگای مهشەدی حەسەن! گوئی بگره بزانه چیت پئی
دهلیم. دوینی که سهرله بهیانی ژنه کهی مهشەدی حەسەن هاته سهر هوز و به
گریانهوه گوتی مانگا کهی مهشەدی حەسەن مردووه. من و کوێخا و
ئیسماعیل و ئەم کورپژگهیه هاتین و ئەو جتییه مان هه لکۆلی که تۆ ئیستا
لئی راوهستاوی و مانگا کهی مهشەدی حەسەنمان فریدایه نیویهوه. جا
ئهگه تۆ مانگا کهی مهشەدی حەسەنی، ئیستا دهبی لهو چاله دا بی، دهن،
ئهوه تۆ مهشەدی حەسەنی و برایهوه. وا نییه؟ ها؟»

مهشەدی حەسەن سهرله نوێ دهستی به غارغاره کرد. ئەمجاره یان

خیراتر و توورتر. هرچییهکی له دهمدا بوو، تفی کرده دهرئ و دهستی به نهرنهپه کرد: «ئا...ی مەشەدی حەسەن، مەشەدی حەسەن! وەرە و بمگهیه، پورۆسییهکان هاتوون بمدزن. به تهمان بمدزن و بمبهنه پورۆس. دهیانهوئ سهرم بپرن و ههلمدنه ئیو ئهم چالهوه. هووۆۆی مەشەدی حەسەن! مەشەدی حەسەن!»

پیاوهکان ههستانه سهپیی و پراوهستان.

ئیسلام گوتی: «ده باشه، دهی مانگای مەشەدی حەسەن. ئیمه به تهماین برۆین. ئیمه خه لکی پورۆس نین. من ئیسلامم، ئهمه کوئخایه و ئهم دووانه عهباس و مەشەدی جهبارن و ئهو کورپیژگهیهش چاک دهناسی. ئیمه دهرۆین و تۆیش له تهویلکهتدا پال کهوه. هیچت ناوئ بوئی بئیم؟»

مەشەدی حەسەن هئور بووهوه و به خوئشحالیهوه دهستی به کاویژ کردهوه و گوتی: «ئالفم بو بئنه، وئنجهم بو بئنه، کام بو بئنه، ئاوم بو بئنه، ئاوا!» و دهستی به بوپین کرد. بوپهپۆری مانگایهکی تینوو.

۱۱

شه و که نیوهی بهسهر چوو، سی پورۆسی پهت و گوریسیان له پشت و کهمهریان بهستیوو و له گوندهکهیان هاتنه دهرئ.

پورۆسییهکهی یهکه م گوتی: «بچینه کوئ؟»

پورۆسییهکهی دووهم گوتی: «با بچینه بهیهل.»

پورۆسییهکهی سییه م گوتی: «ئادی، با بچینه وئ. با بچینه بهیهل.»

پورۆسییهکهی یهکه م گوتی: «بچین لهوئ چی بکهین؟ له بهیهل هیچمان دهست ناکه وئ.»

پورۆسییهکهی دووهم گوتی: «ئهورۆ له خاتووناوا دهیانگوت مانگاکی مەشەدی حەسەن مردوو.»

پورۆسییه‌که‌ی یه‌که‌م گوتی: «چی لی بکه‌ین؟»
 پورۆسییه‌که‌ی دووهم گوتی: «ده‌رۆین که‌ولی ده‌که‌ین.»
 پورۆسییه‌که‌ی یه‌که‌م گوتی: «له‌ خاتووناوا ده‌یانگوت هه‌ر به‌ که‌ولنه‌کراوی
 فرییان داوه.»
 پورۆسییه‌که‌ی یه‌که‌م گوتی: «که‌واته‌ با برۆین. تا ده‌عبا و مه‌عبای
 نه‌گه‌یشتووته‌ سه‌ر، با خۆمانی بگه‌یه‌نینی.»
 پورۆسییه‌که‌ی دووهم گوتی: «با برۆین بیبیننه‌وه.»
 پورۆسییه‌که‌ی سێیه‌م گوتی: «هه‌ر به‌ راست، له‌ جامیشان پێیان گوتم
 مانگا که‌ی له‌ ته‌ویله‌که‌دایه.»
 پورۆسییه‌که‌ی یه‌که‌م گوتی: «که‌واته‌ باشتر. با برۆین.»
 پورۆسییه‌که‌ی دووهم و سێیه‌م پێکه‌وه‌ گوتیان: «با برۆین!»
 هه‌رسێکیان به‌ کێرد و په‌ت و گوریسه‌وه‌ ملی لارییان گرتنه‌ به‌ر.

۱۲

که‌ پورۆسییه‌کان گه‌یشتنه‌ به‌یه‌ل، ئه‌و ناوه‌ تاریک بوو. کێرده‌کانیان
 هه‌لکێشا و به‌ ته‌نیشته‌ باخی ئاغادا خزانه‌ نێو گونده‌وه‌. پاپاخ که‌ له‌ سه‌ر
 دیواری باخ وه‌رکه‌وتبوو، سه‌ری هه‌لێنا و هه‌ر تارماییه‌کانی بینی و ده‌ستی
 به‌ لووره‌لوور کرد. پاشان خۆی هه‌ل‌دایه‌ خوارێ و گه‌یشته‌ به‌رده‌رکه‌ی مائی
 ئیسلام و چنگی به‌ زه‌ویدا خشاندا.

ئیسلام که‌ خه‌وی له‌ چاوان زپابوو و له‌ ده‌ربه‌جیه‌وه‌ ته‌ماشای مائی
 هاوسێیانی ده‌کرد، هه‌ستا و هاته‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌. پاپاخ کلکه‌ سووته‌یه‌کی کرد
 و بێده‌نگ بوو. ئیسلام گوتی له‌ خشیپه‌ی پورۆسییه‌کان بوو و خۆی له‌ پشت
 په‌نجه‌ره‌ مات دا. مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر سه‌ری له‌ کلاورۆژنه‌ی بانه‌که‌یانه‌وه
 ده‌رکێشا و ته‌ماشای هه‌وزه‌که‌ی کرد. خوشکی عه‌باس و ئیسماعیل که‌

خۆيان له پشت ديواره كه مات دابوو، سه ره تا تكيه كيان كرد. پورۆسييه كان وهك سى تارمايى به پهنا چهوزه كه دا تپه پرين و هاتنه پيشه وه.

ئيسماعيل گوتى: «چاوت ليه؟»

خوشكى عه باس به سه برايه ك لئى پرسى: «ئه وانه كين؟»

ئيسماعيل ئاوى نيو دهى قووت دا و گوتى: «پورۆسييه كان، پورۆسييه كان!»

خوشكى عه باس به ترسه وه گوتى: «پورۆسى؟» و ويستى بقبيرژينى كه ئيسماعيل دهستى خسته سه ره دهى. پاشان خوشكى عه باس به كۆزه كۆژ له پهنا ديواره وه خۆى گهيانده ماله كه يان و عه باسى به ئاگا هينا، كه له پهنا ديواره كه خه وتبوو: «عه باس، عه باس! پورۆسييه كان هاتوونه ته نيو گونده كه مان.»

عه باس هه ستايه سه رپى و چاوى گيتر. پورۆسييه كان لايان كرده وه نيو كۆلان. عه باس و ئيسماعيل بهرچيغ به دهست، خۆيان گهيانده نيو كۆلان. ئيسلام و كوربه كهى مه شهدى سه فه ريش به پيدزكى و بهرچيغ به دهست، وه ده ره كه وتن. مه شهدى جه بار و مه شهدى باب هيش هاتنه ده رى. به يه ليه كان به رى كه وتن.

پورۆسييه كان كيرد به دهست له مالى مه شهدى سه سه ن نزيك كه وتن وه و هه ره له وى را وه ستان.

پورۆسييه كهى يه كه م گوتى: «دهنگه دهنگ دى.»

پورۆسييه كهى دووهم گوتى: «ئادى، دهنگى هه ناسه بركىنى مانگا كه يه.»

پورۆسييه كهى ستيه م گوتى: «كه واته مانگا كه هيشتا زيندوو.»

پورۆسييه كهى يه كه م گوتى: «گوريسه كان ده ربين. لۆزى ده به ستين و راى ده كيشينه ده رى.»

پورۆسييه كهى دووهم و ستيه م، گوريسه كانيان ده ره هينا.

پورۆسییه‌که‌ی یه‌که‌م گوتی: «ئەنگۆ برۆنه ژووری، من لیره ئاگام لیتان دەبی.»

کێرده‌که‌ی توند به‌دهسته‌وه‌گرت و راوه‌ستا. هه‌رکه پورۆسییه‌که‌ی یه‌که‌م و دوومه ئاوریکیان دایه‌وه، به‌یه‌لییه‌کانیان بینی که به‌رچیغ به‌دهست له‌پشتیان راوه‌ستاون. پورۆسییه‌کان له‌شوینێ خۆیان ره‌ق راوه‌ستان. پورۆسییه‌که‌ی یه‌که‌میش کێرد به‌دهست له‌شوینێ خۆی راوه‌ستا.

ژنه‌که‌ی مه‌شه‌دی حه‌سه‌ن که له‌سه‌ر بانی ته‌ویله‌که‌یان نووستبوو، له‌خه‌و راپه‌ری و دانیشت. مه‌شه‌دی حه‌سه‌ن له‌ته‌ویله‌که‌دا ده‌ستی به‌نالنه‌ال کرد. به‌یه‌لییه‌کان به‌رچیغ به‌دهست شالۆیان برد. پورۆسییه‌کان بازیان دایه‌سه‌ر ته‌پۆلکه‌خاکه‌که‌ی پشت ته‌ویله‌که‌ و له‌وێشه‌وه‌ خۆیان هه‌ل‌دایه‌سه‌ر بانه‌که‌ی مائی مه‌شه‌دی حه‌سه‌ن و به‌ر له‌وه‌ی به‌یه‌لییه‌کان بگه‌نه‌سه‌ریان، گوریسه‌کانیان فری دا و کێردیان هه‌ل‌کێشا.

ئیسلام هاواری کرد: «مه‌هێلن ده‌رباز بن.»

پیاوه‌کان به‌هاتوهاوار په‌لاماریان دان. ژنه‌که‌ی مه‌شه‌دی حه‌سه‌ن له‌ترسان قیژاندی. پیاوه‌کان به‌ر له‌وه‌ی بگه‌نه‌سه‌ر بانه‌کان، پورۆسییه‌کان خۆیان هه‌ل‌دایه‌نیو باخه‌که‌ی ئاغا. تا به‌یه‌لییه‌کان خۆیان گه‌یاند ه‌ دیواره‌کان، پورۆسییه‌کان تێیان ته‌قاند و له‌لاریدا ون بوون.

کوێخا به‌فانۆسه‌وه‌هاته‌ده‌ری و پیاوه‌کانی بینی که له‌سه‌ربانه‌کان راوه‌ستابوون و به‌رچیغان به‌دهسته‌وه‌بوو. به‌په‌له‌هات و که ئیسلامی بینی، لئی پرسی: «چی بووه؟ چی قه‌وماوه مه‌شه‌دی ئیسلام؟»

ئیسلام گوتی: «هیچ نییه. پورۆسییه‌کان هاتبوون مه‌شه‌دی حه‌سه‌ن بدزن.»

که خۆر ئەنگوت، ئیسلام لەپشت باخی ئاغاوه و بە عارەبانە ی پر له وینجەوه دەرکەوت و هاتە لای حەوزەکە و راوەستا. خوشکەکە ی عەباس لە پال تاتەشۆرە رەشەکە دانیشتبوو و قاپوقاچاخی دەشوست. نەرمەبایەک دەهات و کەرویشکە ی بە وینجەکان دەکرد.

ئیسلام، سەتڵەکە ی لەبن عارەبانەکە دەهیتنا، لە ئاوی حەوزەکە ی هەلکیشا و بردی لە بەردەمی ئەسپەکە ی دانا. ئەسپەکە دەستی بە ئاو خواردنەوه کرد. بزە رەشەکە ی ئیسلامیش سەری لە پەنجەرەوه دەرکیشا، لەو ناوە ی روانی و دیسان سەری بردەوه ژووری. ئیسلام سەتڵەکە ی بە بن عارەبانەکە یهوه هەلواسی، پاشان بە عارەبانەکە دا هەلگەرا و باوەشیک وینجە ی تازە ی هەلگرت و داگەرا. کۆلانی یهکە می بری و گەیشته مائی مەشەدی حەسەن. ژنەکە ی مەشەدی حەسەن لە سەربانی تەویلهکە یان دانیشتبوو، رووخساری داپۆشیبوو و لئی خەوتبوو.

ئیسلام دەربێجە ی تەویلهکە ی لادا، وینجەکە ی پۆ کردە ژووری و گەپرایەوه دەری. کۆکەکۆکی مەشەدی حەسەن، که تازە لە خەو هەلسابوو، لە دوورەوه هاتە بەرگۆی.

که ئیوارە داها، ئیسلام بە عارەبانە بەتالەکە یهوه و لەپشت باخی ئاغاوه دەرکەوت و بەرەو حەوزەکە هات. ژنەکان لە بەرامبەر مألەکە ی باباعەلی دانیشتبووون و کورەکە ی مەشەدی سەفەریش خەریک بوو بە داریکی گەرەوه که لاکێ مریشکیکی لە حەوزەکە دەردەکیشا. ئیسلام عارەبانەکە ی برده بەردەرکە ی مألەکە یان. بزە رەش هاتە دەری و سەیریکی ئیسلام و عارەبانەکە ی کرد و بەرەو ئەسپەکە پۆیشیت. ئەسپەکە سەری دانهواند و

چاوی لیک نان. ئیسلام سەتله بەتالەکەیی لەبن عارەبانەکە دەرھینا و بەرەو
حەوزەکە پۆیشت و لە ئاوی ھەلکیشا. کۆلانی یەکەمی بری و گەیشتە مائی
مەشەدی حەسەن. ژنەکەیی مەشەدی حەسەن لە سەربانی تەویلەکەیان
دانیشتبوو، رووخساری داپۆشیبوو و لئی خەوتبوو.
ئیسلام دەرکەیی تەویلەکەیی کردەو و چوو ژووری. نەرمەبایەکی سارد
دەھات و نالەیی مانگایەکی ماندووی لەگەڵ خۆی دینا.

۱۵

ئیسلام و کوێخا و مەشەدی جەبار و عەباس و سەرسوور، لە گۆرستاندا و
لە تەنیشت شێرەبەردینەکە دانیشتبوون.
کوێخا گوتی: «ئێستا چی لئی بکەین؟»
عەباس گوتی: «دەبێ تەگبیریکی لئی بکەین.»
مەشەدی جەبار گوتی: «ئیدی قسەیش ناکا.»
ئیسلام گوتی: «کە قسەیشی لەگەڵ دەکەیی، وەکو مانگا دەبۆرینی.»
سەرسوور گوتی: «زۆر زوویش فیزی زمانی مەپ و مانگا بوو.»
کوێخا مۆرەییەکی لئی کرد. سەرسوور بێدەنگ بوو و خۆی کشاندە دواوە.
مەشەدی جەبار گوتی: «خواردنەکەیشی بەس وینجە و ئالفە.»
ئیسماعیل گوتی: «دەترسێم گەدە و مەدەیی بریندار ببی.»
کوێخا دیسان کۆکەییەکی کرد و گوتی: «چی بکەین مەشەدی ئیسلام؟»
ئیسلام گوتی: «با ببیەینە شار.»
ئیسماعیل گوتی: «لەوێ چی لئی بکەین؟»
ئیسلام گوتی: «بیبەینە نەخۆشخانەک. ئێمە دەرەقەتی نەھاتین، بەشکم
ئەوان تێی بگەینن کە خۆیەتی و مانگا نییە.»

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «به چی بییه‌ین؟»
 ئیسلام گوتی: «به عاره‌بانه‌که‌ی من.»
 سه‌رسوور گوتی: «سواری عاره‌بانه‌ نابی. مانگا تا سه‌ری نه‌برن، ناتوانن
 سواری عاره‌بانه‌ی بکه‌ن.»
 ئیسلام ئاوو‌پیک‌ی له‌ سه‌رسوور دایه‌وه و گوتی: «ئه‌گه‌ر سواری عاره‌بانه
 نه‌بوو، به پتیا‌ن ده‌یبه‌ین.»
 مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «ئه‌دی ئه‌گه‌ر بردمانه‌ شار و نه‌خوشخانه‌ قه‌بوولی
 نه‌کرد؟ ئه‌و کات چی لی بکه‌ین؟»
 ئیسماعیل پی‌ که‌نی و گوتی: «راست ده‌کا، ئه‌گه‌ر گوتیا‌ن مانگا قه‌بوول
 ناکه‌ین، چی بکه‌ین؟»
 کوئخا گوتی: «مه‌شه‌دی ئیسلام چاکتر ده‌زانئ. هه‌رچیبه‌ک ئه‌و بیلی‌ وا
 ده‌که‌ین.»
 مه‌شه‌دی جه‌بار کوک‌ه‌یه‌کی کرد و گوتی: «ئه‌گه‌ر قه‌بوولیا‌ن نه‌کرد،
 ده‌یبه‌یننه‌وه.»
 کوئخا گوتی: «پت چۆنه مه‌شه‌دی ئیسلام؟»
 ئیسلام گوتی: «ئادی. به هه‌رسێکمان ده‌یبه‌ینه‌ شار.»
 کوئخا گوتی: «کام هه‌رسێک.»
 ئیسماعیل گوتی: «سی‌ که‌س که بتوانن ده‌ره‌قه‌تی بین.»
 ئیسلام گوتی: «مه‌شه‌دی با‌به‌ نیوانی له‌گه‌لدا خوش نییه، ئه‌و نایه.»
 کوئخا گوتی: «با مه‌شه‌دی با‌به‌ نه‌یه.»
 عه‌باس گوتی: «ئه‌دی کی‌ دی؟»
 ئیسلام گوتی: «من و کوئخا و مه‌شه‌دی جه‌بار، به هه‌رسێکمان ده‌یبه‌ین.»
 کوئخا تاو‌یک بی‌ری کرده‌وه و گوتی: «من دیم. ژنه‌که‌ی مه‌شه‌دی

حهسه نیش با بیته ماله که مان تا ژنه کهم ته نیا نه بی. «
 عه باس گوتی: «راست دهکا، تازه بووک نابی به ته نیا بمینیتته وه.»
 کویتخا گوتی: «کهواته هه موو شت ریکوپیکه.»
 ئیسلام گوتی: «با برۆین سی گوریس حازر بکهین و که دنیا تاریک
 داهات، دهچینه زگی.»
 کویتخا گوتی: «زۆر باشه، که دنیا تاریک داهات، دینیه به رده رکهی
 ته ویله که.»
 مه شه دی جه بار کۆکه یه کی کرد و هه ستایه سه ری. ئه وانی تریش
 هه ستان. خۆر هیشتا به ئاسمانه وه بوو و ولات زۆری مابوو تاریک دابی.

۱۶

که تاریک داهات، سی پیاری به یه لی به پریاسکه ی نان و گوریس هه وه، له
 ماله کانیا ن هاتنه ده ری. که گه یشتنه به رده رکی ماله که ی مه شه دی حه سه ن،
 له تاریکیدا یه کتریان دیتته وه.
 ئیسلام گوتی: «هه مووتان هاتن؟»
 کویتخا گوتی: «ئادی، ئه وه من هاتووم.»
 مه شه دی جه بار گوتی: «منیش هاتووم.»
 ئیسلام هه لگه رایه وه و له مه شه دی جه باری پرسی: «به ژنه که یه گوت؟»
 مه شه دی جه بار گوتی: «ئادی پیتم گوت و بریارمان دا تا مه شه دی حه سه ن
 ده به یین و دینیه وه، ژنه که ی بچیتته ماله که مان.»
 ئیسلام گوتی: «کهواته هه موو شت ریکوپیکه، ها؟»
 ژنه که ی مه شه دی حه سه ن په نجه ره ی کرده وه و هاته سه ربانی ته ویله که و
 فانۆسیکی پیکراویشی له گه ل خۆی هینا.

کوئخا گوتی: «مەشەدی دەبەینە شار.»

ژنەکەیی مەشەدی حەسەن دەستی بە گریان کرد و لە سەربانی تەویلهکە
هەلترووشکا .

ئیسلام گوتی: «با بچینه ژووری.»

مەشەدی جەبار دەرکەیی تەویلهی کردووە. هەرسێکیان بە پارێزەوه چوونە
ژووری. ژنەکەیی مەشەدی حەسەن هەروا کە دانیشتبوو، فانۆسەکەیی لە
کلاوڕۆژنەیی بانەوه شۆڕ کردووە. پیاوهکان مەشەدی حەسەنیان لەبەر
تیشکی فانۆسەکەدا بینی کە لەپیش کادانەکە کەوتبوو و لە خەودا بوو.

١٧

لە بنی دۆلەکە و لە تاریکیدا، سێ پیاو مانگایەکیان گوریسپێچ کردبوو و
خاوکیش خاوکیش بەرەو جادهیان دەبرد. یەکیک لە پیاوهکان لەپیشەوه
دەرۆیشت و گوریسەکەیی رادەکێشا، دوو پیاوهکەیی تریش پالیان دەدا.
مانگاگە، ملی نەدەدا و پیاوهکانی ماندوو و هیلاک دەکرد.
سێ پیاوی پورۆسی، کێرد لە کەمەر، لە لووتکەیی شاخەوه دانەویبوون و
چاویان لەوان بریبوو.

١٨

دەمەوئێواره، ئیسلام و کوئخا و مەشەدی جەبار گەیشتنەوه بەیەل. دەنگی
دەهۆل و چەمبەرە لە گوندەوه دەهاتە بەرگویی.

پیاوهکان لەسەر حەوزەکە دانیشتبووون و سەبیلەیان دەکێشا. هەر
مەشەدی بابە چاوی پێیان کەوت، هەستا و بەرەورویان هات و بە ئیسلامی
گوت: «ئەوه لە کوئیی مەشەدی ئیسلام؟ غار دە غار. تارەکەت هەلگرە و برۆ
مالەکەیی عەباس.»

ئىسلام لىي پرسى: «تارەكەم بىنم و بجمە مالى عەباس؟»
 مەشەدى بابە گوتى: «ئادى. شايىي مەشەدى ئىسماعىلە. خوشكى
 عەباسى مارە كردووه.»
 ئىسلام گوتى: «من كارم ھەيە. زۆرم كار ھەيە. خەوم دى.»
 مەشەدى بابە بە سەرسورمانەوھ لىي پرسى: «چى؟ بە تەمانى تار لى
 بدەى؟ دەزانى بۆ بووك و زاوا ودمى ھەيە؟»
 ئىسلام گوتى: «دەزانم، بەلام تار لى نادەم.»
 مەشەدى بابە چەند ھەنگاويك بە دواى ئىسلامدا رۆيشت و پاشان
 گەرايەوھ و ئاورىكى دايەوھ. كوئخا و مەشەدى جەبار لىك دابران و بەرەو
 مالەكانيان رۆيشتن.
 مەشەدى بابە گوتى: «ھۆى، مەشەدى ئىسلام، ھەوالى مەشەدى ھەسەن
 بە كوئ گەيشت؟»
 ئىسلام گوتى: «مەشەدى ھەسەن؟ بەر لەوھى بگاتە شار...»
 قسەكەى تەواو نەكرد، چووھ مالەكەى خۆى و پال كەوت و لە دەربىجەى
 پاشخانەوھ چاوى لەسەر بانى دراوسىكەيان برى.
 بزەنە رەش لە پاشخانەوھ ھاتە دەرى، تەماشائى ئىسلامى كەرد و لە
 پەنجەرەوھ بازى دايە خوارى.
 پاپاخ كە لە ژىر داربىيەكە ھەلتووتابوو، ھەستايەوھ و لەگەل بزەنەكەدا
 بەنىوان خەلكدا تىپەرى و بەرەو كۆلانى بەكەم رۆيشتن كە كپ و خامۆش
 بوو. بەس دەنگى گريانى ژنەكەى مەشەدى ھەسەن دەبىسرا كە تاك و تەنيا
 لە سەربانى تەويلەكەيان و لە تەنيشت فانۆسە پىكراوھكەى ھەلكورمابوو.
 دەنگى چەمبەرە و چەپلەلپدانىش ھىدى ھىدى بەرزتر و نزيكتر دەبووھ و
 نەعرەتەى مانگايەكى غەوارە و داماویش لە تەويلەپەكى ويرانەوھ دەھاتە
 بەرگوئى.

چیرۆکی پینجەم

که عه‌باس مائناوایی له مه‌شه‌دی ره‌حیم و سه‌تار و میره‌مزه کرد و خاتووناوای به‌جی هی‌شت، تاویک له نیوهری تیپه‌ریبوو. خوره‌تاو له گه‌نمه‌کانی دها و عه‌باس که نه‌یده‌ویست خور له چاوه‌کانی دها، سه‌ری داخستیوو و نه‌رم نه‌رم به‌ره‌و به‌یه‌ل ده‌ریششت. سه‌د هه‌نگاویک که دوور که‌وته‌وه، هه‌ستی کرد که‌سیک خه‌ریکه هی‌دی هی‌دی و به‌هه‌ناسه‌پرکیوه به‌دوایدا دئ. عه‌باس بی‌ری کرده‌وه: «ئه‌وه کی‌یه به‌ دوامدا دئ؟» راوه‌ستا و له‌ پرئیکا ئاورئیکی دایه‌وه. سه‌گیکی تووکنی گه‌وره‌ی بینی که به‌ ده‌می ئاوه‌لاو و چاوی پر له به‌زه‌بییه‌وه لئی ده‌روانی و کلکه‌سووته ده‌کا.

عه‌باس دارده‌سته‌که‌ی هه‌ئینا و گوتی: «چخه! چخ!»

سه‌گه‌که ئاورئیکی دایه‌وه و له خاتووناوای روانی و سه‌ره‌له‌نوئی کلکی له‌قاند. عه‌باس لئی نزیک که‌وته‌وه. چه‌ند شوئینیک له تووکی سه‌گه‌که هه‌ل وه‌ریبوو و شوئینی برینئیکی گه‌وره‌یش له لاملییه‌وه دیار بوو. سه‌گه‌که سه‌ره‌پای ته‌مه‌نی زوری، ددانی ساخ و سه‌لیمی له ده‌مدا بوون و به‌ دوو چاوی زیته‌وه له عه‌باسی ده‌روانی.

عه‌باس گوئی سه‌گه‌که‌ی گرت و سه‌ری وه‌رسوورا‌نده‌وه لای خاتووناوا، به‌ دارده‌سه‌که‌یه‌وه له پشتی دا و گوتی: «چخه! چخ!» و ملی رپی گرتی به‌ر. پاشان ئاورئیکی دایه‌وه و لئی روانی. سه‌گه‌که هی‌دی هی‌دی به‌ دوایدا ده‌هات. عه‌باس راوه‌ستا. سه‌گه‌که‌یش راوه‌ستا. عه‌باس دارده‌سه‌که‌ی هه‌ئینا و هاواری کرد: «چخ! چخه ده‌ی!»

سه‌گه‌که هه‌لگه‌رایه‌وه و چه‌ند هه‌نگاویک چوو ده‌واوه، پاشان هه‌لتووتا و

له عه‌باسی روانی.

عه‌باس گوتی: «ها قه‌له‌نده‌ری به‌سته‌زمان، چیت لی قه‌وماوه؟»
سه‌گه‌که لئی نزیک که‌وته‌وه و هه‌لتوتتا.

عه‌باس گوتی: «ئیس‌تا که‌ واز ناهینی، وهره، ده وهره دهی!»
سه‌گه‌که رای کرد، کلکی له‌قاند و له‌ نزیک عه‌باس راوه‌ستا. سه‌ره‌تا به‌ پارێزه‌وه له‌ عه‌باسی روانی، که‌ عه‌باس پی‌ که‌نی، سه‌گه‌که لمۆزی خسته‌ سه‌ر زه‌وی و کلکی له‌قاند و کردیه‌ ته‌پوتۆز.

عه‌باس لئی چووه‌ پێشه‌وه، پئی خسته‌ سه‌ر سه‌ری و گوتی: «چیت ده‌وی؟
مه‌ترسی بلی! چیت ده‌وی؟»

سه‌گه‌که هه‌ردوو چاوی لیک‌نا و مۆر‌ه‌یه‌کی کرد.

عه‌باس گوتی: «ئه‌وه‌ بۆ وا ده‌که‌ی مردۆخ؟»

سه‌گه‌که سه‌رله‌نوێ کلکی له‌ عه‌رز کوتا.

سه‌ری خاتوونا‌واییه‌که له‌ پشت دیواری باخه‌وه‌ ده‌رکه‌وت و له‌ عه‌باس و سه‌گه‌که‌ی روانی و پی‌ که‌نی.

عه‌باس گوتی: «ئه‌م ورجه‌ مردۆخه‌ هیی کتیه‌؟»

خاتوونا‌واییه‌که گوتی: «ئیی هیچ که‌س نییه‌.»

عه‌باس گوتی: «ئه‌دی بۆ وا ده‌کا؟ چیه‌تی؟»

خاتوونا‌واییه‌که پی‌ که‌نی و گوتی: «بۆ خۆی له‌ خاوه‌نیک ده‌گه‌رێ. ئه‌وه‌ سالیک و چه‌ند مانگه‌ میره‌مه‌زه‌ به‌ره‌لای کردووه‌. ئه‌م به‌سته‌زمانه‌یش له‌ به‌ره‌لایی وهره‌ز بووه‌ و ده‌یه‌وێ خۆی به‌ که‌سیکه‌وه‌ هه‌لواسی.»

عه‌باس سه‌ری سه‌گه‌که‌ی به‌هه‌ردوو ده‌ست گرت و گوتی: «میره‌مه‌زه‌ بۆچی به‌ره‌لای کردووه‌؟»

خاتوونا‌واییه‌که گوتی: «هه‌رکه‌ بریندار بوو و له‌ غار‌غارین که‌وت، میره‌مه‌زه‌ وازی لی هینا و به‌ره‌لای کرد.»

عەباس گوتی: «چۆن چۆنی بریندار بوو؟»

خاتووناوایییەکه گوتی: «شەویکیان چەند پورۆسییەک هاتبوونە خاتووناوا و بەو نیوەدا دەخولانەو، میرهەمزەهیش تێی بەردان، ئەوانیش نامەردییان نەکرد و بە قەمە و کەتارە ملیان هەڵدەری و رویشتن.»

عەباس گوتی: «میرهەمزەهیش دەری کرد؟»

خاتووناوایییەکه گوتی: «ئادی، هیچ کەسیش خۆی نەکردە خاوەنی.»

سەگەکه لەسەر زەوی پال کەوتبوو، لمۆزی خستبوو سەر خۆلەکه و لە عەباسی دەروانی که خەریک بوو بیری دەکردەو.

خاتووناوایییەکه گوتی: «ئەگەر حەز دەکەیت لەگەڵ خۆت بیبە بەیەل.»

عەباس گوتی: «بیبەم چی لێ بکەم؟»

خاتووناوایییەکه گوتی: «بۆ خۆت رای گره.»

عەباس گوتی: «دەترسێم سەگەکانی بەیەل لەگەڵیدا هەلنەکەن.»

خاتووناوایییەکه گوتی: «سەگەکان لەگەڵیدا هەلنەکەن. بەلام ئەگەر خەلک لەگەڵیدا هەلیان نەکرد، بەرەلای بکە، بۆ خۆی دیتەو خاتووناوا.» پاشان پێ کەنی و سەری بردەو پشت دیوارەکه.

عەباس بەرێ کەوت. سەگەکەیش هەستا و بە دوایدا رویشت. عەباس راووستا و هاواری کرد: «چخە! چخ! چخ!»

سەگەکه لمۆزی خستە سەر عەرز و نووزەیهکی کرد.

عەباس گوتی: «هەستە، هەستە بە پێشم کەو بەیەل!»

هەردووکیان بەرێ کەوتن. که گەیشتنە شۆراوا، هیندەهی نەمابوو خۆر ئاوا بیت. عەباس لەسەر تاشەبەردێک دانیشت و پریاسکەکهی کردەو تا شتێک بخوا. سەگە خاتووناوایییەکهیش چوو سەر بەرزیاییەک و چاوی لە بەیەل بری.

که له بهیله نزیکه که وتنه وه، خاتووناوایییه که راوستا و به پاریزه وه له به رامبهر خوئی روانی. پاشان کشایه دواوه و خوئی له پشت عهباس شاردوه. عهباس گوتی: «ئوه چیته؟»

هینکه هینکی پاپاخ هاته بهرگوئی که بهره و روویان دههات.

عهباس گوتی: «مه ترسه، پاپاخه، خۆمانهیه. هیچ کاریکی به تو نییه.»

ههردووکیان راوهستان و چاوه ری بوون. پاپاخ گهیشته لایان، راوستا و به سه رسورمانه وه له عهباس و خاتووناوایییه که ی روانی.

عهباس گوتی: «مه ترسه، ئه م تازه هاتوو هیچ کاریکی به تو نییه. ده برۆن دهی، چخه، چخه!»

پاپاخ هه لگه رایه وه و به غار بهره و بهیله ریویشته. عهباس و خاتووناوایییه که به ری که وتن. که گهیشته بهیله، خۆر ئاوا بوو بوو. سه گه کانی بهیله به ریز و له پیش هه مووشیانه وه پاپاخ، له سه ر دیواره که ی باخی ئاغا راوه ستا بوون. خاتووناوایییه که هه ر سه گه کانی بینی، راوستا و به ترسه وه لیانی روانی.

عهباس گوتی: «وهره، کاریان به کارت نه داوه.»

خاتووناوایییه که و عهباس پیکه وه چوونه نیو گونده وه. که گهیشته سه ری کۆلانه که، بزنه ره شه ی ئیسه لام هاته پی شه وه و به وردی له تازه هاتوو ه که ی روانی.

عهباس و خاتووناوایییه که به ره و هه زه که ریویشتن و گهیشته مائی بابه عه لی که پیاوه کان له وئی کۆ بوو بوونه وه و قسه بیان ده کرد.

مه شه دی بابه که له سه ر ته پۆلکی که له داره کان دانیشتبوو، هه ر چاوی به عهباس که وت، گوتی: «ئوه مه شه دی عهباسیش هاته وه.»

پیاوهکان ئاورپیان دایهوه و له عهباسیان روانی .
 مهشدهی چهبار گوتی: «ته ماشا...»
 سهرسوور گوتی: «چاو ئه و سهگهی، چاو!»
 ئیسماعیل ههستایه سههپی، هاته پیشهوه و گوتی: «ئهوهت له کوئی بوو
 عهباس؟»
 عهباس بهرهو پیاوهکان چوو. خاتونواواییه کهیش به دوایدا رویشست.
 عهباس گوتی: «ئهوهم له خاتونواو هیناوه.»
 عهبدووللا گوتی: «نانخۆرمان له بهیهل کهم بوو، تۆیش یهکی ترت هینا؟»
 عهباس گوتی: «وازی لی نه هینام. ههرحییهکم کرد و کراند، لیم نهگهرا و
 به دوامدا هات.»
 مهشدهی بابه له خاتونواواییه که دانهوی و سهیری چاوهکانی کرد و
 گوتی: «ئهوه ههه ئه و سهگه نییه که پورۆسییهکان پارێکه لێیان دابوو و
 ناکاریان کردبوو؟»
 عهباس گوتی: «بهدی، خۆیهتی.»
 مهشدهی بابه گوتی: «لهخۆرا هیناوته. بهکار نایه.»
 عهبدووللا گوتی: «به ره لای دهکهیه نیو گوند؟»
 عهباس گوتی: «نا، دهیبهمه ماله کهی خۆم.»
 بابه علی سهری له دهریجهی ماله که یهوه هینایه دههه و گوتی: «ئهگه له
 باتیی ئه م مردوخه، ژنیکت له خاتونواو هینا، زیاتر به کارت دههات.»
 مهشدهی بابه گوتی: «عهباس پیاویکی شهرمه. پووری دههه ئه و کارهی
 بو بکا. بو خۆی بهس دهتوانی سهگی مردوخ و پیر و که نهفت فریو بدا و
 بهیخته بهیهل.»
 سهرسوور گوتی: «خراب نییه، شهوانه دهیبهینه گۆرستان که ئاگای له

مردووه كانمان بى.

مەشەدى جەبار گوتى: «دمرووت، تۆ خۆت لە ئىشى پىاوان
هەلمە قورتىنە!»

ئىسماعىل گوتى: «خۆت بىتام مەكە!»

سەرسور بە خۆيدا شكايەووه و چووہ پشت كەلەدارەكان.

عەبدوﻻﻟﻐﻮﺗﻰ: «عەباس، ئەم مردەلەيەت لەخۆرا هیناوتە ئیرە!»

مەشەدى بابە گوتى: «ئادى، لە هيچى خۆرايىيەووه هیناوتە.»

عەباس گوتى: «خۆ دنيا خراب نەبووه، ئەگەر بۆم رانەگىرا، دەبىەمەووه
خاتووناوا.»

مەشەدى جەبار گوتى: «جا پاپاخ و سەگەكانى تر دىلن ئەم سەگە لیرە
بحاويتەووه؟»

عەباس گوتى: «ئەنگۆ ئەگەر وازى لى بىن، ئەوان هيچ كارىكيان پىي
نييه.»

ئىسماعىل گوتى: «لە ئىستا گەرى، چەند رۆژىكى بەسەردا بچى كەولى
دەكەن.»

كوپخا كە تازە گەيشتبووه جى، هات و لەسەر كەلەدارەكان دانىشت و
گوتى: «عەباس، دەسەديارىت هیناوتە؟»

عەباس لە تەنىشت پىاوهكان هەلترووشكا و گوتى: «ئەم قوربەسەرە
خاوەنىكى باشى دەست نەكەوتوووه و بە منەووه نووساوه.»

بابەعەلى سەرى لە دەربىجەكە هینايە دەرى و گوتى: «كوپخا، ئەمە
نیشانەى بى سەروسامانييه. باشتەرە قۆل هەلمالين و ژنىك بۆ عەباس
بىنين. بەشكەم بۆ خۆى خەرىك بىت.»

كوپخا گوتى: «زستان دابى ئىنشەﻻﻟﻐﻮﺗﻰ بەكارى دەكەين و شايىيەكى

بۆ رېك دهخەين.» پاشان چاوى له خاتونواويييه كه برى و پرسىارى كرد:
«ئەوه سەگەكەى مېرھەمزە نىيە؟»

عەباس گوتى: «بەدى، خۆيەتى.»

كۆرەكەى مەشەدى سەفەر ھات و لە تەنیشت كۆيخا دانیشت، كۆيخا
گوتى: «بەستەزمانە پېر بوو، زۆریش پېر بوو.»

عەباس گوتى: «بەلام ددانەكانى ساخوسەلېمن.» لۆزى سەگەكەى ھەلئينا
و لۆوھەكانى لێك كۆرەوھ و ددانەكانى پيشان دا.

كۆرى مەشەدى سەفەر گوتى: «ددانى ساخ نيشانەى كەم تەمەنى نىيە.
ددانەكانى مەشەدى بابەيش ساخوسەلېمن. زارت بكەوھ مەشەدى بابە!
زارت بكەوھ!» چەنەى مەشەدى بابەى ھەلئينا و لۆوھەكانى كۆرەوھ.

سەرسوور لە پشت كەلەدارەكانەوھ لە قاقاى پێكەنىنى دا.

كۆيخا گوتى: «عەباس، باشتەرە ھەر ئىستا بىنئىرييەوھ خاتونواو.»

مەشەدى جەبار گوتى: «راست دەكا عەباس، ئىمە تاقەتى ئەو سەگەمان
نىيە.»

كۆيخا گوتى: «پى دەچى شەلوشىتتیش بى، چا و چا و چۆن تەماشامان
دەكا!»

مەشەدى جەبار گوتى: «قسەى تىدا نىيە، ئەگەر شەلوشىت نەبا،
مېرھەمزە دەرى نەدەكرد.»

كۆيخا گوتى: «وابزانم لە نووستن بەولاوھ ھىچ كاريكى لە دەست ناىە.»

مەشەدى جەبار گوتى: «ئادى، لە پەلوپۆ كەوتووھ.»

ئىسماعىل گوتى: «ئەمانە ھەمووى لەلايەك، پووريش ناھىلئى بىبەيتەوھ
مالئى.»

كۆيخا گوتى: «ئادى، چۆن دىلئى سەگىكى گلاو بچىتە نىو مالەكەپەوھ؟»

عەباس گوتی: «کامتان سەگەکەهی دەباتەووە مائی، تا من ببەم؟» و
هەستایە سەرپێ.

پیاووەکانیش هەستان و بەرێ کەوتن. کە گەیشتنە دەرەووی گوند،
کۆرەکەهی مەشەدی سەفەر گوتی: «عەباس، دەلیم شەقیکی مزی تێ هەڵدە
و لە کۆل خۆتی بکەو.»

عەباس گوتی: «بۆچی تێی هەڵدەم؟ بەستەزمانە چی کردووە؟» پاشان
گوتی سەگەکەهی گرت و چەند هەنگاوێک بردیە پێشەووە و پروو لە خاتووناوا
رای گرت و پێی گوت: «چخە! چخە! چخە!»
سەگەکە چەند هەنگاوێک رویشت و راوێستا.

عەباس هاواری کرد: «چخە!»

مەشەدی جەبار گوتی: «چاو چاو چەند بێعاره!»

کۆرەکەهی مەشەدی سەفەر گوتی: «چارەهی شەقیکی مزرە و ئا!»

کوێخا گوتی: «گوناخە، بەستەزمانە بۆچی لێی بدری؟»

دنیا تاریک داهاستبوو و خاتووناوا ییەکە سەد هەنگاوێک دوورتر لە
پیاووەکان راوێستا بوو و لێیانی دەروانی کە ئیسلام دەرکەوت.

کوێخا گوتی: «مەشەدی ئیسلام، دەرنگ هاتی؟»

ئیسلام گوتی: «ئەو چیبە هەمووتان لێرە خر بوونەتەووە؟»

کوێخا گوتی: «عەباس چوووتە خاتووناوا و سەگیکی پیر و مردەلەهی
هیناوە. ئیستایش بە تەماین دەری بکەین.»

ئیسلام هاتە پێشەووە، لە خاتووناوا ییەکە دانەوی، لێی روانی و گوتی:
«زۆریش پیر نییە، چاوتیژە و ددانەکانیشی ساخوسەلیمن.»

مەشەدی بابە و مەشەدی جەبار و سەرسوور و کۆرەکەهی مەشەدی سەفەر
لە پڕێکدا هەستانە سەرپێ، لێی چووونە پێشەووە و هاواریان کرد: «چخە!
چخە!»

خاتونواویییه که له ترسان رای کرده نیو تاریکی و بهیه لیبه کان له قاقای
پیکه نینیان دا .

۳

هیشتا خۆر دهرنه که وتیوو که عه باس له خه و هه لسا . پووری چوو بووه سهر
حه و زه که تا قاپه کان بشوا . عه باس بوخچه ی فراوینه که ی هه لگرت و له مال
هاته دهر . ئیسلا میس هاتبووه دهری و خه ریکی عاره بانه که ی بوو .

عه باس گوتی : «مه شه دی ئیسلا م ، زوو له خه و هه لسا ویت؟»

ئیسلا م گوتی : «تا بهری بهیان خه وم لی نه که وت.»

عه باس گوتی : «بوچی خه وت لی نه که وت؟»

ئیسلا م گوتی : «سه گه کان تا بهری بهیان هه ر حه په بیان ده هات و
نه یان هیشتا بنووم.»

عه باس گوتی : «بو؟ چی قه و ما بوو؟»

ئیسلا م گوتی : «هیچ ، دوو سی جار هاتم و گوندم به سهر کرده وه ، به لام
هیچ باسیک نه بوو . سه گه کان له سهر دیواری باخی ئاغا راوه ستا بوون و
پوو یان له و ده شته کردبوو و ده وه رین.»

عه باس گوتی : «من هه ر به ئاگا نه هاتمه وه . ماندوو بووم و لئی که وتیووم.»

ئیسلا م گوتی : «خۆزگه م به خۆت!»

عه باس ملی رپی گرت و به ره و بیاوان رۆشیت . که له به یه ل وه دهر که وت ،
خۆر دهر که وت و گرده سپیه کانی ده ور به ری شو راوا دیار که وتن . عه باس
سه ری داخست و رۆشیت . که سه د هه نگا و پکی هه لئنا ، هه سته کرد
که سیک خه ریکه به هه ناسه برکی و هیدی هیدی به دا ویدا دیت . عه باس بیری
کرده وه : «ئوه کتیه به دوامدا دئ؟»

راوه ستا و بیری کرده وه و ئاورپکی دایه وه . خاتونواویییه که راوه ستا بوو

و به چاوه ترساو و میهره بانه کانیه وه له عهباسی دهروانی و کلکی دهلهقاند.
 عهباس راوهستا و گوتی: «ئوه نه پویشتووی و چاوه پیری منی؟»
 خاتووناواییه که کلکی لهقاند و لمۆزی له زهوی نزیك کردهوه.
 عهباس لپی چووه پیشه وه، ههردوو گوپی خاتووناواییه که هی گرت، سهری
 هه لئینا و له چاوه کانی روانی. خاتووناواییه که، کلکی له زهوی کوتا و
 ته پوتۆزی کرد.
 عهباس گوتی: «چیت دهوی؟ ئاخر چیت دهوی؟ ناته وی بگه رییه وه؟ دته وی
 له کن من بی؟ دیاره من و بهیلت به دلّه، ها؟»
 خاتووناواییه که، سهری داخست و پتیه کانی عهباسی لسته وه.
 عهباس گوتی: «هسته، هسته تا ودرهنگی نه که وتووین، با بچین به
 کاروبارمان رابگهین.»
 ههردووکیان، پی به پیتی یهک و بههنگاوی خیرا، ملی سارایان گرت بهر.

٤

دهوریه ری ئیواره گهیشتنه وه بهیله. که گهیشتنه باخه که هی ئاغا،
 خاتووناواییه که راوهستا و به ترسه وه له و ناوهی روانی. عهباس گوتی: «پی
 هه لگره پیره میرد!»
 دهنگی هه ناسه برکتی پاپاخ هاته بهرگوئی که له بهرامبه ریانه وه دههات و
 راوهستا. عهباس گوتی: «خۆت مه شیوینه، وهره و هه به پیاویشی مه زانه.»
 پاپاخ گه رایه وه و بهره و گوند تپی تهقاند. هه عهباس و خاتووناواییه که
 گهیشتنه لای هه زه که، سهگه کانی بهیله هاتنه بهر ده رکه هی مائی ئیسلام و
 له تازه هاتوو که بیان روانی.
 عهباس گوتی: «له خۆرا خۆت گیف مه که وه، وهره، وهره با برۆین. ئیستا
 وهختی شه ر نییه.»

پیاوهکان له پېش ماله که هی بابه عه لی و له سه ر که له داره کان دانیشتبوون و سه بیله یان ده کیشا و قسه یان ده کرد.

مه شه دی بابه گوتی: «عه باس، نه وه دیسان نه و قوریه سه رت هینایه وه؟»

مه شه دی جه بار گوتی: «نه تتوانی دهستی لی هه لگری؟»

سه رسوور گوتی: «عه باس زوری خوښ ده وی. عه باس زوری حه ز له سه گی پیر و که نه فته.»

ئیسما عیل لپی پرسی: «ئاخر به ته مای چی لی بکه ی؟»

عه باس چوو ه پېشه وه و گوتی: «ده بیه مه وه مائی و رای ده گرم.»

مه شه دی بابه گوتی: «ئېستا که حه زت لئیه تی، بیبه و له ماله خو تان رای گره.»

عه بدوللا گوتی: «مه شه دی بابه، دیاره تویش پیت ناخوښ نییه بیبه ساحیبی سه گیکی پیر و که نه فت!»

ئیسما عیل گوتی: «نه گهر حه زت لئیه، عه باس ئاماده یه نه م مردوخه ت بداتی.»

عه باس که میک شله ژا و گوتی: «نا، ناید ه مه ه یچ که سیک.»

مه شه دی جه بار گوتی: «ناید ه یه منیش؟»

عه باس گوتی: «ناید ه مه تویش.»

عه بدوللا گوتی: «به منیشی ناده ی؟»

عه باس گوتی: «به ه یچ که سی ناده م.»

ئیسما عیل گوتی: «ناید ه یه منیش؟»

عه باس گوتی: «نا، ناید ه مه تویش.»

کوئخا که تازه گه یشتبووه چی، گوتی: «چ باسه؟ شه ره؟»

بابه عه لی سه ری له ده ریجه ی ماله که هی هینایه ده ر و گوتی: «کوئخا،

عەباس نرخى ئەو سەگەى زۆر كردووه، دەيهوئى لەو پىيهوه بو خۆى كاسپى
بكا. «سەرسوور چوو پشت كەلەدارەكان و قاقا پى كەنى.

كوئخا گوئى: «عەباس گوئى لە كەس مەگرە. ئىستا كە حەزت لىيەتى، بىيه
مألەوه.»

ئىسماعىل گوئى: «چى دەلىى كوئخا؟ پى بلى با دەرى بكا، با لە بهيهل
دەرى بكا.»

عەباس گوئى: «ئىدى بە قسەى كەس ناكەم. بە گوئى هىچ كەس ناكەم.»
بايهەلى ديسان سەرى لە دەرىجەكە هینايە دەرى و گوئى: «نەمگوت
كوئخا؟ نەمگوت مەشەدى بابە؟ نەمگوت دەبى ئاگامان لىى بى؟»

عەباس گەرايهوه و بەرەو خاتونناوايىيهكە رۆيشت كە پشنتى لە پياوهكان
كردبوو و تەماشای سەگەكانى بهيهلى دەکرد. سەگەكان لە تەنیشت
تاتەشۆرە رەشەكە راوستابوون و بە مېهرەبانىيهوه تەماشایان دەکرد.

پوورى عەباس كە لەپشت دیواری كە لاوهیهك دووكەلى وههوا خستبوو و
خەرىكى لىنانى دانوو بوو، سەرى هەلئىنا و بە سەرسورمانهوه هاواری كرد:
«بە تەمای چى بكەى عەباس؟ بو كوئى دىنى؟» ئەوسا بەپەله خۆى گەيانده
ئەو لای دیوارەكە. كەوچكە دارینهیهكى گەورەى بە دەستهوه بوو كە دانووى
پى تىك وەردابوو.

عەباس گوئى: «هىچ نىيه، ئەم خاتونناوايىيهم كرىوه.»

پوورى گوئى: «چى؟ كرىوته؟ پارەت داوه و ئەم ناحەزەت كرىوه.»

عەباس گوئى: «نا، پارەم پى نەداوه، مېرەمزه پىم قەرزدار بوو و ئەوهى
لە باتىى قەرزەكە دامى.»

پوورى گوئى: «تۆيش قەبوولت كرد؟»

عەباس گوئى: «نا، قەبوولم نەکرد. بەلام بەدلەم بوو. زۆرم بەدل بوو.»

پووری گوتی: «دەری کە عەباس. دەری کە. دەی.»
 عەباس گوتی: «دەری بکەم؟»
 پووری گوتی: «ئادی، دەری بکە.»
 عەباس گوتی: «قەت قەت دەری ناکەم.»
 پووری گوتی: «کەواتە ئەمنیش دەگەریمەووە هەزەقان، لای کورەکەم.»
 عەباس گوتی: «دەگەر پێیەووە هەزەقان؟ مەگەر من دێلم بگەر پێیەووە؟»
 پووری گوتی: «ئێرە یان جیی منە، یان ئەم سەگە.»
 عەباس گوتی: «پووری خۆت سەغڵەت مەکە. ئەم بەستەزمانە نەهاتوووە جیی تۆ بگریتەووە.»
 پووری گوتی: «ئیدی خۆت دەزانی. برۆ بۆ خۆت فکریکی لی بکەووە.»
 عەباس و خاتونایایییەکە چوونە نیو حەوشە و پووری گەراییەووە پشت دیوارەکە، کە لە دارێکی خستە سەر ئاگرەکە و دوو کە ئێکی چر بەرەو ئاسمان هەلچوو.

بەری بەیان بوو و خۆر هیشتا دەرنەکەوتبوو، عەباس و خاتونایایییەکە خەریک بوون بەرەو بیاوان دەرویشتن. کورەکەیی مەشەدی سەفەر دەرکەوت و بە عەباسی گوت: «دەچییه بیاوان؟»
 عەباس گوتی: «ئادی. دەچمە بیاوان.»
 کورەکەیی مەشەدی سەفەر گوتی: «دەبینم بە تەنیا نارۆی. برادەرێکت بۆ خۆت پەیدا کردوووە.»
 عەباس گوتی: «ئادی. لە زۆر کەسێش باشتەرە.»

کورہکھی مہشہدی سہفہر گوتی: «راست دہکھی، زوریش له خوٽ دهچی.»

عہباس گوتی: «وايه و شوکر له تو ناچی. دہنا ناچار دہبووم به بہردیک سہری بپلیشیمہوہ و فری دی دہمہ نیو ئہو کہندہ.»

کورہکھی مہشہدی سہفہر گوتی: «دہمہوی شتیکت پی بلیم، عہباس.»

عہباس گوتی: «بلی!»

کورہکھی مہشہدی سہفہر گوتی: «دہمہوی پیت بلیم ئہم خاتونواوییہ ہیندہی روو مہدہیہ. دہنا دہزانم چی لی بکہم. ئہمن رقم له سہگی بیگانہیہ. زوریشم رق لئیانہ.»

عہباس گوتی: «زور باشہ.»

کورہکھی مہشہدی سہفہر گوتی: «تیگہیشتی یان نا؟»

عہباس گوتی: «ئادی تیگہیشتم، منیش دہمہوی شتیکت پی بلیم. برؤ. برؤ و به مہشہدی سہفہر بلی با نہہیلی کورہتیوہکھی زماندریژی بکا. دہنا ئہگہر زماندریژی بکا و خوئی له کاروباری خہلک ہلقورتینی، کہسیک لهم بہیہلہدا ہہیہ کہ ناوی عہباسہ و زمانی کورہکھی دہبری و فری دہداتہ بہردہمی سہگیکی بیگانہ کہ له خاتونواوہ ہیناویہتی.»

کورہکھی مہشہدی سہفہر گوتی: «زور باشہ.»

عہباس گوتی: «تیگہیشتی یان نا؟»

کورہکھی مہشہدی سہفہر گوتی: «گوئی بگرہ بزانه جیت پی دہلیم. حہفتہیہک، بہس حہفتہیہک وخت دہدہمی کہ...»

ئیسلام بہ خوئی و عارہبانہکہیہوہ دہرکہوت، بہرہو لایان ہات و خوئی ہہلدایہ خواری و گوتی: «ئہوہ چی بووہ؟ چی قہوماوہ؟ بوچی ئاوا له یہکتری دہروانن؟»

عەباس گوتی: «هیچ نەبوو، مەشەدی ئیسلام.»
 کورەکەى مەشەدی سەفەر پى کەنى و گوتى: «له هەوالى برادەرەکەىم
 دەپرسى، ئەویش توورە بوو.»
 ئیسلام بە عەباسى گوت: «سوار بە، با برۆین.»
 عەباس رۆیشت و لەسەر عارەبانەکە و لە تەنیشت ئیسلام دانیشت.
 ئیسلام هەیهکی لە ئەسپەکەى کرد، عارەبانە بە رى کەوت و
 خاتونواوییهکەش بە دوایان کەوت. کە بە تەنیشت باخەکەى ئاگادا پىچیان
 کردووه، قرووسکەى خاتونواوییهکە هاتە بەرگوئى. عەباس خۆى هەلدايه
 خوارى، بەردىكى تىژ بە پى خاتونواوییهکە کەوتبوو و کورەکەى مەشەدى
 سەفەرىش بەپەنا حەوزەکەدا، تى تەقاند.

۷

عەباس و خاتونواوییهکە گەرانهوه بەیەل. پوورى لەپشت دیوارەکە ئاگرى
 کردبووهوه و دووکەلى وه هەوا خستبوو. دانوى لى دەنا. سەرى هەلینا و
 عەباسى بینى و هاتە ئەملا. کەوچکە دارینهیهکی گەورەى بەدەستهوه بوو کە
 گەنمى پلشاوى پتووه لکابوو.

پوورى گوتى: «ديسان ئەو چلکنەت هینایهوه؟»
 عەباس گوتى: «ئادى، مەگەر قەرار بوو نەیهینم؟»
 پوورى گوتى: «چەند جارم گوت بەرەلای بکە با بروا؟»
 عەباس گوتى: «منیش چەند جارم گوت بەرەلای ناکەم.»
 پوورى گوتى: «کەواتە منیش دەچمەوه کن کورەکەم.»
 عەباس گوتى: «باشە. هەر کاتى ویستت برۆ.»
 پوورى گوتى: «دەزانى ئەگەر برۆم بەدبەخت دەبى و وهکو ئیسلام دەبى بو
 خۆت کارەکانت راپەڕینی؟»

عەباس گوتى: «زگت بە من و ئىسلام نەسووتى.»
 پوورى گوتى: «زۆر باشە، ئەو پىم گوتى و خۆت دەزانى.»
 عەباس گوتى: «برى بىرى لى بکەوہ. ويستت برى و نەتويست مەرۆ.»
 پوورى راوہستا، تاويک لە عەباسى روانى و چووہ پشت ديوارەکە و دووکەلکى خەست و پەش بە ھەوادا بەرز بووہوہ. عەباس و خاتونواوييەکە روويان لە مالى ئىسلام کرد. عەباس پەنجەرەى کردوہ و چووہ ژوورى. ليفکە و جاميکى چينکۆى ھىنا و ھاتە سەر ھەوز. قۆلى ھەلمالى و دەستى بە شوشتنى خاتونواوييەکە کرد.
 پاپاخ و بەدوای ئەويشدا بزە پەشەى ئىسلام و سەرلەئاخىر کورپەکەى مەشەدى سەفەر و سەگەکانى بەيەل ھاتن و بە ريز راوہستان و چاويان لە عەباس و خاتونواوييەکە برى کە لە ھىچى خوراييەوہ ھەلدەلەرزى و خۆى دەلستەوہ.

۸

پياوہکان لە گۆرپانەکەى پشت مالى مەشەدى سەفەر و لەسەر کەلەدارەکان دانىشتبوون و قسەيان دەکرد.
 مەشەدى جەبار گوتى: «دەى، پىتان وايە دەبى چى بکەين؟»
 مەشەدى بابە گوتى: «ئادى، دەبى فکرىکى چاکى لى بکەينەوہ.»
 عەبدوல்லا گوتى: «ئىستا کە دنيا گەرم داھاتوہ، ئىدى نايباتەوہ.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «چما بۆ خۆى دەچیتە دەشت و دەر تا ئەو چلکنەى ببا؟»
 عەبدوல்லا گوتى: «ھەر چۆنىک بووہ دەبى، ئەم خاتونواوييە لە کۆل بەيەل بکرىتەوہ.»
 مامە زەينەل کە بە دارشەقەکانیەوہ ھاتبوو و لە تەنیشت کەلەدارەکان

دانیشتبوو، گوتی: «با برۆین پیی بلّین بهره لای بکا و ئا!»
 سه رسوور له پشت که له داره کانه وه له قاقای پیکه نینی دا .
 مه شه دی جه بار گوتی: «به ره لای ناکا . ده بی فکر یکی تری لی بکهینه وه.»
 عه بدوللا گوتی: «ئه گهر بیفرۆشتبا، لیمان ده کری.»
 کور هکه ی مه شه دی سه فه ر گوتی: «کهس ناماده نییه قرووشیکیش به م
 گروپیه بدا.»
 مه شه دی جه بار رووی له کویتا کرد و گوتی: «تو چی ده لینی کویتا؟»
 کویتا رووی له ئیسلام کرد و گوتی: «من نازانم. مه شه دی ئیسلام چۆن
 ده لی، وا ده کهین.»
 ئیسلام که برۆی تیک نابوون، گوتی: «کارتان پیی نه بی. ئیستا که
 عه باس دلّی به پیره سه گیک خوش کردوه، وازی لی بیدن با دلّی خوش بی.»
 مه شه دی جه بار و مه شه دی بابه پیکه وه گوتیان: «چی؟ کارمان پیی نه بی
 و بهیلین دلّی خوش بی؟»
 کور هکه ی مه شه دی سه فه ر به مه شه دی جه بار و مه شه دی بابه ی گوت:
 «خاترجه م بن، ئه من ده زانم چی لی ده کهم.»
 ئیسلام هه ستا و رویشت. مامه زهینه لیش به خوئی و دارشه قه کانیه وه،
 به ره و ئالاخانه ی گوند، که وته ری. کاتی مه لابانگدان بوو به لام هیچ باسیک
 له بانگ نه بوو.

عه باس، خاتوونا واییه که ی برده ژووری و له بهر په نجه ره ی دانا. پووری
 چرای داگیرساندبوو و له بنه بان دانیشتبوو. عه باس به رشپوه که ی له سه ر
 ره فه هه لگرت و هاته وه لای په نجه ره. نیوه ی دانووه که ی خوارد و ئه وه ی
 تریشی خسته به رده می خاتوونا واییه که.

پووری گوتی: «دهمزانى دهیپنییه وه مائی!»
 عهباس گوتی: «هر نیستا شوشتم.»
 پووری گوتی: «چما، سهگ به شوشتن خاوین دهبیته وه؟»
 عهباس گوتی: «ئهنگۆ پیتان وایه بهس به کوشتن خاوین دهبیته وه.»
 عهباس و خاتونواویییه که، پاش بهرشیوکردن چوونه سهربان. پووری
 ههلسا تاكو بخهوی، سهری له کلاورۆژنه ی ژووری برده دهری و له دهری
 روانی. عهباس له سهربان خهوتبوو و خاتونواویییه که له پال سهری
 دانیشتبوو و له ئهستیرهکانی دهروانی و جارجارهیش چاویکی دادهگرت.

۱۰.

ئیسماعیل و مهشدهی بابه و عهبدوλλά و مهشدهی جهبار و سهرسوور و
 کورپی مهشدهی سهفه و پووری عهباس له گۆرهپانه کهی پشت مائی
 مهشدهی سهفه و له پهنا کهله دارهکان دانیشتبوون.
 کوره کهی مهشدهی سهفه رووی له پووری کرد و گوتی: «پووری،
 دهنگویاسی مهشدهی عهباس چیه؟»
 پووری گوتی: «هیچ، وازی له کاروبار هیناوه و بهس خهریکی
 خاتونواویییه بیفه ره کهیه.»
 عهبدوλλά گوتی: «هیچ کاریکیش ناکا؟»
 پووری گوتی: «دهمیکه هیچ ناکا.»
 مهشدهی بابه گوتی: «خهریکه له پیناوه سهگیکدا خوی بهدبهخت دهکا.»
 کوره کهی مهشدهی سهفه گوتی: «به ئیمه چی که خوی بهدبهخت دهکا
 یان ناکا. من بهشبه حالی خوم، رقی دنیا له سهگه خاتونواویییه. خوا
 شایه دههز ناکه م هر چاوم پیی بکهوی.»

مەشەدى جەبار گوتى: «منىش پىك وەكو نۆم.»

پوورى گوتى: «جا، بۆ ھەش بەسەرىكى وەك من چى دەلئىن كە دەبى لەو مالدە نوپىز بىكەم.»

ئىسماعىل گوتى: «ھەرچۇنىكى لى دەنۆرم، دەبىنم ھەم بۆ مەشەدى عەباس و ھەم بۆ خەلكى بەيەل باشتىرە ئەم بىفەرە لە كۆل خۆمان بىكەينەو.»

سەرسور گوتى: «ئەورۆ عەباس پىي گوتم ئاگام لە سەگەكەى بى.»

مەشەدى بابە گوتى: «بە تەمايە بۆ سەگىكى بەرە لا خزمەتكار راگرى؟»

ئىسماعىل گوتى: «بە خواى ئەم عەباسە تۆزقائىك ئەقلى لە مېشكدا نەماو.»

كۆرەكەى مەشەدى سەفەر گوتى: «جارانىش مېشكى ھەر بەتال بوو.»

مەشەدى جەبار رووى لە كۆرەكەى مەشەدى سەفەر كرد و گوتى: «دەى باشە، بلى بزىنم ئىستا دەبى چى بىكەين؟»

كۆرەكەى مەشەدى سەفەر لەسەر چىچكان دانىشت و ئەوانى تر لىيى نىك كەوتنەو و گوپيان بۆ ھەلخست. كۆرەكەى مەشەدى سەفەر بە ئىسماعىلى گوت: «يەكەمىن كار تۆ دەبى بىكەى.»

ئىسلام بە خۆى و عارەبانەكەى لە وىنچەزارەكە دەرکەوت، ھاتە پىشەو و لە بەرامبەريان راووستا، لىيانى روانى و گوتى: «بەتەماى چىن؟ خەرىكن گۆپەنىك بۆ ميوانەكەى عەباس بىننەو؟»

كەس وەلامى نەدايەو.

دەورویەرى نیوهرۆ بوو، عەباس خاتونواواییەكەى بردبوو سەر ھەوز و خەرىكى شوشتنى بوو كە ئىسماعىل دەرکەوت.

عہباس لئی پرسی: «تہوہ بہم رڙی نیوہ پڙیہ چی دکہی ئیسماعیل؟»
ئیسماعیل گوتی: «تو خوت چی دکہی؟ بو نہ چوویتہ تہو دشت و
دہری؟»

عہباس گوتی: «دمویست تہو بہستہ زمانہی بشوم.»
ئیسماعیل گوتی: «کاروبارت بہجی ہیشتووہ و بہس خہریکی تہو
بہستہ زمانہی؟»

عہباس گوتی: «چی بکہم؟ من ناگام لئی نہبی کی ناگای لی دہبی؟ پووری
ناگای لئی نییہ، کوخا ناگای لئی نییہ، ئیسلام ناگای لئی نییہ، تویس
ہرہتر. تہدی کی ناگای لئی بی؟»

ئیسماعیل گوتی: «دہی باشہ، تا شہوی کارت تہواو دہبی؟»
عہباس گوتی: «نادی. زوتریش لی دہمہوہ.»
ئیسماعیل گوتی: «کہواتہ شہوی و رہہ مآلمان. با خوشکیشت بہ پووری
بلی کہ تہویش بیت. دیت ہا؟»

عہباس گوتی: «چی لہم بہستہ زمانہ بکہم؟»
ئیسماعیل گوتی: «لئی گہری با لہو ناوہی بخولیتہوہ، تویس و رہہ
کنمان.»

عہباس گوتی: «نا. ناتوانم بہرہ لای بکہم. بہیہ لیہ کان رقیان لہم
بہستہ زمانہیہ. دوور نییہ بہ لایہ کی بہسہر بیتن.»
ئیسماعیل گوتی: «ئیتا کہ وایہ، بہرہ لای ناو حوشہی بکہ، دہرکہی
لہسہر گالہ بدہ و و رہہ کنمان.»

عہباس کہ خہریکی شوشتنی گوپیہکانی سہگہکہی بوو، گوتی: «تہوہیان
خراپ نییہ. وا دکہم.»
سہرسور کہ تازہ گہیشتبووہ لایان، ہات و لہ تہنیشت عہباس دانیشت

و دهستی کرد به شوشتنی گوییه‌کانی خاتونا و ایییه‌که.
خاتونا و ایییه‌که‌یش زمانی دهرکیشا و دهستی ئیسماعیلی لسته‌وه.

۱۲

دهمه‌دهمی شه‌و بوو که عه‌باس به‌ره‌و مائی ئیسماعیل که‌وته ری. خوشکه‌که‌ی له‌پشت دیواری که‌لاوه‌که‌یان دووکه‌لی وه‌ه‌وا خستبوو و خه‌ریکی لینانی دانوو بوو. هه‌رکه‌ چاوی به‌عه‌باس که‌وت، به‌خۆی و که‌وچکه‌ دارینه‌که‌ی ده‌ستییه‌وه که‌ دانووی پلیشاوی پیوه‌بوو، هاته‌ پیشه‌وه.

خوشکی عه‌باس گوتی: «دهمه‌وی شتیکت پی بلیم.»

عه‌باس گوتی: «بلی، خوشکه‌لی. بلی بزائم.»

خوشکی عه‌باس گوتی: «ده‌لیم به‌یه‌لییه‌کان هه‌رچییه‌کیان پی گوتی،
قه‌بوولی بکه.»

عه‌باس گوتی: «به‌یه‌له‌یییه‌کان به‌ته‌مان چیم پی بلین؟»

خوشکی عه‌باس گوتی: «من نازانم.»

عه‌باس گوتی: «ئیسماعیل هیچی پی نه‌گوتوی؟»

خوشکی عه‌باس گوتی: «هه‌موویان هاتوون و چاوه‌ریتن.»

عه‌باس دهریجه‌ دارینه‌که‌ی کرده‌وه. سه‌ره‌تا پییه‌کانی و پاشان له‌ش و ئه‌وسا سه‌ری برده‌ ژووری. ئیسماعیل و مه‌شه‌دی بابه‌ و مه‌شه‌دی جه‌بار و عه‌بدو‌للا به‌ ده‌وری چرایه‌کدا دانیش‌تیبوون که‌ له‌ ناوه‌ندی ژووره‌که‌دا هه‌لکرا‌بوو.

ئیسماعیل گوتی: «زۆرت پی چوو مه‌شه‌دی عه‌باس؟»

مه‌شه‌دی بابه‌ گوتی: «ئادی، زۆرت پی چوو.»

مه‌شه‌دی جه‌بار گوتی: «دیاره‌ سه‌رت قاله‌ و کارت زۆره‌؟»

عه‌باس به ئيسماعيلي گوت: «چاوه‌پي بووم دنيا تاريك داي، مه‌گه‌ر
 نه‌تگوت شه‌وي وهره؟»
 ئيسماعيل گوتي: «ئادي راست ده‌كه‌ي. وهره دانيشه، وهره.»
 عه‌باس رو‌يشت و له نيوان عه‌بدو‌للا و مه‌شه‌دي بابو و پي‌ك به‌رامبه‌ر به
 چرايه‌ك دانيشت، كه تيشكيكي كزي هه‌بوو.
 عه‌بدو‌للا گوتي: «باسوخواس؟»
 عه‌باس گوتي: «كو‌يخا و ئيسلام له كو‌ين.»
 مه‌شه‌دي بابو گوتي: «ئيشيان هه‌بوو و نه‌هاتن.»
 عه‌باس گوتي: «ده‌ي باشه. كارتيكتان پيم هه‌بوو؟»
 مه‌شه‌دي بابو گوتي: «ئادي. ده‌مانه‌وي قسه‌ت له‌گه‌ل بكه‌ين.»
 عه‌باس گوتي: «قسه‌ي چي؟»
 مه‌شه‌دي جهباز گوتي: «ئادي، به‌ته‌ماين قولتيكت بو هه‌لمالين.»
 عه‌باس گوتي: «ياني ده‌تانه‌وي چي بكه‌ن؟»
 مه‌شه‌دي بابو گوتي: «با جاري پارووه‌نانتيك بخوين، پاشان باسي
 ده‌كه‌ين.»
 مه‌شه‌دي جهباز گوتي: «ئيري به‌راست مه‌شه‌دي ئيسماعيل، ئه‌و دانووه
 هه‌ر نه‌كو‌لا؟»
 ئيسماعيل كه هه‌ستايه سه‌رپي، پووري و خوشكي عه‌باس به‌خويان و
 سفره و كاسه‌وه، هاتنه ژووري و له‌ته‌نيشت پياوه‌كان دانيشتن. ده‌نگي
 چريني سه‌رسوور، له‌ده‌ربيجه‌ي نيوه ئاوه‌لاوه‌وه بيسرا. گو‌رانبي نه‌ده‌گوت،
 له‌دوره‌وه بانگي كه‌سيكي ده‌كرد.

که کورپه‌که‌ی مه‌شده‌ی سه‌فه‌ر له مال هاته‌ه‌ر، ئیسلام له په‌نا‌ه‌وز
دانیشتبوو و له سیب‌ه‌ری دارییه‌که‌ی ده‌روانی که له ئاودا ده‌له‌ریه‌وه.
کورپه‌که‌ی مه‌شده‌ی سه‌فه‌ر به په‌نا دیواردا ده‌رۆیشت، پاشان پیچی کرده‌وه
لای مائی کوپخا و تاویک له ده‌وروپه‌ری روانی و خوئی هه‌ل‌دایه‌ سه‌ر دیوار و
ون بوو.

به‌یهل، مات و بیده‌نگ بوو. ده‌نگی عه‌بدو‌ل‌لا و مه‌شده‌ی باب‌ه له مائی
ئیسماعیله‌وه ده‌بیسرا. ئیسلام کلاوه‌که‌ی داگرت، دانه‌وی و سیب‌ه‌ری ره‌ش و
تاریکی خوئی له ئاودا بینی.

کورپه‌که‌ی مه‌شده‌ی سه‌فه‌ر قولینگ به‌ده‌ست، به دیواردا هه‌ل‌گه‌را و خوئی
هه‌ل‌دایه‌ نیو تاریکی و تاریکایی کورپه‌که‌ی مه‌شده‌ی سه‌فه‌ری هه‌ل‌لووشی.

که سفره‌بان کۆ کرده‌وه، ژنه‌کان چوونه‌ ده‌ری.

مه‌شده‌ی باب‌ه گوتی: «مه‌شده‌ی عه‌باس، ئیمه‌ لی‌ره خری بووینه‌وه تا
راویژیک بکه‌ین و قولیکت بۆ هه‌لمالین.»

مه‌شده‌ی جه‌بار گوتی: «ئادی، له‌وی پۆژۆوه که خوشکت هاتووته‌ نیو
مائی ئیسماعیل، هه‌ر به‌جاریک گۆراوی.»

عه‌بدو‌ل‌لا گوتی: «سه‌د شوکر بۆ خوا، پوورت ئاگای لیت بووه.»

مه‌شده‌ی باب‌ه گوتی: «دیاره‌ هه‌ر له تاو ته‌نیایی بوو که سه‌گیکی
به‌ده‌ختی خاتووناواییت هی‌نایه‌ به‌یهل.»

عه‌بدو‌ل‌لا گوتی: «له‌لایه‌کی تره‌وه ئه‌گه‌ر سه‌گیکی چاکیش با، قسه‌یه‌کمان
نه‌بوو.»

مەشەدى جەبار گوتى: «پاپاخى خۆمان گەلىك لەو خاتونىنا واپىيە چاترە.»
 مەشەدى گوتى: «ئەدى چۆن؟ تا ئەورۆكەش ھىچ گىرقتىكى بۆ ئاشنا و
 بېگانە يەك ساز نەكردووه، كىر دوويه تى؟»
 مەشەدى بابە گوتى: «ئادى مەشەدى مەباس، ئەو لىك كۆ بووينەو و
 قىسەمان كىر و قىسەمان بىست. ئىستايىش بە تەماين ژنىكت بۆ بىنين.»
 مەشەدى جەبار گوتى: «چاوه پى ھاتنى زىستانىش ناكەين. ھەر لەم
 پۇژانەدا كارتىكت بۆ دەكەين.»
 ئىسماعىل گوتى: «ئادى مەشەدى مەباس، ھەر ئىستا بىرىكى لى بکەو و
 وەلامىكى پىاوانەمان بدەو.»
 مەشەدى سەرى داخست و بىرى كىرەو.
 مەشەدى بابە و مەشەدى جەبار، سەبىلەيان داگىرساند و بەبزهو چاوپان
 لە مەشەدى مەباس بىرى.

۱۵

كۆرەكەى مەشەدى سەفەر گەيشتە لای مالى مەباس و پراووستا. پوورى لە
 پەنا سەسەرەكانەو چاوى بە كۆرەكەى مەشەدى سەفەر كەوت و بە
 كاسەيەك دانوووه ھاتە دەرى. ھەردووكيان چوونە ئىو ھەوشە و لە
 تەنىشت خاتونىنا واپىيەكە پراووستان كە خەرىك بوو كلكى دەلەقاند.
 پوورى لى چووه پىشەو و دانووھەكى خستە بەردەمى. خاتونىنا واپىيەكە
 بى ئىشتيا بۆنى بە دانووھەكەو كىر و لە پوورى و كۆرى مەشەدى سەفەر و
 قولىنگەكەى روانى. كۆرەكەى مەشەدى سەفەر قولىنگەكەى ھەلئىنا و لەپشت
 خۆى شار دەو.
 پوورى لى چووه پىشەو و گوتى: «وەرە، وەرە بىخۆ! دە بىخۆ دە!»
 سەگەكە دانەوى و دانووھەكى لستەو.

پووری پویشت و له پشت کوره‌که‌ی مه‌شده‌ی سه‌فهر راوه‌ستا .
کوره‌که‌ی مه‌شده‌ی سه‌فهر گوتی: «پووری، تو برۆ، بزنام چیم پی ده‌کری.»
پووری چوو ده‌ری، له پشت دیواره‌که و له‌سه‌ر زه‌وی هه‌لترووشکا و
چاوی له خاتووناواییه‌که بری که دانه‌ویبوو و بی ئیشتیا، قاپه‌که‌ی
ده‌لسته‌وه .

کوری مه‌شده‌ی سه‌فهر هه‌نگاوێک هاته پیشه‌وه و راوه‌ستا . به هه‌ردوو
ده‌ست قولینگه‌که‌ی هه‌لینا و له پریکدا دایوه‌شاندا و له ئیسکه‌پشتی
خاتووناواییه‌که‌ی دا . ده‌نگیک بیسرا ، ده‌نگوت دره‌ختکیان خست . پاشان
نووزیه‌که هات که هه‌ر له نا‌کاو ته‌قییه‌وه و بوو به لووره‌یه‌کی سه‌یر و
ترسناک که له به‌یه‌لدا ده‌نگی دایه‌وه .

پووری، گێژ و سه‌په‌ساو که‌وته بن دیواره‌که . کوره‌که‌ی مه‌شده‌ی سه‌فهر
قولینگه‌که‌ی دیسان هه‌لینا و دایوه‌شاندا و لووره‌که‌ی بری .
ئیسلام که له په‌نا هه‌وزه‌که دانیشتبوو، هه‌لبه‌زییه‌وه و واقورماو گوتی بۆ
ده‌نگدانه‌وه‌ی لووره‌که هه‌لخست . به‌یه‌لییه‌کان پزانه ده‌ری . کوره‌که‌ی
مه‌شده‌ی سه‌فهر قولینگه‌که‌ی توور هه‌لدا و له تاریکیدا ون بوو .

۱۶

عه‌باس هاته نیو هه‌وشه‌که و خاتووناواییه‌که‌ی بینی که بیده‌نگ که‌وتوو و
جووله‌ی نه‌ماوه . پووری، چرای هینا و دایگیرساندا . عه‌باس دانه‌وی و لپی
روانی . خاتووناواییه‌که له خوینتیکی په‌لتاودا گه‌وزابوو . سه‌ری که‌وتبووه
نیو قاپه‌که و پشتی شکابوو . ده‌نگوت دره‌خته و ته‌وژمی با ، شکاندووپیته .
به‌یه‌لییه‌کان هاتن و له په‌نا دیواره‌که کۆ بوونه‌وه . مه‌شده‌ی جه‌بار و
مه‌شده‌ی باببه و عه‌بدو‌للا و سه‌رسوور له‌لایه‌ک و کوێخا و ئیسلام له‌لایه‌کی
تر و ئه‌وانی تریش له‌سه‌ر دیواره‌که‌ی به‌رامبه‌ر راوه‌ستان و له پوورپیان

پروانی که هۆر هۆر دهگریا و عەباسیش دەمی چوو بوو کلیلەو و لە تاکە تاکەپانی دەروانی.

کوێخا دەنگی هەلبێری: «کێ ئەم کارە ی کردوو؟»
هیچ کەس وەلامی نەدایەو.

کوێخا سەرلەنوێ پرسباری کرد: «پێم بلێن دەی! کێ پشتی ئەم بەستەزمانە ی شکاندوو؟ کێ سەری لە کەلاکی جیا کردووەتەو؟»
ئیسلام کۆکەبەکی کرد و هیچی نەگوت.

عەباس لە پەنا کەلاکی سەگەکە، بێدەنگ راوەستابوو. هەر لە ناکاو هاواری کرد: «من دەزانم کێ وای کردوو. دەزانم کێ پشتی ئەم بەستەزمانە ی شکاندوو و سەری خستوو تە نێو ئەم قاپەو. منیش تۆلە ی دەکەمەو. پشتیشی نەک جارێک، سەد جار دەشکێنم. سەریشی نابێم، دەپیلیشێنمەو.» بە غاردان حەوشە ی بەجێ هێشت و خۆ ی گەیانده لای مائی کوێخا. بە دیواردا هەلگەرا و تاویکی نەبرد، بە قوڵینگیکەو هاتەو. لە پەنا حوزەکە راوەستا و لە مائی مەشەدی سەفەری پروانی کە تاریک بوو و رای کردە سەری کۆلانەکیان.

سەرسوور هەر لە ناکاو دەرکەوت و گوتی: «مەشەدی عەباس، مەشەدی عەباس، ئەمن دێتم هەلات. هەلات و پۆیشت. پۆیشتە هەزەفان. بەرەو هەزەفان پۆیشت.»

عەباس بە هاتوهارا و لە حالێکدا کەفی دەچری، رای کردە دەرەو ی گوند و بە پەنا دۆلەکەدا، بەرەو هەزەفان پۆیشت.

۱۷

کوێخا سەری سەرسووری بەهەردوو دەست گرت و هاواری کرد: «بۆ پێت گوت؟ ها؟ ئیستا دەبگرێ و دەیکوژێ.»

مەشەدى بابە و ەبەدوللا، سەرسوورىيان لە دەستی كوێخا دەرھینا و مەشەدى جەبار گوٲى: «نەرۆيشتوو، نەرۆيشتوو ەزەفان. ەر لە بەيەل و لە مالى خوينا.»

كوېخا ئاورى دايەو و ئيسلامى بينى كە خەرىك بوو كە لاكى خاتوونا و ايپيەكەي بەرەو باخى ئاغا خاوكيش دەكرد. پوريش فانوسى بەدەستەو بوو و بەدوايدا دەرۆيشت و مەشەدى جەباريش گوٲى خاتوونا و ايپيەكەي گرتبوو و دوورتر لە خوٲى راي گرتبوو تا خويناكەي نەپژيتە سەر پانتۆلكەي.

چیرۆکی شەشەم

دهمه وئیواره بوو که مه‌شده‌دی جه‌بار گه‌یشته‌وه به‌یهل. به‌یه‌لییه‌کان له‌پشت
 مائی مه‌شده‌دی سه‌فه‌ر دانیش‌تیبوون و قسه‌یان ده‌کرد.

کوئخا هر چاوی به مه‌شده‌دی جه‌بار که‌وت، گوئی: «یا الله مه‌شده‌دی
 جه‌بار، به‌خیر بییه‌وه، له شار چ باس بوو؟»

مه‌شده‌دی جه‌بار گوئی: «هیچ، له شار هیچ باس‌تک نییه.»

مه‌شده‌دی بابه گوئی: «به پئیان هاتییه‌وه؟»

مه‌شده‌دی جه‌بار له ته‌نیش‌ت ئیسلام دانیش‌ت و پئلاوه‌کانی دا‌که‌ند و به
 هانکه‌هانکه‌وه گوئی: «ئادی، له جاده‌وه تا‌کو ئیره به پئیان هاتم.»

ئیسلام گوئی: «که‌ی گه‌یشتییه سه‌ر جاده‌که؟»

مه‌شده‌دی جه‌بار گوئی: «له نیوه‌رۆ لای دابوو.»

کوئخا گوئی: «ئادی بو‌وه دره‌نگ که‌وتی؟ له و کاته‌وه به‌رئوه بووی؟»

مه‌شده‌دی جه‌بار گوئی: «ئادی، له ریدا شتیکی عه‌جایه‌بم دی و مه‌حتهل
 بووم.»

کوپی مه‌شده‌دی سه‌فه‌ر گوئی: «شتیکی عه‌جایه‌ب؟ ئه‌و شته عه‌جایه‌به چی
 بوو؟»

مه‌شده‌دی جه‌بار گوئی: «وه‌للا هه‌رچه‌ندم کرد و کراند، نه‌مزانی چی بوو.»

کوئخا گوئی: «نه‌مزانی؟ چۆن نه‌مزانی؟»

پیاوه‌کان لپی نزیک که‌وته‌وه و ده‌وری مه‌شده‌دی جه‌باریان دا.

مه‌شده‌دی جه‌بار سه‌بیله‌که‌ی ئیسلامی وهرگرت و چهند قوم‌یکی لی دا و

گوتی: «شتیکی گه وره بوو. نه مزانی چی بوو؟»
 مه شه دی بابه گوتی: «ئاخر چونا وچوئی بوو؟»
 مه شه دی جه بار گوتی: «شتیکی گه وره بوو، وه کو مانگایه ک، هه رچییه کم
 کرد نه متوانی بیجوو لئیمه وه.»
 عه بدوللا گوتی: «چون بوو؟ سه روگوئیلاکی هه بوو، نه یبوو؟ ئاخر چون
 چوئی بوو؟»
 مه شه دی جه بار بیریکی کرده وه و گوتی: «لیم روون نه بوو وه... چاو و
 گوئی... نا نه یبوو.»
 کوئخا گوتی: «ئه دی دهست و لاق؟»
 مه شه دی جه بار گوتی: «دهست و لاق؟ نا، دهست و لاقیشی نه بوو. زوریش
 قورس بوو.»
 ئیسلاام گوتی: «سه روسه کوتی چون بوو؟»
 مه شه دی جه بار دیسان بیریکی کرده وه و گوتی: «چون بلیم؟ له
 عارهبانهش نه دهچوو.»
 مه شه دی بابه گوتی: «ئیسنا گوتت له مانگا دهچوو.»
 مه شه دی جه بار گوتی: «ئادی، به قه را مانگایه ک بوو. بریک له مانگا
 گچکه تر بوو.»
 کوئخا گوتی: «ئه دی نه تگوت دهست و لاقی نه بوو؟»
 مه شه دی جه بار گوتی: «ئادی، دیسان ده یلیمه وه، دهست و لاق و چاو و
 گوئی و ئه وانهی نه بوو.»
 ئیسماعیل گوتی: «له کی دهچوو؟»
 مه شه دی جه بار بیریکی کرده وه و له تاک تاکی پیاو و ماله کانی روانی،
 کوکله یه کی کرد و گوتی: «له هیچ کس نه دهچوو، شتیکی سهیر و عه جایه ب

بوو. وهكو... به خواى نازانم چى بلّيم. «
 عهبدوّللا گوتى: «چؤناوچؤن دهرؤيشت؟»
 مهشهدى جهبار گوتى: «نهدهرؤيشت. سهر و مل و شتى واى ههر نهبوو.
 شتتيكى سهير بوو. له خانوويهكى گچكه دهچوو. خانوويهكى وهكو
 خانووهكهى بابعهلى كه دوگمهى گوره گورهى بهملا و بهولاوه بى.»
 ئيسلام گوتى: «له چى ساز كرابوو؟»
 مهشهدى جهبار گوتى: «نازانم، تهنهكه بوو، ئاسن بوو، يان شتتيكى تر؟»
 ئيسلام گوتى: «خؤ تروميلى لهكاركهوته نهبوو؟»
 مهشهدى جهبار گوتى: «نا بابه، نا. تايه و تهگهر و شتى واى نهبوو،
 زؤريش قورس بوو.»
 كويخا لتي پرسى: «له كويت بينى؟»
 مهشهدى جهبار گوتى: «ريك له سهرووى شؤراوا، لهسهر ريى پورؤس.»
 ئيسلام گوتى: «دهى دهى، ئيستا زانيم.»
 پياوهكان تيكر سهيري ئيسلاميان كرد.
 كويخا گوتى: «ها، چيت زانى مهشهدى ئيسلام؟»
 مهشهدى ئيسلام گوتى: «هه بى و نه بى ئيشى ئه و پورؤسيانويه، ئه وه له
 جئيهكيان دزيوه و فرتيان داوهته سهر ريمان.»
 مهشهدى جهبار گوتى: «راست دهكا، ئيش ههر ئيشى پورؤسيهكانه.»
 پياوهكان بيريان كردهوه.
 مهشهدى بابه گوتى: «دهى، ئيستا دهلّين چى بكهين؟»
 كورهكهى مهشهدى سهفه ر گوتى: «قسهى تيدا نييه، دهرؤين بزانيان چييه
 و چى نييه و به كارمان دى، يان نا؟»
 ئيسماعيل چاويكى به ئاسمان و دهوروبهري هوزدا گيتر و گوتى:

«خهريکه تاریکی دادی، شهو هیندهی نهماوه.»

مهشه‌دی بابه گوتی: «بیر له شهو و شتی وا مه‌که‌نه‌وه، بابی خۆم!»

کوئخا به ئیسلامی گوت: «تۆ چی ده‌لئی مه‌شه‌دی ئیسلام؟»

ئیسلام گوتی: «برۆین؟ ئادی با برۆین بزانین ئه‌و شته چیه؟»

کوئخا به کوره‌که‌ی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ری گوت: «مه‌شه‌دی جه‌عفر، ده‌توانی دوو فانۆسمان بۆ بیینی؟»

کوره‌که‌ی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر هه‌ستایه سه‌رپێ و گوتی: «بۆچی ناتوانم!» و به‌په‌له‌ رویشته.

ئیسلام گوتی: «ئادی. با برۆین بزانین ئه‌و شته چیه؟ ئه‌گه‌ر به کارمان نه‌هات، هه‌ر له‌وێ به‌جی دێلین.»

مه‌شه‌دی بابه گوتی: «به‌چی ده‌رۆن، مه‌شه‌دی ئیسلام؟»

ئیسلام گوتی: «جا ئه‌وه قسه‌یه؟ ئه‌سپه‌که‌م له عاره‌بانه ده‌به‌ستین و به عاره‌بانه ده‌رۆین.»

کوئخا گوتی: «زۆر باشه، که‌واته تا دره‌نگ نه‌بووه با برۆین.»

پیاوه‌کان هه‌ستانه سه‌رپێ. ده‌مه‌وئێواره بوو. مانگیش ره‌نگیزکاو و هه‌لمساو، له‌لای پورۆسه‌وه هه‌لده‌هات.

۲

که به‌رشپویان کرد، هاتن و له‌په‌نا حه‌وز کۆ بوونه‌وه. ئیسلام ئه‌سپه‌که‌ی له عاره‌بانه به‌ست، عاره‌بانه‌که‌ی هینا و له‌ژێر داربیه‌که‌ی راگرت. ئیسماعیل و کوره‌که‌ی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر به‌خۆیان و دوو فانۆسه‌وه هاتن. فانۆسه‌کانیان له‌سه‌ر عاره‌بانه‌که‌ دانا و چاوه‌رییان کرد.

کوئخا گوتی: «ئهو فانۆسه‌نه‌تان بۆ داگیرساندووه؟»

مەشەدى جەبار گوتى: «تۆ خۆت گوتت، كوئىخا.»

كوئىخا گوتى: «دنيا رووناكە، ئەو نىيە مانگ دەرهوشىتەو؟» و
 ھىمايەكى بۆ ھوز كرد.

پياوھەكان ئاورىكىيان دايەو و لە مانگى نىو ھوزيان روانى.

كوپرەكەى مەشەدى سەفەر گوتى: «تۆ خۆت گوتت فانوس بىنم، نەتگوت؟»

مەشەدى جەبار گوتى: «فانوسمان پىويست دەبى. ئەگەر فانوسمان پى
 نەبى نابىن ئەو شتە چىيە.»

بزنە رەشەى ئىسلام لە پاشخاندا نووزاندى و دەنگى سىسپرەكەكان لە
 باخى ئاغاو ھاتە بەرگوى.

كوئىخا گوتى: «تا دەگەينە شوژاوا، فانوسەكان نەفتيان چك دەبى.
 سەعات و قسوورىك پىمان لە بەرە.»

مەشەدى بابە بە كورى مەشەدى سەفەرى گوت: «بىانكوژىنەو، كە
 گەيشتىنە جى، پىيان دەكەين.»

مەشەدى جەبار فتىلەى فانوسەكانى داگرت و فوويەكى لى كردن.
 فانوسەكان كوژانەو.

ئىسلام كە لەسەر كوژتەدارىك دانىشتبوو، دەنگى ھەلينا: «دەى، كىمان
 لەگەل دى؟»

كوئىخا گوتى: «راست دەكا، خو ھەمووتان بە تەما نىن بچن؟»

مەشەدى بابە گوتى: «من دەلئىم با گەنجەكان برۆن. ھەم قەوھتيا زۆرە و
 ھەم ئەگەر تووشى پورۆسىيەكان ھاتن، دەتوانن ھەلئىن يان دەرھەقيان
 بىن.»

كوئىخا گوتى: «گەنجەكان يانى كى؟»

مەشەدى بابە گوتى: «كوئىخا، ئىدى ئەمن و ئەتو كەلكى ئىشى وامان

نه ماوه. گه نجه كان، يانی مه شه دی ئیسماعیل و مه شه دی جه بار و مه شه دی
جه عفر و عه بدوللا. مه شه دی ئیسلامیشیان ده بی له گه ل بی. «
ئیسلام گوتی: «به ته مای بلی له گه لمان نایه ی؟»
مه شه دی بابه گوتی: «ئاخر ئه من...»

کوئخا گوتی: «کوره عه ییه مه شه دی بابه، ههسته سوار به، ههسته ده ی.»
مه شه دی بابه ههستایه سه ری و تیکرا به ره و عاره بانه که رویشتن. به یه ل
کپ و خاموش بوو. ته نیا لووره ی چند سه گیک له دووره ده هات. مه شه دی
سه فهر سه ری له کلاورژنه وه ده ره ینا بوو و له مانگی هه لیزرکاو ی ده روانی
که له هه وزدا ده له رییه وه. پاشان سیبه ری پیاوه کانی بینی که به عاره بانه ی
ئیسلامدا هه لده گه ران.

۳

که پیاوه کان رویشتن و له چاوان ون بوون، نه نه خانم و نه نه فاتم هاتن، به
کولاندا تیپه رین و له به یه ل چوونه ده ری و به ره و گرده که ی نه بیباغا رویشتن.
شهوی هه یینی بوو. پیره ژن ده رویشتن تا له نه بیباغاهه خاکی شیفا بو
نه ساغه کان بیئن.

۴

بیباوان رووناک بوو. ئه سپ به تاو ده رویشتن و پیاوه کانی نیو عاره بانه ییش،
ئه ژنق له باوهش دانیشتیبوون. ئیسلام قامچییه که ی له مانگه شه ودا هه لدینا و
ده یسووراند و هه رای ده کرد: «ده ی، برۆ ده ی!»
ئه سپه که، ویزه ی قامچییه که ی ده بیست و گورجتر ده رویشتن. ئیسماعیل
له په نا ئیسلام دانیشتیبوو و گورانیی ده گوت. پیاوه کان پالیان به یه که وه
دابوو. مه شه دی جه بار فانو سه کانی له باوهش گرتبوو. کوئخا، سه بیله ی

کوردهکەى مەشەدى سەفەرى بە دەستەوه بوو و پەیتا پەیتا دايدەگرت و دووکەلى بەبا دەکرد. سەرەولتێییهکەیان وا دەبێ، دەتگوت خەریکن دەکەوێ نێو چالێکەوه. ئەسپ و سێبەرەکەى لە هەمیشە گەرەتر دەهاتنە بەرچاؤ. ئیسلام، مات و حەيران لە بیاوانى دەپوانى. هەموویان خۆشحال بوون، بەس مەشەدى بابە سەرى خستبووه سەر ئەژنۆکانى و بە دەم خەونوچکەوه، پرتوبۆلى بوو.

۵

بەر لەوهى بگەنە شۆراوا، ئیسلام لغاوى ئەسپەکەى راکێشا و عارەبانە راوهستا.

کوێخا گوتى: «گەیشتین؟»

ئىسلام گوتى: «نزیکین. دەى مەشەدى جەبار ئەو شتەت لە کوێ بىنى؟»
مەشەدى جەبار گوتى: «سەرۆتەر بوو، رێک لەو توولەرییەى بەرەو پورۆس دەروا.»

ئىسلام گوتى: «کەواتە بچمە سەرتر؟»

مەشەدى بابە گوتى: «نا، مەشەدى ئىسلام. بەرەو پورۆس نەچى ها، بۆ خاترى خوا تووشمان مەکە.»

پیاوهکان پى کەنن. ئىسلام قامچییەکەى هەلێنا و عارەبانە بەرێ کەوت. کە گەیشتنە شۆراوا، کەوتنە نێو تاريکییەوه. ئیتر دەنگى پى ئەسپ و تەگەرەکان نەدەبیسرا. ئەو ناوه کپ و مات بوو. مەشەدى جەبار فانووسە خامۆشەکانى لە باوهش گرتبوو.

مەشەدى بابە لەسەرەخۆ لە عەبدوڵلای پرسى: «بە تەمای کوێن؟»

ئىسلام پى کەنى و کوردهکەى مەشەدى سەفەر گوتى: «دەچینه پورۆس.»

مەشەدى بابە گوتى: «مەیکە فشه، مەشەدى ئىسلام قەت کارى وا ناکا.»

ئىسلام گوتى: «مەترسى مەشەدى بابە. ئەگەر بچىنە پورۆسىش، پورۆسىيەكان ھىچ ئىشكىيان پىت نىيە.»

مەشەدى بابە گوتى: «بەھەرھال نەرۆين باشتەرە، وا نىيە كويخا؟»

ئىسلام پى كەنى. كە عارەبانە گەيشتە سەر توولەرتيەكەى پورۆس، سى پياوى پورۆسى بە خۆيان و ئەسپەكانيانەوہ هاتن، بە پيش عارەبانەى ئىسلامدا تىپەرين و وەكو با لە توولەرتيەكەدا ون بوون. مەشەدى بابە خۆى لەپشت پياوہكانى تر شاردەوہ. ئىسلام عارەبانەكەى راگرت. بەيەلييەكان مات و بىدەنگ لە پورۆسىيەكانيان دەرۋانى كە بەرەو ميشۆ چووبوون.

مەشەدى بابە گوتى: «نەمگوت؟ نەمگوت ئىسلام؟»

كويخا گوتى: «كاريان پيمان نەبوو.»

ئىسلام پى كەنى.

كورەكەى مەشەدى سەفەر گوتى: «ليخورە مەشەدى ئىسلام، ليخورە با برۆين!»

عارەبانە بە رى كەوت و ئىسلام گوتى: «مەشەدى جەبار، كە گەيشتینە شوينەكە، پيمان بلى.»

مەشەدى جەبار گوتى: «وابزانم ھەر لەم دەوروبەرە بوو.»

ئىسلام عارەبانەكەى راگرت. بەيەلييەكان لەو ناوہيان روانى.

كويخا گوتى: «ئەدى كوانى؟»

مەشەدى جەبار گوتى: «برۆ خوارتر، كەمىك خوارتر.»

پياوہكان دابەزين. كورەكەى مەشەدى سەفەر فائۆسىكى پى كرد و داىە دەست مەشەدى جەبار و خۆيشى فائۆسە خامۆشەكەى بەدەستەوہ گرت. پىكەوہ و شان بە شان بەرپى كەوتن.

ئىسماعيل گوتى: «بەرەو كوي دەچين؟ ئەگەر بە تەماين بچىنە پيشتر،

چاکنزه سواری عاره بانه که بین.»

مه شه دی جه بار راوه ستا، به سه رسورمانه وه له و ناوه ی روانی و گوتی:
«هر له م ده و روبه ره بو.» و فانۆسه که ی هه لئنا، پاشان دانه وی و له به ریپی
خۆی روانی.

کورکه ی مه شه دی سه فه ره له قاقای پتکه نینی دا. ئیسلامیش پی که نی.
کوئخا گوتی: «ئوه له چی ده که ریپی مه شه دی جه بار؟ ئه دی نه تگوت زۆر
که وره یه و به کهس ناجوولی؟»
بیاهه کان پی که نین. مه شه دی جه بار هیچی نه گوت و له شتیکی نادیار
ده که را.

٦

نه نه خانم و نه نه فاتم له سه ره سه کوئی ئاستانه که ی نه بیاهه دانیشته بوون.
چاوه ری بوون تا ده نگه دهنگی هاتوچۆی نیو زیاره تگه ببریته وه و بتوانن
بچه ژووری. به یه له و خواره بوو و باخه که ی ئاغایش له به رامبه ریان
هه لکه وتبوو. حه وزه گه وره که ی گونیش له نیوان ماله کان و له ژیر تریفه ی
مانگه شه ودا، ده تگوت چاوی مردووه و له ئاسمان ده روانی.

که ده نگه دهنگه که که متر بووه وه، نه نه خانم هه ستایه سه ری و ده رکه ی
زیاره تگه ی کرده وه و پی خسته نیو تاریکییه وه. به پاریزه وه مؤمیکی
داگیرساند. مشکه کان رووناکییان بینی و به ره مه زاره که ده ره پین و له
کونه کاندان و بوون. نه نه فاتم که له به رده رکه راوه ستابوو، له سه ره خو و
به ده نگیکی نزمه وه گوتی: «یا الله، یا حه زه تی عه لی، یا محمه مه د، یا
حه سه ن، یا حوسین، السلام علیک یا الله، یا حه زه ت، یا عه لی یا محمه مه د
یا حه سه ن یا حوسین. بو خاکی شیفا هاتووین. یا حه زه ت، یا ئیمام، یا
عه لی، یا الله، نه خو شه کانی به یه ل شیفا بده! هه ر خو ت شیفایان بده!»

مەشەدى جەبار دانەووبوو و پى بە پى تىشكى فانۆسەكە دەچوو پىشەو و
 لە دەرووبەرى دەروانى. بەيەلىيەكانىش ھىدى ھىدى بە دوايدا دەرويشتن.
 ئىسماعىل گوتى: «دەلىم مەشەدى جەبار بە لايەكى بەسەر نەھاتى؟»
 كورەكەى مەشەدى سەفەر گوتى: «ھىچ بە لايەكى نىيە. خۆى لە گىلى
 داو!»

ئىسلام گوتى: «مەشەدى جەبار، مەشەدى جەبار! ئەو چىيە؟ بۆ وا
 دەكەى؟»
 مەشەدى جەبار دانىشت و لە ناكاو ھاواری كرد: «ئەوتانى. دىتمەو،
 دىتمەو.»

پياوھكان لە مەشەدى جەبار كۆ بوونەو و دانەوين.
 مەشەدى جەبار دەستى بۆ زەوييەكەى بەرپىيى درىژ كرد و گوتى: «چاوتان
 لىيە؟ لىرە بوو و بردوويانە. دەبىنى مەشەدى ئىسلام؟ چاوت لىيە مەشەدى
 بابە؟»

ئىسلام گوتى: «راست دەكا. شتىك لىرە بوو و زەوييەكەى قوول
 كردوو.»

كوپخا گوتى: «چۆن؟ چۆن بردوويانە؟ كى بردوويەتى؟»
 كورەكەى مەشەدى سەفەر گوتى: «قسەى تىدا نىيە پورۆسىيەكان
 بردوويانە. زووتر بە خۆ نەكەوتىن، ئەوانىش ھاتوون و بردوويانە.»
 مەشەدى جەبار بە كۆمەكۆم رۆيشت و گەيشتە لىواری دۆلەكە.
 فانۆسەكەى ھەلىنا و سەيرى نىو دۆلەكەى كرد و ھاواری كرد: «ھۆ...
 مەشەدى ئىسلام! كوپخا! وەرن، وەرن ئەوتانى لىرەيە. لەنىو دۆلەكەدايە.»
 بەيەلىيەكان خۆيان گەياندە لىواری دۆلەكە و لىي دانەوين. سىندووئىكى

گه وره‌ی کانزایی لهو خواره كه وتبوو و له بهر تریفه‌ی مانگدا، ده بریسكایه وه.

ئیسلام گوتی: «خۆیه‌تی مه شه‌دی جه بار؟»

مه شه‌دی جه بار گوتی: «ئادی. خۆیه‌تی! رێك خۆیه‌تی!»

مه شه‌دی جه بار و به دواى ئه‌ویشدا پیاوه‌كان به سه‌راولێژییه‌كه‌دا داگه‌پان.

مه شه‌دی جه بار به ده‌وری سنووقه‌كه‌دا خولایه‌وه و گوتی: «ئادی رێك خۆیه‌تی!»

كوپه‌كه‌ی مه شه‌دی سه‌فه‌ر دانیشته و فانووسه خامۆشه‌كه‌ی له ئیسماعیل وه‌رگرت، پێی كرد و چووه پێشه‌وه. خولێكى به‌ده‌وری سنووقه‌كه‌دا و له ته‌نیشته پیاوه‌كان دانیشته و فانووسه‌كه‌ی له‌پێشه‌ خۆی دانا.

ئیسلام گوتی: «ئه‌وه كێ فرێی داوه‌ته ئێو ئه‌م دۆله‌وه؟»

مه شه‌دی جه بار گوتی: «بێ ئه‌ملا و ئه‌ولا كاری پورۆسییه‌كانه.»

ئیسماعیل گوتی: «هه‌ر باش بوو دیتمانه‌وه.»

مه شه‌دی بابه سه‌بيله و تووتنه‌كه‌ی ده‌ره‌ینا و گوتی: «مه شه‌دی جه بار! پێت وایه ئه‌م شته چیه‌؟»

عه‌بدوڵلا گوتی: «سنووقه، سنووق، سنووقیكه و له ته‌نه‌كه‌ دروست كراوه.»

مه شه‌دی بابه گوتی: «قه‌سه‌ی تیدا نییه سنووقه، به‌لام چی تیدایه؟»

عه‌بدوڵلا هه‌ستایه سه‌رپێ، له سنووقه‌كه‌ نزیك بووه‌وه و گوتی: «ده‌ركه و مه‌ركه‌ی نییه. كه ده‌ركه و مه‌ركه‌یشی نه‌بێ، ناتوانین بزانی چ تیدایه!»

ئیسماعیل گوتی: «كه ده‌ركه‌ی نه‌بێ، ناوه‌ه‌یشی نییه تاكو پر، یان به‌تال بێ.»

عه‌بدوڵلا گوتی: «دووور نییه ترومبیل بێ و پاش وه‌رگه‌پان وای لێ هاتبێ؟»

ئىسلام گوتى: «نا بابە نا. ترومبىل نىيە. ترومبىل تەگەرى ھەيە.»

كوپخا گوتى: «دەلئىم ھەرامەى ھەمام نەبى؟»

ئىسلام بە سەرسوورمانەو ھەمام؟: «چىيى ھەمام؟»

كوپخا گوتى: «لەوانەى لە شارددا و لە سەربانى ماللەكەى عىنايەتەمان بىنى.»

ئىسلام گوتى: «نا. ئەو بەتال بوو و ئاويان تى كرديوو. ئەوھائىش نەبوو.»

كوپخا گوتى: «ھىچ نىيە و ھەمووى ئاسنە.»

كوپخا گوتى: «كى ئاسنى واى ديوە؟»

مەشەدى بابە گوتى: «جا كەلكى چىيە؟ بە چ كارىك دى؟»

كوپخا گوتى: «دەكرى جام و مەنجەل و شتى ترى لى دروست بكرى.»

ئىسلام كە دەتگوت لە جەزبەدايە و چاوى لە سىندووقەكە برىبوو، گوتى: «نا، ئاسن نىيە. شتىكى زۆر سادە و ساكارە. لىوارەكانى دەبىن؟ تۆر و مۆرەكانى دەبىن؟ دوگمەكانى دەبىن؟»

كوپخا گوتى: «مەشەدى ئىسلام راست دەكا. ئەو دەبى شتىكى ترى بى. دەبى شتىكى زۆر موھىم بى.»

كوپخا گوتى: «ھەرچىيەك بى و نەبى، پىم وا نىيە بە كارمان بى.»

عەبدوللا گوتى: «ئەگەر بەكار ھاتبا، پورۆسىيەكان فرىيان نەدەدا.»

ئىسلام گوتى: «لەوانەيە نەيانتوانىيى بىيەن.»

كوپخا گوتى: «مەشەدى ئىسلام توو ئەو خوايە ھەستە بزائە ئەو چىيە؟»

ئىسلام ھەستايە سەرىپى و لە سىندووقەكە نزيك كەوتەوھە. دەستىكى پىدا خشاند، لە تەنىشت سىندووقەكە دانىشت و سەيرى دوگمەكانى كرد. تريفەى

مانگ له سندووقهكههى دهدا و دهبريسكايهوه. ئيسلام له بهر خووه گوتى:
«ئوه چييه؟ خوايه دهبي چى بي؟» سهري برده پيشهوه و پرومهتى به
سندووقهكههوه نا. پاشان گوپى خسته سهر سندووقهكهه و تهماى گرت. له
پريكتدا ههستايه سهري و پياوهكان لتيان روانى.
ئيسلام گوتى: «ههستن، ههستن وهرن گوپى لى بگرن! كوپخا! مهشهدى
بايه! وهره ئيسماعيل!»

پياوهكان ههستان و چوونه پيشهوه و گوپيان به سندووقهكههوه نا.
ئيسلام گوتى: «گوپتان لتيه؟»
كوپخا گوتى: «ئادى، ئادى.»
كوپهكههى مهشهدى سهفهه گوتى: «من هيچ نابيسم.»
ئيسلام گوتى: «چاك گوپ بگره.» خويشى له تهنيشت پياوهكان دانيشت
و گوپى به سندووقهكههوه نووساند و ديسان گوتى: «گوپتان لتيه؟»
مهشهدى بايه گوتى: «من شتايهك دهبيسم.»
ئيسماعيل گوتى: «راست دهكا، شتايهك دهبيسرى.»
كوپهكههى مهشهدى سهفهه گوتى: «من هيچ نابيسم.»
ئيسلام گوتى: «گوپت لتيه كوپخا؟»
كوپخا گوتى: «دهلپى دهنگى بايه و خهريكه له ناويدا دهخولتتهوه.»
مهشهدى بايه گوتى: «نهخير، ئهوه دهنگى ئاوه.»
ئيسماعيل گوتى: «نهكا كومه لپك مپش و مهگهزيان تى كردبى؟»
ئيسلام سهري هه لتيان و گوتى: «نا، دهنگى هيچ شتايك نيهه. خهريكن لهو
ناوهدا دهگريهن. ئهوه دهنگى شين و روروييه.»
پياوهكان گوپيان به سندووقهكههوه نووساند و له ترسان ههلبهزينهوه.
كوپخا گوتى: «ئادى، به زاتى خواى دهنگى گريان و روروي لتيوه دى.»

مهشەدى بابە گوتى: «يانى دەلتى كەسنىك خەرىكە لەناويدا دەگرىي؟»
 ئىسلام گوتى: «هېچ كەس لەو نىوهدا ناگرىي. ئەو مەر قەدە، مەر قەدى
 ئىمامزادەيەكە و ئا. نابىن چوناوچۆنە؟ دەنگى شىن و رۆرۆتان نەبىست؟»
 كۆرەكەي مەشەدى سەفەر گوتى: «من هېچم نەبىست.»
 پىاوەكان كىشانە دواو و دانىشتن.
 كۆيخا گوتى: «ئىستا چى بكەين ئىسلام؟»
 ئىسلام گوتى: «دەببەينەو بەيەل. دەببەينەو گوندەكەي خۆمان.»
 مەشەدى بابە گوتى: «بىبەين لەوئى چى لى بكەين؟ بىبەين لەنىو
 ئالاخانەكەدا و لە تەنىشت ئوانى تى دانتىن؟»
 ئىسلام گوتى: «جارى با بىبەين، دوايە پىتان دەلتم چى لى دەكەين.»
 حىلەي ئەسپىك لە دوورەو هاتە بەرگوئى. كۆرەكەي مەشەدى سەفەر بە
 پەلە چوو سەرەو. پورۆسىيەك قەمەيەكى بە دەستەو بوو و بە دورى
 عارەبانەكەدا دەخولايەو و ئاگاي لەوان بوو. هەر چاوى بە سەر و كەللەي
 كۆرەكەي مەشەدى سەفەر كەوت، تى تەقاند و لە تارىكايى ئەولاي
 دۆلەكەدا، ون بوو.

۸

كە لە بەيەل نىزىك كەوتنەو، لە نىوەشەو لاي دابوو. نەنە فاتم و نەنە خانم بە
 دوو فانۆسى ھەلكر اوو ھاتبوون و لە نىزىك باخى ئاغا دانىشتبوون. دنيا
 سارد بوو و مانگىش بەرەو رۆژئاوا رۆيشتبوو. ئىسلام لغاوى ئەسپەكەي
 گرتبوو و رايدەكيشا. پىاوەكان بە پىيان دەھاتن و بە ھانكەھانكەو
 عارەبانەكەيان پال دەدا. سىندووقەكە لە عارەبانەدا بوو. نەنە خانم و نەنە
 فاتم كە لە دەرتى گوند دانىشتبوون، ھەستانەو و بەرەوپىريان ھاتن.
 ئىسلام عارەبانەكەي راگرت و پىاوەكانىش راوستان و ھەناسەسوار،

هاتنه پيشهوه.

نه نه خانم گوتی: «ئوه چیه مه شه دی ئیسلام؟»

ئیسلام گوتی: «ئوه... ئوه ئیما مزادهیه، نه نه خانم.»

نه نه فاتم گوتی: «چی؟ ئیما مزاده؟»

ئیسلام گوتی: «ئادی، ئوه مه رقه ده، مه رقه دی ئیما مزادهیه.»

نه نه خانم به په له رۆیشته پيشهوه و فانۆسه که ی هه لينا، به سه رسورمانه وه له سندووقه که ی روانی و مستیکی له سینگی خوی کوتا و گوتی: «یا غریب الغربا، یا امام الزمان.»

نه نه فاتم گوتی: «السلام عليك يا محمد يا حضرت يا فاطمة يا علي.»

ئیسلام گوتی: «یا تارا لله.»

کوێخا گوتی: «السلام عليك يا امام الغربا.»

پیاوه کان هاتن و به دوری سندووقه که دا کۆ بوونه وه. پیره ژنه کان له به رامبه ر عاره بانه که دانیشن. ئیسلام چوو سه ر عاره بانه که، سندووقه که ی ماچ کرد و دهستی به گریان کرد و ژن و پیاوه کان کردیانه رۆرۆ.

ئیسلام به دهنگی به رز دهستی به سه ردوولکه خویندن کرد. پیاوه کان هه ستانه سه رپی و دهستی به سینگ کوتان کرد و له ئیسلامیان گێراپه وه.

مه شه دی سه فەر له خه هه لسا و سه ری له کلاورۆژنه ی سه ربان هینایه ده ر و چاوکی به و ناوه دا گێرا. به یه لیه کانی بینی، له ماله کانیان ده رکه وتبوون و به ره و ده ری گوند ده رۆیشن.

۹

که به یان داها، عاره بانه یان هینایه به ره ده رکه ی مالی ئیسلام، پیره ژنه کان باز نه یه کیان به دوری عاره بانه که دا به ست و دانیشن. کوێخا و ئیسلام و مه شه دی جه بار، رۆیشن تا شوینیک بۆ سندووقه که بیننه وه.

مهشەدى جەبار گوتى: «دەلېم پىشتەوھى مالى مهشەدى سەفەر لە ھەموو جىيەك باشتەر.»

ئىسلام گوتى: «ھىچ باشتەر نىيە، جىيەكى بەرچاوتى دەوى. جىيەكى وا كە لە دەرى گوندىشرا ببىنرى.»

كوئىخا گوتى: «راست دەكا، گۆرەپانەكە قوولە، ھىچ كەسىش بە گۆرەپاندا تىناپەرى.»

مهشەدى جەبار گوتى: «ئەدى لە كوئى دانىن؟»

ئىسلام گوتى: «بەرزايىيەكەى تەنىشت ئالاخانە، لە ھەموو جىيەك باشتەر.»

كوئىخا گوتى: «دەمخۆش مهشەدى ئىسلام، چاكت گوت!»

مهشەدى جەبار گوتى: «زۆر باشە، دەبىيەنە تەنىشت ئالاخانە.»

گەرەنەوھ و بەرھو مالى ئىسلام رۆيشتن و عارەبانەيان ھىنايە سەرى كۆلان و بە پىشت مالى كوئىخادا تىپەرىن و گەيشتنە تەنىشت ئالاخانەكە.

مهشەدى بابە گوتى: «چى دەكەن؟ بە تەمان ببىنە نىو ئالاخانەوھ؟»

ئىسلام گوتى: «نا، دەبىيەنە ئەو سەرە. دىوارىكى بە دەوردا دەكىشىن و پايزىش بانىكى بۆ دەكەين.»

كوئىخا گوتى: «فىكرىكى چاكت لىتى كىردەوھ مهشەدى ئىسلام. فىكرىكى زۆر چاكت لىتى كىردەوھ.»

ئىسلام گوتى: «ئەورۆ تا ئەو ئىشەى تەواو نەكەين، ھىچ كەس ناچىتە دەشت و دەر.»

كوئىخا گوتى: «ئادى، كەس ناروا، ئەورۆ جوعمەيە.»

ئىسلام كالاوھكەى داگرت و لەسەر عارەبانەكەى دانا و بە سەرسوورى گوت: «ھەستە، بە غار برۆ چەند بىل و قازمەيەك بىنە.»

کوئخا به هه‌لماتیک، هیلکی دریزی له‌سه‌ر عه‌رز کیشا و گوتی: «چوار دیواری به ده‌وردا ده‌کیشین، وا نییه مه‌شه‌دی ئیسلام؟»
 ئیسلام گوتی: «ئادی، چوار دیواری به ده‌وردا ده‌کیشین.»
 کوئخا گوتی: «ئهم عه‌رز به‌ش ده‌کا؟»
 ئیسلام گوتی: «ئهدی کو به‌ش نا‌کا؟»
 مه‌شه‌دی بابیه گوتی: «به چه‌ند رۆژان ته‌واو ده‌بی؟»
 ئیسلام گوتی: «هه‌ر ئه‌ورۆ ته‌واوی ده‌که‌ین.»
 مه‌شه‌دی بابیه گوتی: «کی ده‌چی ئاو بی‌نی؟»
 کوئخا گوتی: «هه‌موومان. ئه‌و کاره‌ خیریکی زۆری تیدا‌یه. ئیمام حوسین بۆتان قه‌ره‌بوو ده‌کاته‌وه.»
 ئیسماعیل گوتی: «من ئاو دینم، قور ده‌شیلیم و هه‌ر کاریکی تریشم پی بلین ده‌یکه‌م.»
 عه‌بدو‌للا گوتی: «منیش ئاو دینم.»
 نه‌نه فاتم گوتی: «ئیمامزاده‌یه‌کی چاک و له‌باری لی دروست ده‌بی. ئالاکان دینینه‌ سه‌رئ، شه‌مدان و شته‌کانی تریش دینین و مه‌رقه‌ده‌که‌ی پی ده‌رازینینه‌وه.»
 نه‌نه خانم گوتی: «یا ئیمام حوسین، ده‌خیلتم.»
 ئیسلام گوتی: «مه‌رقه‌ده‌که‌ له‌وی داده‌نین و دیواره‌کان به‌ ده‌وریدا هه‌له‌چنین.»
 پیاوه‌کان به‌ره‌و عاره‌بانه‌که‌ رۆیشتن. سه‌رسوور به‌خۆی و چه‌ند بی‌ل و قازمه‌یه‌که‌وه هات. پیره‌ژنه‌کان به‌ره‌و ئالاخانه‌ رۆیشتن و مه‌شه‌دی زه‌ینه‌ل‌یش به‌خۆی و دارشه‌قه‌کانیه‌وه هات و له‌به‌ر ده‌رکی ئالاخانه‌که‌ دانیشتن. خۆر ده‌رکه‌وت و به‌یه‌لییه‌کان هیچ کامیان نه‌چوونه ده‌شت و ده‌ر.

نیوه‌رۆ هینده‌ی به‌سه‌ر نه‌چوو‌بوو که چوار دیواری گلینی نزمیان له‌سه‌ر
گرده‌که هه‌لینا. پیاوه‌کان هاتنه‌ سه‌ر هه‌وز، ده‌ست و پێیان شوشت و به‌ ریز
له‌به‌ر سی‌به‌ر دانیشتن. ژنه‌کان، مه‌نجه‌لێکی گه‌وره‌یان له‌ ته‌نیش‌ت تاته‌شۆره
ره‌شه‌که خسته‌بووه سه‌ر ئاگر و دانوولکه‌ی تازیه‌بارییش بلقه‌ی ده‌هات و
هه‌لمی لی هه‌لده‌ستا.

کوێخا گوتی: «دیتتان چهند زوو ته‌واو بوو؟»

مه‌شه‌دی با‌به گوتی: «به‌ زاتی خوای ئه‌وه مووجیزه بوو.»

ئیسماعیل گوتی: «زاته پیرۆزه‌کان یارمه‌تیان داین.»

نه‌نه خانم گوتی: «ئه‌وه ئیدی کاری خوایه. ئه‌ولیا و ئه‌نبیا ده‌ستیان به
با‌لمانه‌وه گرت.»

نه‌نه فاتم گوتی: «ئیس‌تا ئیدی زۆر چاک و له‌باره. نه‌خۆشه‌کانمان بو
نه‌ده‌گه‌یه‌نرانه سه‌ر مه‌زاره‌کان. ئیدی له‌مه‌ودوا ده‌یان‌ه‌پنینه ئیره.»

کوێخا گوتی: «ده‌زانن خزمه‌تکارێکیشی پێویسته؟»

با‌به‌عه‌لی که سه‌ری له‌ ده‌ربه‌ج‌ه‌ی دیواره‌وه هینابووه ده‌ری، گوتی:
«مه‌شه‌دی زه‌ینه‌ل یه‌کاو‌یه‌که.»

پیاوه‌کان ئاو‌ریان دایه‌وه و له‌ مه‌شه‌دی زه‌ینه‌لیان روانی.

ئیسلام گوتی: «سه‌یدیکمان هه‌با، باشتر بوو.»

کوره‌که‌ی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر گوتی: «ده‌لین چی له‌ سه‌یداواوه که‌سێک بێنن؟»

مه‌شه‌دی زه‌ینه‌ل گوتی: «ئهم‌ن بو‌ خۆم دایکم سه‌ید بووه، نه‌نه خانم چاک
ده‌زانن.»

نه‌نه خانم گوتی: «ئادی، به‌ ره‌حمه‌ت بی، ناوی سه‌ید فاتیمه بوو و سوالی
ده‌کرد.»

کوئخا گوتی: «شوکر بۆ خوا ئه‌وه‌یش سه‌ری گرت.»

کورپه‌که‌ی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر گوتی: «ئهن خه‌ریکه له برسان ده‌بووریمه‌وه.»
ژنه‌کان کاسه و که‌وچکیان هینا، نه‌نه فاتم دوعای کرد و پارایه‌وه. ژنه‌کان
کاسه‌کانیان له‌سه‌ر عه‌رز دانا، نه‌نه خانم قوۆلی هه‌لمالی و به‌ره‌وه مه‌نجه‌له‌که
رۆیشت و نه‌نه فاتمیش له‌ته نانی به‌سه‌ر پیاوه‌کاندا، دابه‌ش کرد.

۱۱

که ئیواره‌هاهات، نه‌نه خانم و نه‌نه فاتم چوونه نیو ئالاخانه‌وه. نیگاره
پیرۆزه‌کانیان ده‌ره‌ینا، پاشان ئالا و شه‌مدان و له‌په پیرۆزه‌کانیان هینایه
ده‌ری. نیگاره پیرۆزه‌کانیان له پال دیواره‌که‌ی به‌رامبه‌ری ئیمامزاده دانا،
چوار ئالایان له‌سه‌ر دیواره‌کان چه‌قاند. له‌په پیرۆزه‌کانیشیان خسته نیو
شه‌مدانییه‌کان و شه‌مدانییه‌کانیان له‌سه‌ر سندووقه‌که دانا و مؤمیان
داگیرساند.

ئیسلام می‌زه‌ریکی سه‌وزی له سه‌ری مه‌شه‌دی زه‌ینه‌ل ئالاند. مه‌شه‌دی
زه‌ینه‌ل به‌خۆی و دارشه‌قه‌کانیه‌وه هات و له‌به‌ر ده‌رکه دانیشته و ده‌ستی به
قورئان خویندن کرد.

پیره‌ژنه‌کان چوونه لای نه‌خۆشه‌کانی به‌یه‌ل. کورپه سه‌قه‌ته‌که‌ی مه‌شه‌دی
ئه‌کبه‌ر و خوشکه‌که‌ی عه‌بدو‌ل‌لایان هه‌لگرت و هینایانه نیو ئیمامزاده‌وه. نه‌نه
خانم زنجیری له ملی نه‌خۆشه‌کان کرد و سه‌ری زنجیره‌کانیشی له
دوگمه‌کانی سندووقه‌که به‌ست و گوتی: «جا بگریه‌ن و بپارینه‌وه و داوای
شیفا بکه‌ن.»

نه‌خۆشه‌کان له‌سه‌ر زه‌وی پال که‌وتن و ده‌ستیان به‌گریان کرد. نه‌نه فاتم
که ده‌ستنوێژی هه‌لگرتبوو، هاته به‌رده‌رکه و ده‌نگی هه‌لینا: «یا الله، یا
عه‌لی، یا محمه‌د، یا حه‌سه‌ن، یا حوسین، السلام علیک یا الله، یا حه‌زه‌ت.

يا عهلى، يا محهمهد، يا حهسهن، يا حوسين، السلام عليك يا الله، يا
حهزرت يا ئيمام يا نهى يا عهلى، يا الله، نهخوشهكانى بهيهل شيفا بدهن.
هر خوتان شيفايان بدهن.»

بهيهلييهكان كه له پشت نه نه فتمهوه ريزيان بهستبوو، دهستيان ههئينا و
تيكرا گوتيان: «ئامين!»

۱۲

دوو لورى به ناوچهكه دا دهگهړان. سه رها چوونه پوروس، مال و چاله كانيان
پشكنى. پاشان مال به مالى سهيداوا و مهله كزاد و يه نكيجه و حهسه ناوا و
ميشويان پشكنى. به لام نه چوونه به يهه، به يهه گونديكى بچوك بوو.

لوريه كان له گهړانه و هدا گه شسته هه و رازه كهى شوړاوا و راوهستان.
گرؤبانتيكى ئه ميريكيه له لوريه كهى يه كه م دابه زى و به دوورين له به يهه لى
روانى و ئاماره زى كرد كه به رهو ئه وئى برؤن. ئه و گرؤبانه لى له پشت
ئهميريكيه كه راوه ستابوو گوتى: «له وئى هيج باسيك نيهه.»

ئهميريكيه كه ئاماره يه كهى كرد و لوريه كان به رهو به يهه كه وتنه رى.

ئيواره بوو و پياوه كان له پشت ماله كهى مه شه دى سه فهر دانيشتبوون و
قسه يان ده كرد. كه دهنگى لوريه كانيان بيست، ههستان و به غاردان به رهو
بياوان روښتن. ئهميريكيه كه و به دواى ئه و يشدا، سه ربازه كان دابه زين و
رژانه نيو گونده وه. خانووه گلين و بانه نزمه كانيان پشكنى و هيجيان
نه دؤزيه وه. ئهميريكيه كه به رهو ئالاخانه روښتن. مه شه دى زهينه ل كه
له بهر ده كه دانيشتبوو، دهستى به قورئان خوښنده وه كرد. ئهميريكيه كه
چوه پيشه وه و هر چاوى به ئيمامزاده كهوت، هاوارى لى هه ستا.
سه ربازه كان رايان كرده لاي و ئهميريكيه كه هيمايه كهى كرد. سه ربازيك،
جانتايه كهى به دهسته وه بوو و كرديه وه. ئهميريكيه كه چوه ژورئ و

زنجیره‌کانی له شانوملی کورەکه‌ی مەشەدی ئەکبەر و خوشکی عەبدوللا
 کردەوه. پیرەژنەکان هاتن و نەخۆشەکانیان برده دەری. ئەمەریکاییەکه
 حەپەسابوو و لەملا و لەولای دەروانی، پاشان هەموو شەمەدانی و لەپە
 پیرۆزەکانی توور هەلدا. سەربازەکه دوو تەلی درێژی له جانتاکە‌ی دەرھینا
 و سەریکی له دوگمەکانی سندووقەکه بەست، پاشان سەرەکه‌ی تری
 پراکیشا و بردی له سندووقیکی بەست که چرای گەورە گەورە‌ی پێوه بوو.
 بەیەلییەکان چوونە سەر دیوار و تەماشایان کرد. ئەمەریکاییەکه پێی
 خستە سەر پایدەرێک و سندووقەکه دەنگیکی لێوه هات و له ناکاو نەراندی.
 چراکان داگیرسان و درەوشانەوه. بەیەلییەکان ترسان و پاشەوپاش
 کشانەوه. ئەمەریکاییەکه هاواری کرد و سەربازەکان بەو ناوێ وەرپوون و
 دیوارەکانیان رووخاند. لۆرییەکیان هینایە لای گەردەکه و سەربازەکان
 سندووقەکه‌یان هەلگرت و خستیانه نێو لۆرییەکه‌وه. پاشان گەرانەوه و
 گەمارۆی بەیەلییەکانیان دا.

گرۆبانیکی کورته‌بالا گوتی: «ئەمەتان له کوێ بوو؟»

کوێخا گوتی: «لەسەر ریگەمان دیتەوه.»

گرۆبانەکه گوتی: «کام ریگە؟»

کوێخا گوتی: «لەسەر ریگە‌ی پورۆس که وتیوو.»

گرۆبانەکه گوتی: «کامتان هیناویەتی؟»

ئیسلام گوتی: «هەموومان.»

گرۆبانەکه ئاماژە‌ی بۆ سەربازەکان کرد و گوتی: «هەموویان سوار

بکەن.»

کورەکه‌ی مەشەدی سەفەر که له دواوه پراوەستابوو، هاواری کرد: «ئێمە
 نەمانهیناوه، مەشەدی جەبار هینای. مەشەدی جەبار دیتییه‌وه و هات پێی
 گوتین. هەمووی خەتای مەشەدی جەبارە.»

گرۆبانەکه گوتی: «مەشەدی جەبار کامەیه؟» و لە پیاوەکانی روانی.
کۆرەکەیی مەشەدی سەفەر گوتی: «هۆوەتانی!» و ھێمای بۆ مەشەدی
جەبار کرد که له نێوان ئیسلام و مەشەدی جەباردا راوەستابوو.
سەربازەکان مەشەدی جەباریان گرت و بەرەو لۆرییەکەیان برد.
ئەمەریکایییەکە سوار بوو و مەشەدی جەباریشیان سوار کرد. سەربازەکان
بە دەم جێئۆدانەوه سوار بوون. بەیەلییەکان ترسان و پاشەوپاش کشانەوه و
خۆیان لەپشت دیوارەکان شار دەوه. لۆرییەکان بەرێ کەوتن و سەرسوور بە
عەبدوڵلای گوت: «سەد خۆزگەم بە مەشەدی جەبار، ھەر تازە لە شار
ھاتبوووه و دیسان رۆیشتەوه شار.»

۱۳

کامیۆنەکان دوور کەوتنەوه و نەنە خانم و نەنە فاتم چوون ئالا و شەمدانی و
لەپە پیرۆزەکانیان کۆ کردەوه و بردیانەوه نێو ئالاخانەکە.
ئیسلام و کوێخا ھاتن و خاک و خۆلیان بە پیمەرە لادا و نیگارە
پیرۆزەکانیان دەرھێنا.
کە شەو داھات، پیاوەکان ھاتن و لە تەنیشت ھەوزی گوند کۆ بوونەوه.
ژنەکانیش چوون لەپشت دیوارەکان دانیشتن. ئیسلام چوو سەر تاتەشۆرە
رەشەکە و دەستی بەسەردوولکە کرد.
بەیەلییەکان، بۆ مەزارە لە دەستچوووەکیان، کردیانە شین و رۆرۆ.

چیرۆکی ھونھم

ئىسلام و مەشەدى بابە و كۆرەكەى مەشەدى سەفەر، سەرسوورىان ھىنايە سەر ھەزەكە و لە تەنېشت تاتەشۆرەكەى ژېر داربىيەكەيان دانا. ئىسلام توورەگەيەك نانى وشكى پى بوو كە لەتە نانى لى دەردىنا و دەيخستە دەمى سەرسوورەو. سەرسووريش پەيتا پەيتا نانەكەى ھەلدەلووشى.

عەبدوللا و كوئىخاش ھاتن و دانىشتن.

مەشەدى بابە گوتى: «دەلئىم ئىستا چى بكەين؟»

كوئىخا گوتى: «مات و ھەيرانم بۆچى ئەم كابرەيە تىر نابى. ھەر ئەوھەمان كەم بوو.»

كۆرەكەى مەشەدى سەفەر گوتى: «ئەو چۆن دەتوانى ھىندەدى بخوا و شەق نەبا؟»

عەبدوللا كۆكەيەكى كرد و گوتى: «تەماشە تەماشە چى لى ھاتووە؟ چاوى دەبىن؟ ئاگاتان لە زارىەتى؟»

ئىسماعىل دوو پەتاتەى لە گىرفانى دەرھىنا و لە دەمى سەرسوورى نا و گوتى: «دەست و لاقىشى نەوئىكىان لى ھاتووە.»

كۆرەكەى مەشەدى سەفەر ھەردو دەستى سەرسوورى گرت، لىيانى پوانى و گوتى: «تووكيان لى ھاتووە و پان و پۆر بوونە، ھەر دەلئى دەستى ورجە.»

ئىسلام گوتى: «ئەوھا كە خەرىكە دەخوا و ھەلدەلووشى، مانگىك نابا بەيەل ئەشتەبايەكى تىدا نامىنى.»

سەرسوور كە زارى بەتال بووبوو، نەراندى و گوتى: «برسىمە، برسىمە.»

مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «هه‌ی داد‌پیتی! چه‌ندی ده‌خۆی؟»
 ئیس‌لام دوو له‌ته نانی وشکی خسته نیو زاری سه‌رسووره‌وه، ئه‌ویش
 نانه‌کانی هه‌ل‌ووشی و سه‌رله‌نوئی هاواری کرد: «برسیمه، برسیمه.»
 ئیس‌ماعیل دوو په‌تاته‌ی خسته نیو زاری و گوتی: «دوینئی شه‌وئی چووته
 مائی نه‌نه فاتم و هه‌رچی که‌له‌رم و په‌تاته و پیازیان هه‌بووه، هه‌لی
 لووشیوه.»
 کوره‌که‌ی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر گوتی: «پیری شه‌ویش هاتبوو و گه‌نمه‌کانی
 بابمی تیکرا خواردبوو.»
 عه‌بدوللا گوتی: «هاتبووه ماله‌که‌ی ئیمه‌یش، ئه‌منیش به‌رچی‌خیکم تی
 سه‌رواند و له‌سه‌ر دیوارا هه‌لمدایه خوارئ.»
 ئیس‌ماعیل په‌تاته‌یه‌کی تری خسته نیو زاری سه‌رسوور و گوتی: «ژنه‌که‌م
 له‌ ترسان هه‌رچییه‌کمان هه‌بوو و نه‌بوو، هه‌مووی شار‌دووته‌وه.»
 سه‌رسوور نه‌راندی: «برسیمه، برسیمه.»
 مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «ئه‌ی هاوار شتیکی بده‌نی یا بیخوا، خو په‌رده‌ی
 گویم ته‌قی!»
 ئیس‌لام له‌ته نانیکی خسته نیو زاری و گوتی: «ها بیگره، ها! هاوار
 مه‌که.»
 کوێخا گوتی: «چی لی بکه‌ین؟»
 ئیس‌لام گوتی: «که‌ لی ده‌نۆرم، ده‌بینم مانگیک نابا و بو ئه‌وه‌ی زگی تیر
 که‌ین، ده‌بی تیکرا بچین و سوالی بو بکه‌ین.»
 مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «یانی گوند هه‌مووی سوالی بکا و ئه‌و بیخوا؟»
 ئیس‌لام گوتی: «نابین چی به‌سه‌ر هاتوووه؟»
 ئیس‌ماعیل په‌تاته‌یه‌کی تری خسته نیو زاری سه‌رسوور و گوتی: «ئه‌گه‌ر

بهو حاله‌ی بمینیتته‌وه ده‌بی هەر له ئیستاوه فیکریکی لی بکه‌ینه‌وه. وه‌للا
ئەمن تاقهت و مگیزی سوالکردن و دهرکاوده‌رک گه‌رانم نییه.»

کوێخا گوتی: «ده‌لیم له باتیی نان و شتی وا، چاتر نییه گیا و کای
بدهینی؟»

کورکه‌کی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر گوتی: «بهو شتانه تیر نابێ. به‌س ریگه‌یه‌کمان
له به‌ره و ته‌واو!»

پیاوه‌کان ته‌ماشای به‌کتریان کرد و عه‌بدو‌للا گوتی: «ریگه‌ی چی؟»

کورکه‌کی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر گوتی: «له کۆل خۆمانی بکه‌ینه‌وه.»

سه‌رسوور هاواری کرد: «برسیمه، برسیمه.»

ئیسماعیل دوو په‌تاته‌ی تری خسته ئێو زاری سه‌رسوور و گوتی: «کوربه
گوناحه بابم، زۆریش گوناحه.»

ئیسلام گوتی: «ئەمن ناهیلّم ئەو ئیشه‌ی له‌گه‌ل بکه‌ن.»

کورکه‌کی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر گوتی: «ئەدی چی لی بکه‌ین؟»

ئیسلام بیریکی کرده‌وه و گوتی: «ده‌لیم له سووچیکی دانئین، نان و
ئاویکیشی بۆ دابنئین و دهرکه‌ی له‌سه‌ر گاله‌ ده‌ین.»

ئیسماعیل گوتی: «له برسان ده‌مرئ.»

ئیسلام گوتی: «جا له‌وه چاتر؟ با بمرئ. نه‌شم‌رئ، رۆژ به‌ رۆژ نان و ئاوی
لی که‌م ده‌که‌ین، به‌شکم سه‌بر سه‌بر بئته‌وه سه‌ر باری جارن.»

عه‌بدو‌للا گوتی: «له کوئی دانئین؟»

کوێخا خۆش‌حال بوو، پێ‌که‌نی و گوتی: «عامفه‌ریم ئیسلام، سه‌د
عامفه‌ریم مه‌شه‌دی ئیسلام، به‌ خوای بیریکی چاکت لی کرده‌وه. ده‌ک خوا
عه‌مرت درێژ کا.»

ئیسلام ده‌ستی هه‌لئنا و هی‌مای بۆ سووچیک کرد. پیاوه‌کان به‌

خۆشحالییهوه ئاوریان دایهوه و لهو کۆنه ئاشهیان روانی که لهسهه ریگهه
جامیشان هه لکهوتبوو. که ههستانهوه، سههسوور یهک به خۆ هاواری کرد:
«برسیمه، برسیمه!»

۲

که دههکهه کۆنه ئاشیان کردهوه، مشکهکان دههپهپین و خۆیان لهبن کۆنه
تابووتیکدا شاردهوه. ئیسلام چوووه ژوورئ. مهشهده بابه و مهشهده
سههفه، سههسووریان پالدایه نیو ئاشهکهوه. پاشان ههموویان هاتنه
ژوورئ. ئاشهکه، هیچی بهسهه هیچهوه نه مابوو. بانهکهه تهپیبوو و
خۆرهتاو لهو دیوارانهه دهدا که هیتشتا پاشماوهه ئاردیان پیهوه مابوو و
سپی دهچوونهوه.

ئیسماعیل گۆزهه ئاوهکهه دایه دهست عهبدو لالا و دوو پهتاتهه له
گیرفانی خۆی دههینا و خستیه نیو زاری سههسوور و گوته: «باشه، ئیره
بوئ باشته!»

مهشهده بابه توورهگهه پر له گیزههه له پال دیوار دانا و گوته: «خۆ
ئیره هیچ بان و مانیکیشی نییه مهشهده ئیسلام؟»

ئیسماعیل گوته: «چ دهبی؟ با بان و مانی هه نهبی!»

مهشهده بابه گوته: «لهوانهیه له سههه بده و هه لئ.»

ئیسلام گوته: «دیوارهکانی بلیندن، ناتوانی هه لئ.»

کورهکهه مهشهده سههفه سههته شۆرباوئیکه له تهنیشته توورهگهه
گیزهههکان دانا و گۆزهکههیشی برده لای سههتهکه و گوته: «مهشهده
ئیسلام، ئەم دههکههه قولفوقهه رازهیهکی وای نییه ها، چی لی دههکهه؟»

ئیسلام گوته: «ریکی دهههین، خههته نهبی!»

کوئخا چههده ته نان و مشتیک گیزههه له توورهگههکه دههینا و رۆی

کردنه تهنیشت تابووته که . سهرسوور دهستی به خواردن کرد و پیاوهکان
لټیان روانی و هاتنه درې .
ئیسلام درکهی پیوهدا و گوتی: «دهبی ئه و درکهیهی بزمارپیژ کهین،
دهنا چارهی ترمان نییه!»
ئیسماعیل گوتی: «سبهینیش سهرله نوځ درکهی بشکټین و بچینه
ژوورې؟»
ئیسلام گوتی: «نهردیوانیک دټین و لهملای دیواری دادهټین و
هرچیبهکمان ویست له و سهرهوه بوئ هله دپټین.»
ئیسماعیل گوتی: «چهند رۆژ دهبی لیره بمینټه وه مه شه دی ئیسلام؟»
ئیسلام بیرټکی کردهوه و گوتی: «خوا دهزانی. لهوانهیه رۆژیک و
لهوانه شه سه د رۆژ. دوور نییه زووتریش چاک بیته وه و بیهټینه درې.»
کوټخا گوتی: «پټ وایه چاک بیته وه؟»
ئیسلام گوتی: «لهوانهیه، دوور نییه چاک بیته وه. لهوانه شه چاک نه بیته وه.
همو و شت به دست خواجه.»
کورکهی مه شه دی سه فهر گوتی: «ئه گهر چاک نه بیته وه، نابی ریگه ی
بدهین بیته وه گوندی، سهری هموومان له هه ش دهنی!»
سهرسوور له سهر تابووته که دانیشتبوو، به زاری پرهوه هاواری کرد:
«برسیمه، برسیمه!»

که شه و داهات، مشکهکان له ژیر تابووته که هاتنه درې و هیدی هیدی نزیک
بوونه وه و گه ماروی سهرسووریان دا که سه تله شورباوه که ی ته واو کردبوو و
خهریکی خواردنی گیزه رهکان بوو. سهرسوور هر چاوی به مشکهکان
کهوت، به زاری پر له گیزه رهوه هه ستایه سهرپی و به پټله قه که و ته گیانیان.

مشکه‌کان رایان کرد و خوځیان له سه‌تله‌که‌دا شارده‌وه که به‌تال بووبوو. سه‌رسوور تووره‌گه‌ی گیزهر و نانه‌که‌ی هه‌لگرت و بردی له‌سه‌ر تابووته‌که‌ی دانان و خوځیشی له‌سه‌ر لیواری تابووته‌که‌ دانیشته. مانگ که ده‌رکه‌وت و کۆنه ئاشی رووناک کرده‌وه، سه‌رسوور له جاوین وهستا و گوڤی هه‌لخست. هیچ ده‌نگیک نه‌ده‌بیسرا، ته‌نیا ده‌نگی مشکه‌کان نه‌بێ که له سه‌تله‌که‌دا بوون و به ئیشتیایه‌کی زۆره‌وه لیواره‌کانی سه‌تلیان ده‌لسته‌وه. ده‌نگیکی سه‌یری تریش ده‌بیسرا، ده‌تگوت له دووری دووره‌وه، سه‌دان مه‌نجه‌لی شوڤباو له‌سه‌ر ئاگر بلقه‌یان ده‌هات.

٤

نیوه‌شه‌و بوو که ئیسلام له خه‌و راپه‌ری. تارماییه‌کی گه‌وره، که‌وتبووه نێو چه‌وز و په‌له‌قاژه‌ی ده‌کرد. ئیسلام له په‌نجه‌ره‌وه را کرده‌ ده‌ری و پیاوه‌کانی تریش له ماله‌کانیان هاتنه‌ ده‌ری. سه‌رسووریان له‌نێو چه‌وزه‌که‌دا بینی، که ماسییه‌کانی راو ده‌نا.

کوڤخا به سه‌رسوورمانه‌وه ته‌ماشای کرد.

مه‌شه‌دی باب‌ه فانۆسیکی به‌ده‌سته‌وه بوو، هه‌لی هینا و گوڤی: «په‌نا بۆ خوا، ئه‌وه له‌و ئاوه‌دا چی ده‌کا؟»

کوڤخا هاواری کرد: «ئه‌وه له‌و ئاوه‌دا چی ده‌که‌ی؟»

سه‌رسوور خه‌ریکی په‌له‌قاژه‌ بوو و به‌دوای ماسییه‌کاندا ئه‌مسهر و ئه‌وسه‌ری ده‌کرد.

ئیسلام گوڤی: «وه‌ره ده‌ری، وه‌ره ده‌ری!»

کوڤخا گوڤی: «له‌وێ چ ده‌که‌ی؟»

سه‌رسوور گوڤی: «برسیمه!»

ئیسماعیل گوڤی: «هه‌موو ئه‌و شتانه‌ت خوارده‌؟»

سهرسوور هاواری کرد: «برسیمه! برسیمه!»
 کوئخا گوتی: «دیاره هموی خواردوه، بویه هاتووته دهری.»
 کورهکهی مهشدهی سهفه ر گوتی: «چون هاتووته دهری؟»
 کوئخا هردوو لهپی به دهوری دهمیهوه گرت و بانگی سهرسووری کرد:
 «کوره وهره دهری، وهره دهری.»
 سهرسوور که دهمی پر بوووو له ئاو، گوتی: «برسیمه» و په لاماری
 ماسییهکانی دا.
 ئیسماعیل گوتی: «ئوه بو وا دهکا؟»
 مهشدهی بابیه گوتی: «مهگه نایبینی؟ دهیهوی ماسییهکان بگری و
 ئاودیویان کا.»
 ئیسماعیل گوتی: «چون ئاودیویان کا؟ خو ئهوانه ناخوری، هر کهس
 بیانخوا دستبهجی دهری.»
 کورهکهی مهشدهی سهفه ر گوتی: «باشتر! وازی لی بین با بیانخوا،
 بهشکم له کولمان بیتهوه.»
 کوئخا فانوسهکهی له دست مهشدهی بابیه دهرهینا، هلی هینا و گوتی:
 «کوره وهره دهری، وهره دهری!»
 ئیسلام گوتی: «کوئخا، ئاوا ناهیته دهری. تا خواردنی پیشان نهدهین
 ناهیته دهری!»
 ئیسماعیل گوتی: «هر ئیستا دهچم شتیکی بو دینم.» رویش و به دوو
 نان گه رایهوه.
 ئیسلام نانهکانی لی وهرگرت و پیشانی سهرسووری دا و گوتی: «ده وهره
 دهری دهی، ئهوهیش نان. نایخوی؟»
 سهرسوور به هلهداوان له حهوزهکه هاته دهری و رای کرده لای ئیسلام.

ئىسلام لەتە نانئىكى لە زارى سەرسوور تەپاند .

كوئىخا بە ئىسلامى گوتى: «دەي، ئىستا بە تەماي چى لى بکەي؟»

ئىسلام گوتى: «گوريس، گوريسئىكى ئەستوور بىن بىبەستىنەو، با نەتوانى ھەلى.»

كۆرەكەي مەشەدى سەفەر گوتى: «گوريس بەكار نايە. ئىمە دەبەستىنەو، ئەوئىش دەستبەجى دەيكاتەو.»

ئىسلام گوتى: «واي دەبەستىنەو كە نەتوانى بىكاتەو.»

كوئىخا گوتى: «ديسان بىبەستىنەو نىو كۆنە ئاشەكە؟»

ئىسلام گوتى: «ئادى، دەنا لەنىو گوندا بىمىنئەتەو دەيكاتە ھەرا و ناھىلى ھىچ كەس خەوى لى بکەوى. دەبى خوارنىشى بۆ بىبەين.»

ئىسماعىل گوريسئىكى ھىنا . پياوھەكان دەست و پىي سەرسوورىان گرت و رايان كىشا و بەرەو كۆنە ئاشەكەيان برد . مەشەدى بابە لەپىش ھەموويانەو، بە خۆي و فانۆسەكەپەو دەروئىشت و رىي رووناك دەكرەو. مەشەدى سەفەر سەرى لە كلاًورۆژنەي سەربانەو دەرھىنابوو و واى دەزانى بەپەلىيەكان بەرەو جامىشان دەرۆن.

۵

مەشەدى بابە، بەر لە ھەموويان، بە خۆي و فانۆسەو چوو نىو كۆنە ئاشەكەو. مشكەكان دەرپەرىن و خۆيان لەبن تابووتەكەدا شار دەو. ئىسلام و كۆرەكەي مەشەدى سەفەر، پالئىكىيان بە سەرسوورەو نا و ئەوانى ترىش ھاتنە ژوورى. مانگ، لەسەر سەريان بوو و خرتوپرتەكانى نىو ئاشەكە چاك دەبىنران.

عەبدوللا گوتى: «كەواتە دەرکەي برىو و ھاتووتە دەرى!»

كۆرەكەي مەشەدى سەفەر گوتى: «خەتاي ئىسلامە، دەرکەيش ديارە باش

گالہ نہ درابوو.»

ئیسلام گوتی: «وام دہزانی تا سبہی نیوہرؤیش بخوا، ئەو ھەموو شتەیی پئی تەواو نابئی.»

کورہکەیی مەشەدی سەفەر سووکە پیلەقەییکی لە سەتڵە بەتالەکە دا و گوتی: «چاو چاو، ھەمووی خواردووہ و ھیشتا شەقی نەبردووہ.»

ئیسماعیل توورہگەیی نان و پیازی لەسەر تابووتەکە دانا و گوتی: «تا نیو سەعاتی تر، ئەوانەیش ھەلدەلووشی و سەرلەنوئی دیتەوہ دەری.»

کورہکەیی مەشەدی سەفەر گوتی: «ئەگەر وا بڕوا، دوو رۆژی تر بەیەل ئەشتەبایەکی تیدا نامینی!»

کوێخا گوتی: «دەترسیم بچیتە سەر جوخینەکان و گەنمەکان بخوا و ئەشتەبایان نەھیلی.»

کورہکەیی مەشەدی سەفەر گوتی: «باشترە بڕۆین کەمیک وینجە و کای بۆ بێنین.»

ئیسلام گوتی: «چارەیی ترمان نییە. دەی، ئیستا کئی پئی دەکری چەند گرییەکی چاک لەم گوریسە بدا؟»

کورہکەیی مەشەدی سەفەر گوتی: «ئەمن دەتوانم.»

ئیسلام گوتی: «وہای گری دە کە نەتوانی بیکاتەوہ.»

کورہکەیی مەشەدی سەفەر گوتی: «گرییەکی وای لی دەدەم دوو سالی تریش نەتوانی بیکاتەوہ.»

ئیسماعیل گوتی: «ئەمن و عەبدوڵلایش دەریوین وینجە دینین.» رۆیشتن.

پیاوہکان لە دەوری سەرسوور دانیشتن. سەرسوور خەریک بوو خیرا خیرا لەتە نانەکانی ھەلدەلووشی. ئیسلام لاقیکی سەرسووری گرت و بەرزی کردوہ. کورہکەیی مەشەدی سەفەر گوریسەکەیی کردە دوو بازنە و وەکو

خرخال خستیه قوله پیتی سهر سووره وه. مه شه دی بابه فانوسه که هی هینایه
نزیکتر و کوره که هی مه شه دی سهر گر تیه کی سهر و که وره دی له گورسه که
دا که ئیسلام و مه شه دی سهر له پر مه ی پیکه نینیان دا. کوره که هی
مه شه دی سهر هه ستایه سهر پی و سهر که هی تری گورسه که هی له
به ردا شه به سته وه که له سووچیکی ژووره که دا که وتبوو. هه رسیکیان
پراوهستان و له سهر سووریان روانی. ئیسماعیل و عه بدوللا به خوین و دوو
باوهش وینجه وه گه رانه وه. وینجه که بیان رۆ کرده سهر تابووته که. مه شه دی
بابه فانوسه که هی هه لگرت و هاتنه ده ری. مانگه شه و هه لیزر کابوو، تاریکیش
پهنگی په ریبوو و هی لیکه شیری پهنگیش خه ریک بوو له رۆژه لاته وه،
هه لده چوو.

۶

دهمه وئیواره که له بیاوان گه رانه وه، سهر سووریان له پیش ده رکه هی ماله که هی
بابه عه لی بینی که ژن و مندالی گوندی لی هالابوون و شیلیم و په تاته و
گیزه ریان له به رده می رۆ کردبوو و ئه ویش خیرا خیرا هه لی ده لووشین.

کوئخا چوو په پیشه وه و گوئی: «ئه وه کی ده ری هینا؟»

نه نه خانم گوئی: «کهس نه یه ئینا وه ته ده ری، به خوئی هاته ده ری.»

ئیسلام گوئی: «چۆن چۆنی خوئی هاتووته ده ری؟ خو ئیمه لاقیمان
به سنبوو.»

ژنه کان خوین لادا. ئیسلام چوو په پیشه وه و ته ماشای کرد. ئه و گر تیه ی
کوره که هی مه شه دی سهر وه کو خرخال له قوله پیتی به سنبوو، له شوینی
خوئی مابوو وه و پاشماوه ی گورسه که یش وه کو ماریکی په پکه خوار دوو
له ژیر رانیدا خر بوو بووه وه. ئیسلام گورسه که هی گرت و رای کی شیا.
سهر سوور به زاری پره وه ئاوریکه دایه وه و له ئیسلامی روانی.

کوئخا دانەوی و گوتی: «ئەو گوریسەت چۆن پساند؟»
سەرسوور هیچی نەگوت. ئەوەی ناو دەمی هەللووشی و دوو گێزەری
تریشی هەلگرت.

کوئخا گوتی: «چیت لی بکەین؟»
سەرسوور هیچی نەگوت.

پیاوەکان رویشتن و لەپیش مالهەکەیی ئیسلام کۆ بوونەو.

ئیسلام گوتی: «ئەو هیش سەری نەگرت. دەبی فیکریکی تری لی بکەینەو.»
کۆرەکەیی مەشەدی سەفەر گوتی: «فیکریکی تریش سوودی نییە. من لە
پوژی یەکەمەو گوتم، دەبا هەر ئەو پوژە لە کۆلمان کردباو.»

کوئخا گوتی: «یانی دەلیی بیکوژین؟»
کۆرەکەیی مەشەدی سەفەر گوتی: «نا، ئیستا ئیدی کوشتنی ناوی،
باشترە بیبەین و لە بیاوان بەرەلای کەین.»

مەشەدی بابە گوتی: «دەگەر پیتەو، زووتر لە من و تۆ دەگەر پیتەو.»
کۆرەکەیی مەشەدی سەفەر گوتی: «چارەیی هاسانە. دەبەین و لە
دەورو بەری سەیداوا یان خاتووناوا یان هەزەقان بەرەلای دەکەین. برسیتی
ناهیلی بگاتەو بەیەل. ناچار دەبی روو لە یەکیک لەو گوندانە بکا.»

ئیسلام گوتی: «فیکریکی خراپ نییە.»
کوئخا گوتی: «کەنگی ئەو ئیشەیی بکەین؟»
کۆرەکەیی مەشەدی سەفەر گوتی: «هەر ئیستا. لی راناوێستین.»

پیاوەکان هەستانە سەرپی. لیواری سووری خۆراوا خەریک بوو لە چاوان
ون دەبوو کە چەند کەس رویشتن و سەرسووریان هینا. ئیسلامیش چوو
عارەبانەکەیی هینا. عەبدوڵلا و کۆرەکەیی مەشەدی سەفەر، سەرسووریان
هەلگرت و خستیانە نیو عارەبانەکە. گێزەر و وردکە نانەکانیشیان پۆ کردە

به‌رده‌می. ئیسلام له جیی لێخوڤری عاره‌بانه دانیشته و پیاوه‌کانی تریش
سوار بوون و به‌پێی که‌وتن.

ئیسماعیل گوتی: «بریا فانۆسیکیشمان له‌گه‌ڵ خۆ هینابا.»

کوێخا گوتی: «نا، تاریکی باشته، باشته هه‌یج که‌س نه‌مانبینی.»

ئیسلام گوتی: «خۆ له‌ گونده‌کانی تر نایناسن؟»

عه‌بدو‌ل‌لآ گوتی: «نه‌شیناسن، بۆ خۆی ده‌لێ خه‌لکی کوێیه.»

کوێخا گوتی: «جا خواردن دێلێ قسان بکا؟»

ئیسلام گوتی: «حه‌یف و مخابن. سه‌ده‌ حه‌یف و مخابن. سه‌رسوور گه‌لێک

به‌کار به‌یه‌ل ده‌هات. له‌ بیرتانه؟»

ئیسماعیل گوتی: «ئادی، له‌ گه‌وره‌پیاوان ده‌چوو.»

کوړه‌که‌ی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر گوتی: «ئیدی ته‌واو، هه‌ر بیریشی لێ

مه‌که‌نه‌وه. وا بزانه‌ن هه‌ر نه‌بووه، یان له‌ قاتوقریدا مردووه و تیدا چوو.»

کوێخا گوتی: «حه‌یف و مخابنی هه‌مووان، هه‌موو که‌س ده‌فه‌وتی و تیدا

ده‌چی.»

که‌ گه‌یشه‌نه‌ بیاوان، که‌س قسه‌ی نه‌کرد. مانگ مۆر و هه‌لمساو له‌

خۆر‌ه‌له‌‌اته‌وه‌ ده‌رکه‌وت. دوو عاره‌بانه، خه‌ریک بوون له‌ خاتووناواوه‌ به‌ره‌و

میشۆ ده‌چوون. عاره‌بانه‌کان پێ بوون له‌ گێزه‌ر و په‌تاته و تووره‌گه‌ی گه‌وره

گه‌وره. که‌ به‌ پێش به‌یه‌لییه‌کاندا تیپه‌رین، بۆنی نانی برژاو به‌و ناوه‌دا بلآو

بووه‌وه.

۷

عاره‌بانه‌ له‌سه‌ر لارییه‌که‌ راوه‌ستا. ئیسلام و کوێخا و مه‌شه‌دی بابه‌ و

ئیسماعیل و کوړه‌که‌ی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر، سه‌رسووریان هینایه‌ خوار و به‌ره‌و

تاریکیان برد. سه‌یداوا له‌ شیرین خه‌ودا بوو. به‌یه‌لییه‌کان هیدی هیدی

رؤیشتن و گه‌یشتنه وینجه‌زاره‌که‌ی سه‌یداوا . ئیسماعیل تووره‌گه‌ پره‌که‌ی
هه‌لینا و رۆی کرده‌ به‌رپیتی . سه‌رسوور دانیشته و ده‌ستی به‌ خواردن کرد .
به‌یه‌لییه‌کان به‌ پیدزکی ، گه‌رانه‌وه . ئیسلام له‌ شوینی خوئی دانیشته و
ئوانی تریش به‌ عاره‌بانه‌که‌دا هه‌لگه‌ران . هه‌رکه‌ به‌رپتی که‌وتن ، گریانی
سه‌رسوور له‌ ده‌شت و بیاواندا ده‌نگی دایه‌وه .

۸

سه‌یداوا‌یییه‌کان سه‌رسوور‌یان له‌نپو‌جۆ‌خیندا دۆزییه‌وه ، دانیشته‌بوو و
لاسکه‌ گه‌نمه‌کانی هه‌لده‌لووشی . سه‌ره‌تا پیدیان وا بوو گیانه‌وه‌ریکی
غه‌واره‌یه و هاتووته‌نپو‌گونده‌که‌یان . که‌ لپی نزیکه‌ که‌وتنه‌وه ، سه‌رسوور‌یان
بینی که‌ به‌خوئی و گوریسه‌که‌وه ، که‌ له‌ قوله‌پیتی گری‌درا‌بوو ، لاسکه‌
گه‌نمه‌کانی هه‌لده‌لووشی و ده‌چوو‌ه‌پیشه‌وه .

سه‌یداوا‌یییه‌کان لپی کۆ‌بوونه‌وه و لپیان‌روانی .

سه‌یداوا‌یییه‌که‌ی یه‌که‌م‌گوتی : «له‌ کوپوه‌هاتووه‌؟»

سه‌یداوا‌یییه‌که‌ی دووهم‌گوتی : «سه‌یداوا‌یی نییه ، له‌ گوندیکی‌تره‌وه
هاتووه .»

سه‌یداوا‌یییه‌که‌ی یه‌که‌م‌گوتی : «ده‌یناسی؟»

سه‌یداوا‌یییه‌کان نزیکه‌تر که‌وتنه‌وه و وردتر لپیان‌روانی .

هیچ‌که‌سه‌ سه‌رسووری‌نه‌ناسی . سه‌یداوا‌یییه‌که‌ی یه‌که‌م ، له‌ ته‌نیشت
سه‌رسوور دانیشته‌که‌ بی‌پشوو و به‌چاوی لیکنراوه‌وه‌خه‌ریکی هه‌للووشین
بوو . سه‌یداوا‌یییه‌که‌ی دووهم ، گوریسه‌که‌ی لاقی‌گرت و رای‌کیشا .
سه‌رسوور لاقی‌راکیشرا و هیچی‌نه‌گوت .

سه‌یداوا‌یییه‌که‌ی سێیه‌م‌گوتی : «خه‌لکی‌کوی؟»

سه‌رسوور به‌ زاری‌پر له‌ لاسکه‌ گه‌نمه‌وه‌گوتی : «برسیمه ، برسیمه .»

سهیداواییه که سییه م گوتی: «له کوپرا هاتووی؟»

سه رسوور گوتی: «برسیمه.»

سهیداواییه که سییه م گوتی: «ناوت چییه؟ خه لکی کام گوندی؟ له کوپرا هاتووی؟»

سه رسوور هیچی نه گوت، ده می پر کرد و خه ریکی خواردن بوو. سهیداواییه کان له یه کترین روانی.

خور دهر که وتبوو و جوخینه کان وه کو روویار دهره وشانه وه و سه رسووریش تیان که وتبوو و خیرا خیرا ده می پر ده کرد.

سهیداواییه که سییه م گوتی: «با که سیک برپا و به گه داخانم بلّی که سیک هاتووته نیو ئاوی و خه ریکه هه موو شتیک ده خوا، چی لی بکهین؟ یه کیکی تریش برپا نان و پیاز و کاسه یه ک شله و شورباوی بو بیتی.»

دوو سهیداوایی رویشتن و پاش تاویک گه رانه وه. یه کیکیان تووره گه ی نان و پیاز هکانی رو کرده به رده می سه رسوور و ئه وی تریش به هه ناسه برکیوه گوتی: «گه داخانم ده لی مه هیلن بته نیو گوند و دهری بکهن. ئه وه به لایه و مه هیلن له سهیداو نزیک بته وه.»

سهیداواییه کان راهستان تا سه رسوور خواردنه که سی تیکرا ئاودیو کرد. ده ست و پیان گرت و سواری که ریکیان کرد و به ره و هسه ناوا به ری که وتن.

هسه ناوا هیچ شتیک بی سه رسوور لی نه بوو. وردکه منداله کان لی هالابوون و به ترسه وه لییان دهروانی. سه رسوور، چوارپهل به و ناوه دا ده خزا و گوریسه که سی به دوی خویدا راده کیشا. پیره ژنه کان هاتن، لی

دانهوین و تهماشایان کرد. سهرسوور قژی پیکهوه نووسابوو و چاوی ههلمسابوون. دهست و پل و پدیهکانی گۆرانیان بهسهردا هاتبوو و پهنجهکانی دیار نهبوون. ههرجیهکی دهکته بهردهست، ههلی دهلووشی. پیرهژنهکان، به سهدهقه نان و پیازیان دهاده. سهرسووریش خیرا خیرا ههلی دهلووشین.

کویدا هه چاوی پی کهوت، گوتی: «خوئهوه بهشهر نییه، له کویدوه هاتوه؟ ناوی چییه؟ کی هیناویهته نیو ئاواپییهوه؟»

پیرهژنهکان له بهرامبهر سهرسووردا کهوتنه سهر چۆک و لئی پارانهوه: «وهه، وهه له ریتی خوا و پیغهمبهران لیره برۆ. وهه واز له هسهناوا بیته و برۆ.»

سهرسوور وهکو بۆقییک دانیشتبوو، ههولی دها چاوهکانی بکاتهوه و نهیدهتوانی. پیاوهکان هاتبوون و لهپشت سهری راوهستابوون. بیریان دهکردهوه چۆن بیگرن و له ئاواپی بیبهنه دهری. تیکرا له سهرسوور دهترسان و سهرسووریش پهیتا پهیتا زاری بهش دهکرد و دای دهخستهوه.

۱۰

دهعبایهکی سهیر و عهجایه، رووی له بهیهل کردبوو و له خوارجینهکانی دابوو، که له هیچ گیانهوهریکی تری نهدهکرد. لمۆزی وهک لمۆزی مشک دریژ بوو. گوئییهکانی وهکو گوئی مانگا، قیت وهستابوون، بهلام لاق و پهلی سمیان پیوه بوو. کلکه کورت و سیگۆشهیییهکهی شۆر بووبوووه و دوو شاخی بچووکیش له خوار گوئییهکانیهوه دهبینران، که دهتگوت لهژیر پیستیدا خهریکن چووهره دهکهن. که زۆری له خوئی دهکرد، پیلوووهکانی دهکرانهوه و چاوهکانی لهژیر شاخهکانیهوه دهبینران که وهکو چاوی بۆقییک له سهرهوهیان دهروانی. چهند لهته پهرویهکیش به ئەندامهکانی لهشیدا،

شۆڭر بوبوونەو. دانیشتیوو و گەنمەکانی ھەڵدەلووشی.

مەشەدی بابە گوتی: «ئەو ئیدی چ دەعبایەکە رووی لە بەیەل کردووە؟»

کورەکە مەشەدی سەفەر گوتی: «من لە عومری خۆمدا دەعبای وام قەت نەدیو.»

ئیسماعیل گوتی: «کەمتیار نەبی؟»

کوێخا گوتی: «نا بابە، من سێ جارم کەمتیارم بەچاوی خۆم دیو. ھیچیان ئاوا نەبوون.»

کورەکە مەشەدی سەفەر گوتی: «دەلێم سەرسووری خۆمان نەبی دیسان رووی لە گوندەکەمان کردبێتەو؟»

کوێخا و مەشەدی بابە بە چاوی مۆلەقەو لێی دانەوین و تەماشایان کرد.

کوێخا گوتی: «نا بابە، سەرسوور ئاواھی نەبوو.»

مەشەدی بابە گوتی: «ئادی، ئەو، دەموچاوی تووکنای نەبوو.»

کورەکە مەشەدی سەفەر گوتی: «من دەزانم. ھەر شت و کەسێک بێت، فەرق ناکا. دەبی ئەو گێچەلە لە کۆڵ خۆمان بکەینەو.»

کوێخا گوتی: «ئەمن بەشەحالی خۆم، ناتوانم.»

مەشەدی بابە گوتی: «ئەمنیش ناتوانم.»

کورەکە مەشەدی سەفەر گوتی: «ئەمن دەتوانم.» و رویشتە پشت خۆرجینەکان و بە گاشەبەردیکەو ھاتەو. کوێخا و مەشەدی بابە و ئیسماعیل پشتیان لە کورەکە مەشەدی سەفەر کرد و چاویان لە کۆنە ئاشەکە بری کە با لێی دەدا و لەتەکانی دەرکە شکاوەکە پیکدا دەدا. کورەکە مەشەدی سەفەر، بەردەکە ھەلێنا، پێیەکی لەملای دەعباکە دانا و پێیەکە تریشی خستە ئەولا و بەردەکە بەرەلا کرد. دەعباکە بی هیچ دەنگ و نووزەیکە، بەسەر زەویدا پان بوووەو و خوینیکی زەرد و لیچ لە

زاریه‌وه جوگه‌له‌ی به‌ست. کوئخا و مه‌شه‌دی باب‌ه رۆیشتنه ئه‌وبه‌ری
خۆرجینه‌کان، تا قوولکه‌یه‌کی بۆ هه‌لکه‌نن.

۱۱

خاوکی‌ش خاوکی‌ش، سه‌رسووریان له‌ می‌شو هینایه‌ ده‌ری. سی‌ پیاوی زل و
زه‌به‌لاح فری‌یان دایه‌ نیو عاره‌بانه‌یه‌ک و پیاویکی تری‌ش، باوه‌شیک ئال‌ه‌ف و
تویکلی چه‌وه‌نده‌ری رۆ کرده‌ به‌رده‌می سه‌رسوور.

سه‌رسوور له‌ عاره‌بانه‌که‌دا تخی‌ل بووبوو و چاوی نه‌ده‌کرانه‌وه. وردکه
مندال لێی کۆ بووبوونه‌وه و به‌ردیان تی ده‌گرت. سه‌رسوور به‌ده‌می پڕ و
چاوی داخراوه‌وه ئاو‌ری ده‌دایه‌وه و ده‌یگوران‌د. وردکه مندال پێ ده‌که‌نین و
ده‌رده‌په‌رین.

۱۲

کورپه‌که‌ی مه‌شه‌دی عینایه‌ت، که‌ له‌ بیاوان ده‌گه‌رایه‌وه، سه‌رسووری له‌نیو
وینجه‌کاندا بینی که‌ به‌ ده‌می پیره‌وه ریی خاتووناوای گرتووه‌ته‌ به‌ر. هیدی
هیدی لێی نزیک بووه‌وه و ته‌ماشای کرد. دانه‌وی و سه‌ری ئه‌و گوریسه‌ی
گرت که‌ به‌ لاقی سه‌رسووره‌وه گری درابوو و رای کیشا. سه‌رسوور
سه‌راوسه‌ر که‌وت و لێی پال که‌وت. کورپه‌که‌ی مه‌شه‌دی عینایه‌ت به‌ غار
به‌ره‌و گوند رۆیشت و هینده‌ی نه‌برد، به‌ خۆی و باوکی و میره‌مه‌زه و دوو
خاتووناوایی تره‌وه، گه‌رانه‌وه.

کورپه‌که‌ی مه‌شه‌دی عینایه‌ت گوتی: «هۆوه‌تانێ. پیت وایه‌ چیه‌؟ له
کوئیه‌را هاتووه‌؟»

میره‌مه‌زه لێی دانه‌وی و گوتی: «خۆ خه‌لکی خاتووناوای خۆمان نییه‌؟»
مه‌شه‌دی عینایه‌ت له‌ به‌رده‌می سه‌رسوور هه‌لترووشکا و هه‌ردوو پیلووی

به دست هه لئنا و له چاوه کانی روانی .
 خاتوونا واییه ک گوتی: «دهیناسی، کوئخا؟»
 مه شه دی عینایه ت دانه وی و جارێکی تر لیتی ورد بووه وه . پیلوو هه کانی
 سه رسوور، سه ره نوێ لیک نرانه وه .
 مه شه دی عینایه ت گوتی: «ئادی، ئادی ناسیمه وه . ئەمن سه ره ده مایه ک ئەم
 گه نجه م له به یه لدا بینیه .»
 میره مزه گوتی: «کی هیناویه ته ئیره؟»
 کوپه که ی مه شه دی عینایه ت له ده ست و لاقه هه لامساوه کانی سه رسووری
 روانی و گوتی: «سه داسه د هه ر خوێان له گوندیان وه ده ر ناوه .»
 مه شه دی عینایه ت گوتی: «بروا ناکه م به یه لیه کان کاری وا بکه ن.»
 میره مزه گوتی: «ئهم قسانه هه مووی له لایه ک، ئیستا ده بی چی بکه ین؟
 که به خوێان رایان نه گرتی، خو ئیمه ناهیلین بیته به لای شان و ملمان؟»
 کوپه که ی مه شه دی عینایه ت گوتی: «با ببیه ین و فری دیه نه وه نیو به یه ل.»
 مه شه دی عینایه ت گوتی: «نا، عه یبه . ئەم کاره زۆر عه یبه . هه ر چۆنیک
 بی، ئیمه و به یه لیه کان نان و نه مکی یه کتریمان کردووه .»
 کوپه که ی مه شه دی عینایه ت گوتی: «ئه دی بوچی ئەوان حورمه تی نان و
 نه مکیان رانه گرتووه و ئەم به لایه یان به ره لای ئیره کردووه؟»
 مه شه دی عینایه ت گوتی: «هه ر چۆنیک بی ئەوه کاریکی باش نییه .
 راوه ستن که شه و داها ت، ده یبه ین و به ره لای ئەو ناوه ی ده که ین.»
 کوپه که ی مه شه دی عینایه ت گوتی: «تا شه و دادی چی لی بکه ین؟»
 میره مزه گوتی: «ده یبه ینه نیو گوپه پانی گوند.»
 سه رسووریان برده نیو گوپه پانی خاتوونا و . وردکه منداله کان پتیا ن زانی
 و به غار ها تن . سه ره تا به تر سه وه لیتیا ن روانی، که تر سیا ن په ویه وه، لیتی

هاتنه پيشهوه.

سه تار به مه شه دی عینایه تی گوت: «ئه وه یه زگا! هر چییه کی ده که ویتته
به رده ست، هه لی ده لووشی.»

مه شه دی عینایه ت گوتی: «هر له وهر ا دیاره خه لکی به یه له.»
سه تار گوتی: «ئادی، ئادی. دیاره ئی چ کاو لستانیکه.»

مندال له سه رسور کۆ بوو بوونه وه و زبله کانی ده وریه ری گۆره پانیان
سه روین ده کرد و هه رچییه کیان ده که وته به رده ست، هه لیان ده دایه به رده می،
سه رسوریش ده سته به جی هه لی ده لووشین. ژنه کانی خاتونواوا به
سه رسورمانه وه له سه رسوریان ده روانی و تریق تریق پی ده که نین.

چیرۆکی هه‌شته‌م

ئىسلام، بەخۆى و عارەبانەكەيەوۈ لەپشت مائەكەى مەشەدى سەفەر دەرکەوت و بەرەو حەوزەكە هات. لە عارەبانەكەى دابەزى و مائەبەندەكانى شل کرد و سەتلىكى لەژىر عارەبانەكە دەرھىنا. لە حەوزەكە دانەوى تا ئاۋ ھەلىنى و دەنگى مەشەدى بابە بەرز بووۋە: «ھۆ... مەشەدى ئىسلام. مەشەدى ئىسلام ھۆۋۆ مەشەدى ئىسلام!»

ئىسلام ئاورپىكى دايەوۈ و سەرى مەشەدى بابەى بىنى كە لە كلاورۆژنەى سەربانەوۈ دەرکەوتبوو و بانگى دەکرد. سەتلىكەى لەسەر عارەبانەكە دانا، لە سەرى مەشەدى بابەى روانى و ھەردوۈ لەپى بەدەورى دەمىەوۈ گرت و ھاۋارى کرد: «ھا، ھا مەشەدى بابە!»

مەشەدى بابە لەو سەرەوۈ گوتى: «دوۈ كەس ھاتوون و لە تۆ دەگەرپىن.»
ئىسلام گوتى: «لە من؟»

مەشەدى بابە گوتى: «ئادى. دوۈ گەنجى سەيداۋاين. نەتدیتن؟»

ئىسلام گوتى: «چىيان دەۋىست؟»

مەشەدى بابە گوتى: «شاتەقى ناردوونى. كە دىتيان لىرە نى، چوونە ئەو دەشتەى، نەتدیتن؟» و سەرى بردەوۈ ژوورئ.

ئىسلام لەبەر خۆيەوۈ گوتى: «شاتەقى چ ئىشىكى پىمە؟» گەرپايەوۈ لای عارەبانەكەى و كورەكەى مەشەدى سەفەر و دوۈ گەنجە سەيداۋاينەكەى بىنى كە لە كۆلانى دوۋەمەوۈ دەھاتن.

كورەكەى مەشەدى سەفەر گوتى: «مەشەدى ئىسلام ھاتوۋەتەوۈ، ھۆۋەتانى.»

سەیداوااییهکان هاتنه پیشهوه و کورپهکهی مهشەدی سەفەریش گەیشت و لەپشت سەریان راوستا .

کورپهکهی مهشەدی سەفەر گوتی: «مهشەدی ئیسلام، ئەم دوو سەیداوااییه به دواى تۆدا هاتوون.»

سەیداوااییهک گوتی: «شاتەقی ئیمەى ناردوو.»

ئىسلام گوتی: «چ ئیشیکى به منە؟»

سەیداوااییهکهی دووهم گوتی: «شاتەقی گوتى تارەكەت هەلگرە و وەرە سەیداوا»

ئىسلام گوتی: «بۆ؟ چ باسە؟»

سەیداوااییهکهی یەكەم گوتی: «شاییى کورپهکهیەتى، گوتى بئیت تارمان بۆ لى بدەى.»

ئىسلام گوتی: «ئەدى چى له کاروبارەكەم بکەم؟»

کورپهکهی مهشەدی ئىسلام گوتی: «واز له کاروبارت بێنە.»

سەیداوااییهکهی دووهم گوتی: «کە شایی تەواو بوو، دەگەرپێهوه سەر کاروبارى خۆت.»

ئىسلام گوتی: «چەند رۆژى پى دەچى؟»

سەیداوااییهکهی یەكەم گوتی: «سى رۆژ زیاترى پى ناچى. شاتەقی گوتى هەر چۆنىک بوو، دەبى بنبەین.»

ئىسلام بیریکی کردووه و گوتی: «کەواتە سەریکی کوپخا دەدم و زوو دەگەرپێهوه.»

ئىسلام بەرەو کۆلانی دووهم رۆیشت و سەیداوااییهکانیش چوون لەسەر تاتەشۆرە رەشەکە دانیشتن.

کورپهکهی مهشەدی سەفەر گوتی: «مالهکهی کوپخا هەر لەو نزیکانهیه. هەر ئیستا دەگەرپێهوه.»

سهيداوايييهكهي يهكهم گوتي: «ئيمهيش تا دهگه پټه وه هر لټره
 داده نيشين.»

سهيداوايييهكهي دووهم به كورهكهي مهشهدي سهفهرى گوت: «ئهدى ئهتو؟
 ناتهوئى لهگه لمان بټى؟»

سهيداوايييهكهي يهكهم گوتي: «ئادى لهگه لمان وهره. بو خوت چاكي
 راده بوټرى.»

كورهكهي مهشهدي سهفهر گوتي: «شاته قى پټى ناخوش نابى؟»
 سهيداوايييهكهي يهكهم گوتي: «با پټت بلټم شاته قى پټى ناخوش نابى،
 له لايه كى تره وه ميوان زورن و هر ئاگاي لټت نابى. شاته قى به شهوان
 چاوى چاك نابينى.»

سهيداوايييهكهي دووهم گوتي: «چيت گوت؟ دټى؟»
 كورهكهي مهشهدي سهفهر گوتي: «دټم. با بچم به ماله وه مان بلټم.
 دټمه وه.» راي كرده لاي ماله كه يان.

ئيسلام كه گه رايه وه، چند كه سيك له عاره بانه كهي كو بوو بوونه وه.
 ئيسلام گوتي: «دهى با برؤين.»

سهيداوايييهكهي يهكهم گوتي: «راوهسته، مهشهدي جه عفره يش دى.»
 ئيسلام گوتي: «ئهو به ته ماي چييه؟»

سهيداوايييهكهي دووهم گوتي: «به ته مايه بټته شايى.»

ئيسلام گوتي: «كه واته با منيش بچم تاره كه م بټنم.» به ره وه ماله كهي
 رؤيشت. په نجه رهى كرده وه و چوه زوورى، بزنه رهش له پشت دهر بيجه
 پاشخانه كه يان دانيشت بوو و له دهر پى دهر وانى. هر چاوى به ئيسلام كه وت،
 ههستا و هاته پيشه وه. ئيسلام، تاره كهي هه لگرت و له په نجه ره وه هاته وه نيو
 كولان. بزنه رهشيش به دوايدا هاته دهرى و گه يشتنه لاي عاره بانه كه.

سهيداوايييهكهي يهكهم گوتي: «تاره كهت چند گوره يه مهشهدي ئيسلام؟»
 ئيسماعيل گوتي: «ده لټى تفهنگى جه ندرمه كانه.»

ئىسلام پى كەنى و هيچى نه گوت. قايشى تاره كهى له شان كرد و سه تله كهى له سه ر عاره بانه هه لگرت و به چه نگاله كهى ژير عاره بانه وهى هه لواسى و به ئىسما عىلى گوت: «تا ده گه پيمه وه، ئه و بز نهى ببه وه مالى.»

ئىسما عىل چو وه پيشه وه و هه ردوو شاخى بز نه ره شهى گرت.

ئىسلام له سه ر عاره بانه كهى دانىشت و رووى له سه يد او اييه كان و كور ه كهى مه شه دى سه فه ر كرد كه له ته نىشت سه يد او اييه كان دانىشتبوو و گوتى: «دهى، سوار بن با برۆين.»

سه يد او اييه كهى يه كه م گوتى: «درفه تى سه بيله كيشان نى كيشمان ناده يى؟»

سه يد او اييه كهى دو وه م پى كەنى و گوتى: «مه شه دى ئىسلام له هه موومان به په له تره.» كى سهى تووتنى ده ره ئينا و دايه ده ست كور ه كهى مه شه دى سه فه ر كه سه بيله كهى ده ره ئىنا بوو. ئىسلام له عاره بانه كهى دابه زى، رو پشت و له سه ر حه وزه كه دانىشت و پشت له وان گوتى: «كه ئىشتان ته واو بوو، پيم بلين.» و له وینهى خو ى روانى كه له ئاودا ده له ريه وه و ده سكى تاره كهى وه كو تفه نگي ك له پشت شانیه وه ده ركه وتبوو.

كور ه كهى مه شه دى سه فه ر چا وى كى دا گرت. سه يد او اييه كان پى كەنين، پاشان ئه وان هى له عاره بانه كه كو بوو بوونه وه، له قاقايان دا.

۲

ئىسلام له جى عاره بانچى دانىشتبوو و قامچيه كهى له هه وادا ده سووراند و له سه يد او نزيك ده كه وتنه وه. سه يد او اييه كان له ته نىشت ئىسلام دانىشتبوون و كور ه كهى مه شه دى سه فه ريش له ناوه ندى عاره بانه دا هه لئرووشكا بوو و ئه ژنو كانى كو كرد بووه وه. هه ر سه يد او ايان لى ديار كه وت، ئىسلام زه رده يه كى هاتى، ئاو رپى كى دايه وه و له گه نه جه كانى روانى. سه يد او اييه كان كه پىيان وابوو، مه شه دى ئىسلام بى تا قه ته، له خو شىيان ده ميان كرده وه. كور ه كهى مه شه دى سه فه ر ئاو رپى دايه وه و له هه رسى كيانى

پروانی. سەیداوایییەکهی یەکهەم، چاویکی لە کورەکهی مەشەدی سەفەر داگرت.
 ئیسلام گوتی: «بەراست، شاتەقی ژنی بۆ کامە کورێ هیناوه؟»
 سەیداوایییەکهی دووهم گوتی: «شاتەقی هەر کورێکی نییە؟»
 ئیسلام گوتی: «ئادی، راست دەکهی، بەراست ناوی چییە؟»
 سەیداوایییەکهی دووهم گوتی: «مەشەدی شەفیعی پێ دەلین.»
 کورەکهی مەشەدی سەفەر سەرێکی لەقاند و گوتی: «مەشەدی شەفیعی،
 مەشەدی شەفیعی.»
 سەیداوایییەکان پێ کەنین.
 ئیسلام گوتی: «کچی کتی هیناوه؟»
 سەیداوایییەکهی دووهم گوتی: «بۆ چیتە مەشەدی ئیسلام؟»
 سەیداوایییەکهی یەکهەم گوتی: «دەیهوئێ بێناسی.»
 کورەکهی مەشەدی سەفەر گوتی: «مەشەدی ئیسلام، دەتوئێ بێناسی؟»
 ئیسلام شانی هەلتهکاند و گوتی: «چوزانم.»
 سەیداوایییەکهی یەکهەم گوتی: «زویر مەبە مەشەدی ئیسلام، کچهکهی
 مامە زەینه‌لی هیناوه.»
 ئیسلام گوتی: «کام مامە زەینه‌ل؟»
 سەیداوایییەکهی یەکهەم گوتی: «هەر ئەوهی پارێکه کهوتە نیو چال و مرد.
 کچه له کن پوورییەتی، مەشەدی روقییە، ژنه قەڵەوهکهی دەلیم. خۆ
 دەیناسی؟»
 کورەکهی مەشەدی سەفەر گوتی: «مەشەدی روقییە؟»
 سەیداوایییەکهی دووهم گوتی: «مەشەدی روقییە بۆ خۆی خوازبێنیی
 زۆره، بەلام نایه‌وئێ می‌رد به کەس بکا.»
 ئیسلام گوتی: «هیشتا می‌ردی نه‌کردوه؟»
 سەیداوایییەکهی دووهم گوتی: «بەدی، می‌ردهکهی مردووه و ئەویش می‌ردی

نه کردووته وه . مندالیشی نییه .»

کوردهکهی مهشدهی سهفه ر گوتی: «با شاتهقی له خوئی ماره بکا .»
سهیداوااییهکهی یهکه م گوتی: «شاتهقی بۆ خوئی ژن و مندالی ههیه .
مهشدهی روقیهش به تهمای میردکردن نییه .»
کوردهکهی مهشدهی سهفه ر گوتی: «دیاره به تهمای پیاویکی دهوله مهنده .»
سهیداوااییهکهی یهکه م گوتی: «پیاوی دهوله مهندهی بۆ چیه؟ بۆ خوئی
چووته لای نه نه گه دا و سویندی خواردوو ه که ئیدی میرد نه کا .»
کوردهکهی مهشدهی سهفه ر گوتی: «جا بۆ ئه و کارهی کردوو ه؟»
سهیداوااییهکهی دووهم گوتی: «بۆ وهی پیاوهکان له کۆلی بینه وه . بۆ خوئی
هه موو شتیکی ههیه ، مال، مهزرا ، مانگا ، ئه سپ ، عاره بانه ، میردی بۆ چیه؟»
کوردهکهی مهشدهی سهفه ر گوتی: «جا ئه سپ و مانگا ئیشی میردیان پی
ده کری؟»

سهیداوااییهکان پی که نین . کوردهکهی مهشدهی سهفه ریش پی که نی .
ئیسلام که له سهیداوا نزیک بوو بووه وه ، عاره بانهی راگرت ، نیوچه وانی تیگ
نا و له سهیداوااییهکانی روانی و گوتی: «بۆ پی ده که نن؟ ها؟»
سهیداوااییهکان و کوردهکهی مهشدهی سهفه ر له ئیسلامیان روانی . که
دیتیان ئیسلام گرژه ، وازیان له پیکه نین هینا .
کوردهکهی مهشدهی ئیسلام گوتی: «به تۆ پی ناکه نین مهشدهی ئیسلام ، به
مهشدهی روقیه پی ده که نین .»
سهیداوااییهکان سه ره له نوئی له فاقای پیکه نینیان دا .

۳

ماله کهی شاتهقی له سه ره تای گوند هه لکه وتبوو و مالهکانی تری
سهیداوایش ، که میک سه رتر و له سه ر یه کتر هه لچنرا بوون . شاتهقی چوو بووه
سه ربان و به گۆچانه کهی خه ریکی ده رکردنی ئه و قه له باچکانه بوو که بۆ

تالانکردنی گهنم دههاتن. مهشه‌دی شه‌فیع له‌بهر دهرکه خهریکی دارشکاندن بوو. کراسیکی سه‌وز و ئیله‌گیکی زهردی له‌بهر بوو. دایکی مه‌شه‌دی شه‌فیع، به‌خۆی و چوار ژنی تره‌وه، سندووقیکی گه‌وره‌ی دارینیان له پاشخان هینابووه دهری و له شتیک ده‌گه‌ران. سه‌یداواییه‌کان له سه‌ربانه‌کانیان دههاتن و ده‌چوون. ماله‌که‌ی گه‌داخانم چۆل بوو و ئالاییکی ره‌شی بچووکیش به‌سه‌ر ماله‌که‌یدا ده‌له‌رییه‌وه. مائی بووک، چه‌ند بانیک له‌سه‌رت‌ر بوو. سی ته‌ویله ئه‌ول‌تر له بانه‌که‌ی شاته‌قی، ماله‌که‌ی مامه زه‌ینه‌ل و سه‌رت‌ر له‌ویش، مائی مه‌شه‌دی روقییه بوو که نه‌رده‌یه‌کی کۆنی به‌ده‌وری بانه‌که‌یدا کیشابوو. مه‌شه‌دی روقییه له سه‌ربان دانیشتبوو و له‌سه‌ر ده‌ستاریک دانیشتبوو و گه‌نمی بژار ده‌کرد و لاقه‌کانی له بانیزه‌وه شوڤ کردبوونه نیو پاشخانه‌که‌وه. بووک له پاشخاندا دانیشتبوو، داوی ته‌سبیحیکی پساندبوو و دنکه ته‌سبیحی به لیواره‌کانی کراسه‌که‌یه‌وه ده‌دروو و تاو به‌تاویش له نسپی دریژی لاقه‌کانی پووری ده‌روانی که به‌سه‌ر دیواردا شوڤ بوو بوونه‌وه و پاشخانیان تاریک کردبوو. که له دوایین دنکه ته‌سبیحه‌که بووه‌وه، پووری هه‌ردوو لاقی له بانیزه‌وه هه‌لینان و جوینیکی مزی به‌وه‌له‌باچکه‌یه دا که به‌ده‌وریدا ده‌خولایه‌وه. قه‌له‌باچکه‌که هه‌لفری و له‌سه‌ر لیواری بانه‌که‌ی شاته‌قی هه‌لنیشته، ملیکی کیشا و له که‌لوپه‌له‌کانی به‌رده‌می شاته‌قی ورد بووه‌وه. شاته‌قی گۆچانه‌که‌ی به‌ره‌وه قه‌له‌باچکه‌که هه‌لدا. گۆچانه‌که ریگ که‌وته نیو ئه‌و باوله‌وه که دایکی مه‌شه‌دی شه‌فیع و چه‌ند پیره‌ژنیکی تر تیی ده‌خه‌بتین.

دایکی مه‌شه‌دی شه‌فیع ده‌نگی هه‌لینا و گوتی: «ئه‌ری ئه‌وه چ باسه؟» مه‌شه‌دی شه‌فیع ئاوپی دایه‌وه و ته‌ماشای کرد. که شاته‌قی هه‌ستایه سه‌رپی، عاره‌بان‌ه‌ی ئیسلامی بینی و رای کرده پیشه‌وه و به‌ده‌نگیکی به‌رز گوتی: «هاتن، مه‌شه‌دی ئیسلامیان هینا.» ئاوپیکی دایه‌وه و له مائی بووکی روانی و مه‌شه‌دی روقییه‌ی بینی، له‌سه‌ر لیواری بانه‌که‌یان راوه‌ستابوو و

دهستیکی به بان چاوه کانیه وه گرتبوو و به دهنگیکی شاد و بهرز هاواری
دهکرد: «هاتن، هاتن.»

مه شه دی روقییه گه رایه وه و به په له رۆیشت، دانه وی و سه ری له بانیزه وه
برده ژووری و گوتی: «هاتن، هاتن.»

مه شه دی شه فیع ته وره که ی له پشت دهرکه دانا و به ره و متبه خ رۆیشت.
دایکی مه شه دی شه فیع و پیره ژنه کان هاتنه پیش دهرکه و له دهره وه بیان
روانی. دهنگی پتکه نینی سهیدا واییه کان و کوره که ی مه شه دی سه فه ر، له
دووره وه ده هاته بهرگوتی.

٤

که له خواردن بوونه وه، شاته قی، مه شه دی ئیسلامی بانگ کرد. ههردووکیان
چوونه ده ری.

شاته قی به ئیسلامی گوت: «ئه وه کتیه له گه لت هاتووه.»

ئیسلام گوتی: «کوره که ی مه شه دی سه فه ره.»

شاته قی گوتی: «تۆ هیناوته؟»

ئیسلام گوتی: «خۆی هاتووه، من نه مهیناوه.»

شاته قی گوتی: «پیاویکی باش نییه، دهیناسم. له خۆرا گتچهل ده فرۆشی.»

ئیسلام گوتی: «ئادی، سه بزێو و ئاژاوه چیشه.»

شاته قی بیریکی کرده وه و گوتی: «دهزانی مه شه دی ئیسلام، ئه مشه و
شه وی بهزا و ابوونی مه شه دی شه فیعه. ده مه وی هه مه کاره ی ئه م شاییه،
ئه تۆ بی. ئه من چاوم به شه و باش نابینی، ده ترسم بیته قه ره بالغ و کهس به
میوانان رانه گا.»

ئیسلام گوتی: «خاترجه م!»

شاته قی دهرکه یه کی کورتی کرده وه، تییوه چوو و به ده ست ئامازه یه کی بو

ئىسلام كرد. هەردووکیان بە پليكانەکاندا هەلگەران و گەيشتنە دەربىجەيهک
 که بەرەو ميجى بان دەکرايهوه. دەربىجەيان کردەوه. سەرەتا شاتەقى و
 بەدواى ئەویشدا مەشەدى ئىسلام خۆى هەلگىشا و گەيشتنە ژووریکى گەوره
 که پەنجەرەکانى چوارگۆشه و بچووک بوون. ئىسلام تەماشایهکى کرد،
 دیواریکى بەرز لەپیش پەنجەرەوه هەلچنرابوو، بزماریکى گەرەيش لە ناوەندى
 دیوارەکه کوترابوو و گوريسیکى کورتى پتووه هەلواسرابوو. شاتەقى چوووه
 بنەبانى ژوورەکه و دەرکهيهکى کورتى تری کردەوه، خۆى و بەدواى ئەویشدا،
 ئىسلام تپتووه چوون. ژووریکى چوارگۆشهيهى بوو و هيچ پەنجەرەيهکى نەبوو.
 تیرۆژى زەرەپەپ، لە کلاورۆژنەى بانەکهوه دەهاتە ژوورى. کووپهيهکى
 گەرەبان لە تەنیشت دیوارەکه داناوو، نەردیوانیکى بچووکيش بە کووپهکهوه
 هەلپەسێردرابوو. دوو تەنەکهى بچووکيش لەو ناوه بوون.
 شاتەقى دەستیکى لە کووپهکه دا و گوتى: «دەيبينى؟»
 ئىسلام پى کەنى.

شاتەقى گوتى: «برۆ سەرى و تەنەکهيهکى لى پر که.»
 ئىسلام چوووه سەرى، دەرکهى کووپهکهى کردەوه و شاتەقى تەنەکهيهکى
 بچووکى دایه دەست.

که هاتنە خوارى، تەنەکهيان لەپشت دەرکه دانا. ئىسلام دەمى پاک
 کردەوه. هاتنە دەرى. شاتەقى دەرکهى قفل کرد. ئىسلام که هەستى
 بەگىژيهکى خۆش دەکرد، تارەکهى هەلگرت و لەگەل شاتەقى هاتنەوه ژووره
 گەرەکهوه. میوان هاتبوون و ژوور جمەى دەهات. خەلگیکى زۆریش لە
 هەيوانەکاندا راوەستابوون. دەنگى ژنەکان لە ژوورەکهى تەنیشتەوه
 دەبیسرا. شاتەقى پەردەى دادایهوه. ژنەکان دەرکهيان کردەوه. ئىسلام،
 تلاوتل بەرەو بنەبانى ژوورەکه رۆيشت و لەسەر ئەو چوارپایهيه دانیشت که
 بۆى دانرابوو، تارەکهى خستە سەر رانى، دەستى بە تەلەکاندا هینا و
 گوتى: «بە مومبارەکى و سلاّمهتییى بووک و زاوا.»

دهنگی پیکه نینی کورپه که می مه شه دی سه فه ر و دوو گه نجه سه ید او اییبه که له سووچه که می تره وه، بیسرا.

ئیسلام، تاویک مات بوو، گوئی له قاقای پیکه نینیان گرت و له ناکاو هر پینج نهنگوستی به ته له کاندای هینایه خوار. که دهنگی تار به رز بووه وه، میوانه کان جووله بیان تی که وت، چه پله بیان لی دا و هه لپه رکی دهستی پی کرد.

5

بیجگه له ئیسلام، سی که سی تریش گورانینیان گوت، به لام هیچیان وه کو ئیسلام، چاکیان نه گوت. هه رکه دهنگی ئیسلام به رز ده بووه وه، حیلکه حیلکی مه شه دی سه فه ر و دوو گه نجه سه ید او اییبه که، ژووره که بیان ده هه ژاند. شه و که داهات، هه را و چه قه میوانان زیاتر بوو. ئیسلام و مه شه دی چه یدهری خالی مه شه دی شه فیه، چه ند جاریک به پلیکانه کاندای هه لگه ران و به ته نه که می پره وه داگه ران. شاته قی له به ره هیوان دانیشتبوو و لاقه کانی شوپ کرد بووه وه و له هیچ و خوژیای ده تریقایه وه. ژن پرده کانیان لادابوون و به نیتو پیاوه کاندای ده هاتن و ده جوون. پاش تاویک، دایکی مه شه دی شه فیه ری پی خوژی کرده وه و هات له په نا ئیسلام دانیشت و به گویدا چرپاندی: «ئیسلا و مخته تی مه شه دی ئیسلام.»

ئیسلام به دوای دایکی مه شه دی شه فیه که وت و چوو نه ئیو ژنان. دایکی مه شه دی شه فیه به دهنگیکی به رز به ژنه کانی گوت: «هه ستن بچین بووک بئین.»

خه لک کردیانه زیق و زوق، ئیسلامیش دهنگی هه لئینا و گوتی: «موباره ک و سه لامه ت.» و دهستی به ژهنینی تاره که می کرد. سی پیره ژن هاتن و له په نا دایکی مه شه دی شه فیه راوه ستن. دایکی مه شه دی شه فیه گوتی: «لیره رامه وه ستن، برۆنه ئیو چه وشه ...»

ئیسلام گوتی: «بق به رییان ده که یه چه وشه که؟»

دایکی مه‌شەدی شه‌فیع گوتی: «دەبی بچینه مألەبابی بووکی.»
ئیسلام گوتی: «ئەمن ئیشم بەکەس نییه. من بۆ خۆم دەچمه نێو حەوشە.»
گەر پیاوێک بە پڕوا، کورەکەیی مه‌شەدی سەفەر و دوو گەنجە سەیداواییه‌که‌ی
بینی که له ژووری پیاوه‌کانه‌وه، ئاگایان لێی بوو و ئەویش نه‌چوووه ژووره‌که‌ی
پیاوان. به‌هه‌مان پلێکانه‌ دارینه‌کانی ته‌نیشته‌ پهنجه‌رده‌دا، داگه‌را. حەوش، هیچ
که‌سی لێ نه‌بوو. کوته‌دارێکی زه‌لام، که‌وتبووه به‌رده‌رکه‌ی متبه‌خ. نێو
متبه‌خیش تاریک بوو و سێ پیره‌ژن له‌پێش کوانووهرکان راوه‌ستابوون و
ئاگایان له ئاگری ژێر مه‌نجه‌له‌کان بوو. ئیسلام له‌سه‌ر کوته‌داره‌که‌ دانیشته.
ئاسمان، پر له ئەستیره‌ بوو. تیشکیکی سه‌وزی لێل، له‌ بیاوانه‌وه هه‌لچووو.
دایکی مه‌شەدی شه‌فیع له ژوورپه‌را هاواری کرد: «هۆی مه‌شەدی ئیسلام!
مه‌شەدی ئیسلام!»

مه‌شەدی ئیسلام هه‌ستایه‌ سه‌رپێ و پهنجه‌کانی به‌ ته‌له‌کاندا هێنا. که
ده‌نگی تار به‌رز بووه‌وه، پیاوه‌کان له‌ پلێکانه‌کانی لای راسته‌وه و ژنه‌کانیش
له‌ پلێکانه‌کانی لای چه‌په‌وه پڕانه‌ حەوشه‌که‌وه. پیره‌ژنه‌کان له‌ متبه‌خه‌وه
هاتنه‌ ده‌ری و ئیسلام چووهر سه‌ر کوته‌داره‌که‌ و راوه‌ستا. ژووره‌کان چۆل
بوون، شاته‌قی که‌ تاک و ته‌نیا له‌ هه‌یواندا دانیشتیبوو، به‌ده‌نگی به‌رز
هه‌رای کرد: «هۆ مه‌شەدی ئیسلام! مه‌شەدی ئیسلام!»

ئیسلام به‌ده‌نگی به‌رز وه‌لامی دایه‌وه: «هۆ... شاته‌قی، شاته‌قی!»
شاته‌قی گوتی: «له‌ کێنده‌ری، ئەوه بۆ ده‌نگت نییه؟»

کورەکەیی مه‌شەدی سەفەر و دوو گەنجە سەیداواییه‌که‌ له‌ قاقای
پێکه‌نینیان دا. ئیسلام خۆی له‌سه‌ر کوته‌داره‌که‌ هه‌لدايه‌ خوار و نه‌راندی و
تاری لێ دا. خه‌لک به‌ هه‌له‌له‌ و هاتوهاواره‌وه پڕانه‌ نێو کۆلان.

٦

که‌ بووکیان له‌ مائی مه‌شەدی روقییه‌ هێنایه‌ ده‌ر، قه‌ره‌بالغییه‌که‌ زۆرتر بوو.
ژنه‌کان له‌ پێشه‌وه و پیاوه‌کانیش به‌ دواياندا ده‌هاتن. بووک له‌ نێوه‌راستی

چەند پیرەژنیکدا بوو و ھیدی ھیدی دەھاتە پیشەو، چەند مندائیکیش فانۆسیان بە دەستەو بوو و بەرپیتی بووکیان رووناک کردبوو. دوو پیاویش لەنیو ئاپۆرەیی ژناندا دەبیزان. مەشەدی شەفیع، کە جلی زاوایی لەبەر بوو و ئیسلام، کە تالوتل دەھات و تاری لێ دەدا و گۆرانیی دەگوت. مەشەدی روقییەش لە نیوان مەشەدی شەفیع و ئیسلامدا دەھاتە پیشەو. پیاوھکان لەپشت ژنەکانەو، ھیدی ھیدی ھەنگاویان ھەلدینا.

کە دوایین کەس لە مائی مەشەدی روقییە ھاتە دەری، پیرەژنە دراوسێکەیان، دەرکەیی گالە دا و قفلێ کرد. کە مالّ تاریک بوو، رووناکایی چرای تەویلە کە زیاتر کەوتە بەرچاو. مشکەکانی نیو مەتبەخ لە بەردەرکە کوو بوونەو و سەرەتاتکییان کرد. ھەرای خەلکیش کە دوور کەوتەو، مشک دەرپەرینە دەری و ھیرشیان بردە لای پلیکانەکان.

لە پێچی کۆلاند، پیرەژنیک ھاتە پیشەو و مەشەدی شەفیعی بردە لایەک و پیتی گوت: «ئەتۆ برۆ مائی، کی پیتی گوتی بییە دەری؟» مەشەدی شەفیع گوتی: «ئەو ھەموو خەلکە لە دەری، ئەمنیش بۆ خۆم ھاتوومەتە دەری.»

پیرەژنە کە گوتی: «تۆ دەبی چرایە ک ھەلگری و بەرەو پیری بووکەو بچی.» مەشەدی شەفیع و پیرەژنە کە بە نیو خەلکدا تێپەری و خۆیان بەغار گەیانندە خواری.

ھەرکە زاوا رویشت، ئیسلام بیدەنگ بوو. مەشەدی روقییە گوتی: «ماندوو بووی مەشەدی ئیسلام؟» ئیسلام دەستی شوو کردنەو و گوتی: «ماندوو بووم، ھەر زۆریش ماندوو بووم.»

مەشەدی روقییە گوتی: «ئەتۆ بە تەنی گۆرانی دەلێی و تار لێ دەدەیی؟» ئیسلام پێ کەنی و گوتی: «کەس نایەوئ یارمەتیم بدا.»

مه‌شەدی روقییە گوتی: «تاویکیش لی ناگە پین بحەسینیە وە.»
 ئیسلام گوتی: «زەماوەندە، چی بکەین؟»
 مه‌شەدی روقییە گوتی: «هەمووی خەتای شاتەقییە کە دوو پوژ زووتر
 بانگی نەکردی.»
 ئیسلام گوتی: «چ بکەین؟»
 مه‌شەدی روقییە گوتی: «چۆن خۆت گەیانده ئێرە؟»
 ئیسلام گوتی: «بە عارەبانە هاتین.»
 مه‌شەدی روقییە گوتی: «عارەبانە کە ئی کی بوو؟»
 ئیسلام گوتی: «دوو کورپی گەنج بە دوامدا هاتیوون و ئیمەیش سواری
 عارەبانە بووین و هاتین.»
 مه‌شەدی روقییە گوتی: «عارەبانە دە ئیم، عارەبانە ئی کی بوو؟»
 ئیسلام گوتی: «بە یەل، یەک عارەبانە زیاتر نییە، ئەویش ئی منە.»
 مه‌شەدی روقییە گوتی: «ئەسپە کەیش ئی خۆتە؟»
 ئیسلام گوتی: «ئەدی کو؟»
 مه‌شەدی روقییە گوتی: «چەند ئەسپت هەنە؟»
 ئیسلام گوتی: «ئەسپیک و عارەبانە یەک و بزنیکم هەن.»
 مه‌شەدی روقییە گوتی: «چی تەرت هەیه؟»
 ئیسلام گوتی: «مائیکیشم هەیه، لە پشت حەوزی گوند... ئەمەیشم هەیه.»
 تارەکە ی بەرز کردە وە.
 مه‌شەدی روقییە گوتی: «ئەمنیش مائیک و عارەبانە یەک و سی مانگا و
 دوو ئەسپم هەن.»
 ئیسلام پی کەنی و گوتی: «زۆر باشە.»
 مه‌شەدی روقییە گوتی: «بەلام یەکیک لە ئەسپەکان نەساغە و دەترسیم
 بمری.»

ئىسلام گوتى: «چ بەلایهكى ههیه؟»
 هاتوهاواری خهلك بهرزتر بووهوه.
 مهشدهى روقییه گوتى: «نازانم.»
 ئىسلام گوتى: «چاك دهبیتهوه.»
 مهشدهى روقییه گوتى: «كەس له سهیداوا نهیزانى چیهتی.»
 ئىسلام گوتى: «واز له سهیداوا یییهکان بینه.»
 مهشدهى روقییه گوتى: «چەند كەس هاتوون و لێیان روانیوه. مهشدهى
 رهزا بهر له ههموویان هات و هیچی لى نهزانی. چەند كەسیكى تریش هاتنه
 نێو تهویله و كا و كۆنه په پۆیان ئاگر دا و هیچیان بۆ نهكرا.»
 ئىسلام گوتى: «ئەسپ كه نهساغ كهوت، دهبی له عارهبانەى بیهستی و
 بیبهیه دهشت و سارا.»
 مهشدهى روقییه گوتى: «ئەسپهكهى من دهمى داچهقاوه و خوین له دهم و
 لچى دهنكى. له ئاویش زیاتر هیچیک ناخوا.»
 ئىسلام گوتى: «ئەدى خوین؟ بۆچی خوینی له دهم دئ؟»
 مهشدهى روقییه گوتى: «چ خوینیکیش! چرکهیهك لى نابری. ناتوانى
 کارىكى بۆ بکهى؟»
 ئىسلام گوتى: «بۆ ناتوانم، چاکیش دهتوانم.»
 مهشدهى روقییه به دهم پارانهوه گوتى: «مهشدهى ئىسلام، كهى ئەم کارهم
 بۆ دهکهى؟»
 ئىسلام گوتى: «هەر كاتیک هەزرت لى بوو.»
 مهشدهى روقییه گوتى: «ئىستا جارێ قه رهبالغه، با سهرمان سووك بى،
 ئەوجا.» پى كهنى و له باسكى ئىسلامى كوتا و گوتى: «ئەوهیش مالى زاوا،
 گهشتین.»
 ئىسلام تارهكهى به سینگىیهوه نووساند، پهنجەى به تهلهكاندا هینا و

تتی چریکاند. ههراوهوریای ژنان هاته بهرگوئی که خهریک بوون به قولکهی
بهر مائی زاوادا شوژر دهبوونهوه و ئیسلام مهشدهی شهفیعی بینی که
لۆکسیکی بهدهستهوه بوو و بهههناسهپرکی بهرهو خهلهکهکه دههات.

۷

که میوانهکان رویشتن، ئیسلام و مهشدهی حهیدهر، بهفانووسهوه هاتن و به
پلیکانهکاندا ههلهگهپران و گهیشتنه ئهوه دهربیجهیهی له بنمیچی ژوورهکهدا
ههلهگهنرابوو. دهربیجهیان کردهوه و چوونه سهری. پشت پهنجهرهکان
نووتهک و تاریک بوو. مهشدهی حهیدهر دهربیجهی پهنا دیوارهکهی کردهوه.
ئیسلام تارهکهی له پهنا دیوار دانا و تهنهکهیهکی دایه دهست مهشدهی
حهیدهر که خهریک بوو له دهربیجهوه دهچوو ژووری، پاشان بهخویشی
چوو ژووری. مهشدهی حهیدهر فانووسهکهی لهسه رهفهی پهنا کووپهکه
دانا، پاشان چوو سهروهه و دهرکهی کووپهکهی کردهوه و دهفرهکهی
ههلهگرت و دهستی کرد بهپرکردنی تهنهکه بهتالهکه.

ئیسلام گوتی: «مهشدهی حهیدهر، پیویست ناکا پری کهی، کهس ئیدی
نایخواتهوه.»

مهشدهی حهیدهر گوتی: «چۆن کهس نایخواتهوه؟ ئهمن دهخۆمهوه،
ئهتۆیش دهخۆیهوه، شاتهقیش دهخواتهوه.»

ئیسلام گوتی: «شاتهقییان برده مائی جیرانان، ئیستا بو خۆی لپی
نوستوه.»

مهشدهی حهیدهر گوتی: «ئهدی ئهتو؟ خو ئهتو نهنوستووی!»

ئیسلام گوتی: «ئهمن و تو هه لیره دهیخۆینهوه، پاشانیش دهچینهوه
خواری.»

مهشدهی حهیدهر گوتی: «ههم لیره دهیخۆینهوه، ههم دهچینه خواری و

لهوئيش دهیخۆینهوه. «دهفرهکهی پر کرد و لهو سهروهه دایه دهست ئیسلام. ئیسلام دانیشته. مهشدهی هیدهر گوتی: «دهفرهکهم ویده...»

ئیسلام گوتی: «راوهسته، ئەمن ناتوانم به یهک فر هه مووی بخۆمهوه. ئیره په نایهکی خۆش و بیدهنگه.»

مهشدهی هیدهر گوتی: «هیندهت نه راند، سهری خۆیشت برد.»

ئیسلام گوتی: «شاتهقی پیمی گوتبوو. ئیستا دهخۆمهوه و دیمهوه سهر خۆم.» دهفرهکهی هه لێنا، خواردیهوه و دایهوه دهست مهشدهی هیدهر و گوتی: «بیخۆوه، بیخۆوه با برۆین!»

مهشدهی هیدهر گوتی: «من بۆ خۆم لیره دهمینمهوه و قهت قهت نایه مهوه خوارئ.»

ئیسلام گوتی: «ئەمن دهروم.»

مهشدهی هیدهر گوتی: «ئادی، ئەتۆ زۆرت ههز له نیو ژنانه، وا نییه؟ باشه. ئیستا فریکی لی بده، دهزانی خواردنهوه له مسهره سهد قات خۆشتره؟»

ئیسلام گوتی: «ئاگات له خۆ بی. دهنه دهکهوییه ناو کووپه و دهخنکی.»

مهشدهی هیدهر پی کهنی و گوتی: «باشتر.»

ئیسلام هیچی نهگوت و به پلیکانهکاندا داگهرا. مال چۆل بوو و خۆیییهکان لیره و لهوئ دههاتن و دهچوون. دایکی مهشدهی شهفیغ خۆی گرمۆله کردبوو و لهسهر سندوقیک خهوتبوو.

ئیسلام که تارهکهی له بنههنگلدا بوو، له پلیکانه دارینهکانی بهرپهنجهرهوه چوووه نیو ههوشه و لهسهر کوته داریک دانیشته. که دهنگی تارهکهی بهرز بووهوه، ژوور و پهنجهره و چراکان به بهرچاوهکانیدا، کهوتنه هه لپه رین.

که دهنگی تاره‌که‌ی ئیسلام به‌رز بووه‌وه، مه‌شه‌دی روقییه به پلیکانه دارینه‌کانی به‌ریه‌نجه‌ردها داگه‌را و به ئیسلامی گوت: «مه‌شه‌دی ئیسلام!»

ئیسلام گوتی: «چییه؟»

مه‌شه‌دی روقییه گوتی: «ئه‌وه لیت ده‌گه‌پام.»

ئیسلام گوتی: «له‌من؟»

مه‌شه‌دی روقییه گوتی: «ئادی، سه‌رم به‌ه‌موو جییه‌کدا کرد.»

ئیسلام گوتی: «خۆ من لیره‌بووم.»

مه‌شه‌دی روقییه گوتی: «ئادی، ده‌لیم ئیستا با بچین ئه‌سپه‌که‌م ببینه.»

ئیسلام گوتی: «ئیستا شه‌وه و دنیا تاریکه، هیچ نابینرئ.»

مه‌شه‌دی روقییه گوتی: «چرایه‌کی ده‌به‌ین. ئیستا که‌سی لی نییه، سه‌به‌ینی سه‌رله‌نوئ ده‌بیته‌وه هه‌را و تۆیش له‌بیرت ده‌چیته‌وه.»

ئیسلام هیچی نه‌گوت و هه‌ستایه سه‌رپی. تاره‌که‌ی له‌په‌نا کوته‌داره‌که دانا. مه‌شه‌دی روقییه رۆیشت و فانوۆسه‌که‌ی له‌متبه‌خ هینا و به‌نه‌ردیوانیکدا هه‌لگه‌پان و گه‌یشتنه سه‌ربان.

ئیسلام گوتی: «بو هاتینه ئیره؟ ئه‌دی ناچینه ماله‌که‌ت؟»

مه‌شه‌دی روقییه گوتی: «ئه‌تۆ بیره‌دا وهره و هه‌قت نه‌بی.»

به‌سه‌ربانی ته‌ویله‌دا تپه‌رین و گه‌یشتنه سه‌ربانی ماله‌که‌ی مامه زه‌ینه‌ل. مه‌شه‌دی روقییه فتیله‌ی فانوۆسه‌که‌ی داگرت و خۆی هه‌لدايه نیو چواردیوارییه‌که‌وه. ئیسلامیش خۆی هه‌لدا. مه‌شه‌دی روقییه فانوۆسه‌که‌ی له‌په‌نا دیوار دانا و ده‌ربجیه‌ی بن دیواری کرده‌وه. پروناکایییه‌کی سوور ده‌رکه‌وت. ئیسلام سه‌ری برده ژوورئ. ته‌ویله‌یه‌کی گه‌وره بوو و فانوۆسیکیشیان به‌کاریته‌یه‌که‌وه هه‌لواسیبوو. سی مانگا، سه‌ریان له‌کادین

نابوو و تهلیسیکی بهتالیشیان وهکو که لاکیک به کۆلهکهی نیوهندی تهویلهکهوه ههلواسیبوو. ئەسپیکی لهپیش، بئ ئەوهی بجوولیتتهوه، پراوهستابوو و سهری شوپ کردبووهوه. مهشدهی روقییه دانهوی و سهری بهههمان دهریجهدا برده ژوورئ. بانگی ئەسپهکهی کرد و ئەسپهکه هاته پیشهوه و له بهردهمیان پراوهستا. ئیسلام ههردوو گوپی ئەسپهکهی گرت و سهری کیشایه دهرئ. ئەسپهکه چاوی داخرا بوون و خویناویکی خهستیش له زاریهوه دهتکا.

مهشدهی روقییه گوتی: «دهیبینی؟»

ئیسلام فرمیسکهکانی ئەسپهکهی بهدهست پاک کردهوه و گوتی: «جا مستیک خۆلم بۆ بیتنه.»

مهشدهی روقییه ههلسا و مستیک خۆلی له سووچهکهی تری بانهوه هینا و رۆی کرده بهردهمی ئیسلام.

ئیسلام چارشپوهکهی له مهشدهی روقییه وهرگرت، له مهچهکی خۆی هالاند و زاری ئەسپهکهی کردهوه و مشتی خسته نیوان شهویلگهکانی. مهشدهی روقییه فانۆسهکهی ههلینا، قورگی نووتهکی ئەسپهکه، رووناک بووهوه. ئیسلام بهدهستی راست، خۆلهکهی ههلگرت و ههلی دایه نیو زاری ئەسپهکه. ئەسپهکه چاوی لیک نا و زاری ههروا به داچهقاوی هیشتهوه. ئیسلام مشتیکی خۆلی تری پزاند هه چاله تاریکهکهی قورگی ئەسپهکه و مهچهکی له دهمی دهرکیشا. ئەسپهکه چهند ههنگاوێک کشایه دواوه و کۆکهیهکی کرد. مانگاگان سهریان له کادینهکان دهرهینا و له ئەسپهکهیان روانی.

مهشدهی روقییه گوتی: «هیچت بۆ دهرکهوت؟»

ئیسلام گوتی: «ئیدی چاک بووهوه. زهروو به قورگییهوه نووسابوون و ههموومان تهروتوونا کردن. ئیدی خوینی له دم نایه.»

مهشدهی روقییه دهریجهدا خهست. ئیسلام چارشپوهکهی روقییهی له

مهچهكي چهپي خۆي كردهوه و فرپي دايه بهرپي. كه ههلسايهوه، سي نسي
خويان لهسهه ديوارهكه دزييهوه و له قاقاي پيكهنينيان دا.
مهشهدي روقييه زندههقي چوو و بهترسهوه گوتي: «كي بوو؟»
ئيسلام گوتي: «كورهكهي مهشهدي سهفهه و سهيداوايييهكان.»

9

ئيسلام دانهوي و سههري له كلاورپژنهي بانهوه برده ژووري و لهسهههخو
گوتي: «مهشهدي چهيدهر؟»
هيچ كهس وهلامي نهدايهوه.
ئيسلام ديسان گوتي: «مهشهدي چهيدهر.»
تيشكي فانوس، لايهكي كوويهكه و پيپكهي نهرديواني رووناك كردبوو.
ئيسلام گوتي: «مهشهدي چهيدهر، ئهوه بو جوابم نادهيهوه؟ نهكا چووويته
خواري؟»
دهنگي مهشهدي چهيدهر هات و گوتي: «چيت دهوي؟» خۆي خزانده لاي
پليكانهكان. تيشكي فانوس كهوته سهه دهموچاوي.
ئيسلام گوتي: «دهمبيني؟»
مهشهدي چهيدهر گوتي: «به ته ما ني بييه ژووري؟»
ئيسلام گوتي: «دهمهوي شتيكت پي بليم.»
مهشهدي چهيدهر گوتي: «دهتهوي چيم پي بلبي؟»
ئيسلام گوتي: «من سههيني دهرومهوه. بهر لهوهي ههتاو ههلبب، دهروم.»
مهشهدي چهيدهر گوتي: «چي بووه؟ كهس هيچي پي گوتووي؟ كهس
نارههتي كردووي؟ ماندوو بووي؟»
ئيسلام گوتي: «من ئيدي نامينهوه، دهروم.»
مهشهدي چهيدهر گوتي: «جاري راوهسته بزانه چي بووه؟»

ئىسلام گوتى: «جارى بۆم تىكە و ھەلى بىنە.»

مەشەدى ھەيدەر دەفرىكى تى کرد و ھىدى ھىدى بە پليكانەکاندا ھەلگەرا. پىيەكى لەسەر زاركى كووپەكە دانا و دەستى چەپيشى بە ليوارىەوہ گرت و دەفرەى لە زاركى كووپەوہ ھەلينا.

۱۰.

كە ئىسلام گەيشتەوہ سەر ھەوز، چەقى نيوەرۆ بوو. گوند چۆل بوو و سىيەرى چەند گەوالەھەورىك، كەوتبونە سەر ئاوى ھەوزەكە. ئىسلام لە عارەبانەكەى دابەزى. تارەكەى لەسەر عارەبانەكەى دانا و لەسەر تاتەشۆرە رەشەكە دانىشت. خوشكى عەباس، كە لەسەر كانى بوو، رۆيشت و ئىسماعىلى دەنگ دا. ئىسماعىل و بزە رەشەكەى، ھاتنە دەرى و چوونە لای ئىسلام. مەشەدى سەفەر سەرى لە كالاوژنەى بانەوہ ھىنايە دەرى، تاويك لەو ناوہى روانى و چاوى بە ئىسلام كەوت كە لەسەر تاتەشۆرە رەشەكە دانىشتوہ و سەرى خستووہتە نيوان ھەردوو لەپى.

ئىسماعىل بەدەنگىكى بەرز گوتى: «ھۆ... مەشەدى ئىسلام!»

ئىسلام ئاوپرى دايەوہ. بزە رەشە، ئەو پنچكە گيايەى ھەلكەند كە لەبن تاتەشۆرەكەوہ رسكابوو و قووتى دا.

ئىسماعىل گوتى: «زوو گەرايەوہ مەشەدى ئىسلام!»

ئىسلام گوتى: «دەنگوباسى بەيەل چىيە؟»

ئىسماعىل گوتى: «ھىچ باسودەنگىك نىيە.»

ئىسلام گوتى: «كوئخا چۆنە؟»

ئىسماعىل گوتى: «ھەر وەكو دوئىتيە.»

ئىسلام گوتى: «دانىشە و سەبيلەكەيشت دەربىنە.»

ئىسماعىل دانىشت. سەبيلە و كىسە تووتنەكەى دەرھىنان.

ئیسلام گوتی: «ئەو کى ئەو بەردانەى فریڭ داووتە سەربانى مائەكەم؟»
ئیسماعیل گوتی: «ئەمن نازانم.»
ئیسلام گوتی: «هەبى و نەبى ئیشى نامەردیکە.»
ئیسماعیل گوتی: «کیتھان نامەرد؟»
ئیسلام گوتی: «چاکی دەناسم.» سەیری بانەکانى بەیەلى کرد و کەللىە
مەشەدى سەفەر وەکو کۆولەکەپەک لە سەربانەکەپانەو دەهاتە بەرچاوی.
ئیسماعیل گوتی: «تەماشای کوڭ دەکەى؟»
ئیسلام وەلامى نەدایەو، دەستی درىژ کرد و سەبیلەکەى ئیسماعیلى
وەرگرت.

۱۱

کە ئیسلام لە خەو هەلسا، خۆرەتاو لە کلاورۆژنەى پاشخانەو هاتبوو
ژوورئى. بزنە رەشە رۆیشتبوو بەرپەنجەرە و لە دەرهوہى دەروانى. ئیسلام
هەستا و دانیشت. بەجلوبەرگ و کلاوہوہ خەوتبوو.
غەلبەغەلبى ژنان لەسەر حەوزەکەو دەهاتە بەرگوڭ. ئیسلام هەستا و لە
کونەکەى پاشخانەوہو، لە چۆلايیہکەى پشت مائەکەى و ئەسپەکەى روانى
کە لە درەختیکى وشكى بەستبوو. ئەسپەکەى لەبەر سىبەر بوو و سەرى
شۆر کردبووہو و خویناویکى خەست لە زاریہوہ دەتکا. ئیسلام بەخۆى
گوت: «نەکا بەلایەکى بەسەر هاتبى، خۆ لە سەیداوا ئاوى نەخواردەوہ؟»
جامۆلکەيەکى هەلگرت و چووہ ژوورئى، پەنجەرەى کردەوہ و هاتە دەرى.
ژنەکان لەسەر حەوز خەریکى قاپ و جلشۆردن بوون. هەر چاویان بە
ئیسلام کەوت، دەنگیان نەما و رایان کردە نىو کۆلانەکان. ئیسلام واقورماو،
تەماشای کردن و هاتە سەر حەوز، دانەوى و خۆى لە ئاودا بینى. پاشان
جامۆلکەى پىر کرد و چووہ پشت مائەکەى خۆى. دەرکە بەردینەکەى لادا و

چووه دهري. ئەسپهكهه ئاورىكى دايهوه و تهماشاي ئىسلامى كرد. ئىسلام جامۆلكهه له بهردهمى ئەسپهكهه راگرت. ئەسپهكهه ئاوى نهخواردوهوه. ئىسلام ئاوهكهه ريشته بهرپىي و جامۆلكهه تووردايه لاي ديوارهكهه. سهري ئەسپهكهه هه لينا و له چاوهكانى روانى. سىبهري پياويك ديار كهوت و دهنگى كزى پياويكى تر له سهربانى دراوسپوه گوتى: «خهريكه چى دهكا؟»
 دهنگى تر وه لامي دايهوه: «له كن ئەسپهكهه راوهستاوه.»
 دهنگى سىيهم گوتى: «سه داسهد بير لهوه دهكاتوه عارهبانكهه بىنى و بچيته سهيداوا.»
 دهنگى دووهم گوتى: «كهواته مهشهدى جهعفر راست دهكا.»
 ئىسلام سهري هه لينا، چهند چاويك له كوني پلووسكى دراوسپهكهه، لىيان دهروانى.

۱۲

ئىسلام له پشت پهنجهره و له تاريكيدا دانىشتبوو. له تىك مانگهشهوه، كهوتبووه نيو پاشخانى مالهكهه. دهنگى پاياخ له دهروهوى بهيهلهوه دههاته بهرگوى. له پهنا حهوزيش، چهند كهسيك پياسهيان دهكرد. ئىسلام دانهوى و لىيانى روانى. مهشهدى بابيه و ئىسماعيل و كورهكهه مهشهدى سهفهري بىنى خهريكن پياسه دهكن و سرتهسرتيانه و پى دهكهن.

۱۳

بهيانى زوو، مهشهدى بابيه هاته لاي ئىسلام كه خهريكى تهگههكانى عارهبانكهه بوو.
 مهشهدى بابيه گوتى: «مهشهدى ئىسلام، دهمويست شتىكت پى بللم.»
 ئىسلام گوتى: «دهتهوى چيم پى بللى؟»

مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «ده‌زانی له به‌یه‌ل ده‌نگۆیه‌ک هه‌یه؟»
 ئیسلام گوتی: «ده‌نگۆی چی؟»
 مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «که تۆ به‌ته‌ما بووی بۆ خۆت له سه‌یداوا ژنیک بینی.»
 ئیسلام گوتی: «من به‌ته‌ما نه‌بووم بۆ خۆم ژنیک بینی، ئە‌گەر ئە‌و ته‌مایه‌شم هه‌با، خۆ گونا‌هم نه‌ده‌کرد؟»
 مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «ده‌لین تۆ و مه‌شه‌دی روقییه‌یان له سه‌ربانیک بینیوه که له باوه‌شی یه‌کتريدا نوستون.»
 ئیسلام گوتی: «کی ده‌یگوت؟»
 مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «دوینی شه‌وی له گۆره‌پانه‌که‌ی پشت مالی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ر خه‌ر بووبوونه‌وه و کوره‌که‌ی مه‌شه‌دی سه‌فه‌ریش هاتبوو و له‌سه‌ر که‌له‌داره‌کان راوه‌ستابوو. ئە‌و ده‌یگه‌ی پرايه‌وه که چۆن چۆنی له‌گه‌ل سه‌یداوا یییه‌کان هاتوون و تۆیان له‌سه‌ر بانی ته‌ویله‌یه‌ک بینیوه که له‌گه‌ل مه‌شه‌دی روقییه‌دا و له باوه‌شی یه‌کتريدا نوستون.»
 ئیسلام گوتی: «به‌یه‌لییه‌کان چیان گوت؟»
 مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «ئە‌وانیش برۆایان کردبوو.»
 ئیسلام گوتی: «ئە‌دی ئە‌تۆ؟»
 مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «ئە‌من؟ ئە‌من برۆام نه‌کرد.»
 ئیسلام گوتی: «چیت گوت؟ چیت له‌وان کرد؟»
 مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «گوتم ئە‌م قسه‌ و قسه‌لۆکانه‌ فریان به‌سه‌ر مه‌شه‌دی ئیسلامه‌وه نییه.»
 ئیسلام گوتی: «چی تر؟»
 مه‌شه‌دی باب‌ه گوتی: «پیم گوتن هه‌ر که‌سێک له پاشمله‌ باسی ئیسلام بکا، له ده‌می ده‌دم.»
 ئیسلام پێ‌که‌نی، هیچی نه‌گوت و خه‌ریکی عاره‌بانه‌که‌ی خۆی بوو.

ئىوارە بوو و مەشەدى ئىسلام لە بياوان گەراپەو. عارەبانەكەى پىر لە وىنچە بوو و خۆيشى لەسەر وىنچەكان دانىشتبوو. كە گەيشتە لاي باخى ئاغا، لە عارەبانەكەى دابەزى و وىنچەكانى داگرت. ھەوا خەرىك بوو تارىك دادەھات كە لە كارەكەى بووھو.

ئىسلام لە دەورپەرى خۆى پروانى. مانگ، خۆلەمىشى و ھەلمساو، لەنىو لقاكانەو دەبىنرا. ئىسلام بە تەما بوو سوارى عارەبانەكەى بىتەو كە پىاوئىكى غەوارە بەخۆى و عارەبانەكەى بچوو كەو ھات و راوھستا، لە ئىسلامى پروانى و گوتى: «ناچىيە سەيداوا؟»

ئىسلام زەندەقى چوو و گوتى: «نا، ناچمە سەيداوا.»

كابرانى غەوارە گوتى: «ئەدى دەچىيە كوئى؟»

ئىسلام گوتى: «دەچمەو مالاكەى خۆم.»

كابرانى غەوارە گوتى: «مەچۆو مالاكەى خۆت، مەشەدى ئىسلام.»

ئىسلام گوتى: «ئەدى بچمە كوئى؟»

كابرانى غەوارە گوتى: «باشترە بەيەل بەجى بىلى. ئەتۆ ئىدى ناتوانى لە

بەيەلدا سەرت ھەلئىنى.»

ئىسلام گوتى: «ئەتۆ لە كوئو دەپى؟»

كابرانى غەوارە گوتى: «من خەرىك بووم بىرەدا تى دەپەرىم. ھىچ كارىكم

لە بەيەل نەبوو.» پاشان قامچىيەكەى ھەلئىنا و بەرى كەوت.

ئىسلام راوھستا و تەماشای كرد. كابرانى غەوارە روئىشت و لە تارىكىدا

ون بوو. لە دوورى دوورەو، دەنگى زەنگولەيەك دەبىسرا و نەدەبىسرا.

ئىسلام عارەبانەكەى لەپشت باخەكەى ئاغا بەرەلا كرد و پىگەى گوندى گرتە

بەر، لەوئىشەو بەرەو گۆرپانەكەى پشت مالى مەشەدى سەفەر روئىشت.

پیاوه‌کان خړ بوووننه‌وه و دانیش‌تېوون. مه‌شده‌ی بابه چووېوه سهر
که‌له‌داره‌کان و خیرا خیرا قسه‌ی ده‌کرد و به‌یه‌لیه‌کان گوښان یو شل
کردبوو. فانوس‌یکې بچووک، پشت سهری مه‌شده‌ی بابه‌ی رووناک کردبوو.
ئیسلام خوی گه‌یاندې په‌نا دیوار و راوه‌ستا.

مه‌شده‌ی بابه‌ی گوتی: «پاشان له‌گه‌ل‌ه‌یدې ده‌چنه سهری، که دینه
خواری، پییه‌کانی ئیسلام ئیدی عه‌رزبان نه‌ده‌گرت.»
ده‌نگی کور‌ه‌که‌ی مه‌شده‌ی سه‌فه‌ر له‌پشت که‌له‌داره‌کانه‌وه هات و گوتی:
«مه‌شده‌ی هیدې نایه‌ته خواری، هر له‌وسه‌ره ده‌مینه‌ته‌وه، به‌س ئیسلام
دینه خواری.»

مه‌شده‌ی بابه‌ی گوتی: «ئادی، به‌تاقی ته‌نیا دینه خواری و به‌دوای مه‌شده‌ی
روقییه‌دا سهر به‌ه‌موو کون و قوژبنیکدا ده‌کا و نایینه‌ته‌وه. ده‌چی و
له‌سهر که‌له‌داریک دادنه‌ش، نار لی دده‌ا و مه‌شده‌ی روقییه‌ش دینه لای.
پاشان هر‌دووکیان ه‌له‌ده‌ستن و ده‌چنه سهر بان. سه‌یداواییه‌کانیش
به‌دوایاندا ده‌چن، سهر له‌ئاخیر که ده‌یانینه‌وه، ده‌بین له‌سهر بانی ته‌ویله‌ن
و... ئادی، چارشپوه‌که‌ی مه‌شده‌ی روقییه‌ش که‌وتبووه لایه‌ک و ئه‌وی تریش
به‌خوتان ده‌زانن. سه‌یداواییه‌کان خه‌میان له‌ ئابرووی به‌یهل خواردووه و بی
ده‌نگ و ه‌را، مه‌شده‌ی ئیسلام به‌ری ده‌که‌نه‌وه. پاش دوو سه‌عاتیش
مه‌شده‌ی ئیسلام دیت، خوی به‌نه‌ردیواندا شوږ ده‌کاته‌وه و یه‌ک به‌خوی به‌ر
ده‌بینه‌وه...»

ئیسلام گه‌رایه‌وه و هاته‌وه نیو کولان. ده‌نگی مه‌شده‌ی بابه له‌ دووره‌وه
ده‌بیسرا: «تا سببانی له‌و گور‌ه‌ی ده‌مینه‌ته‌وه، پاشان که ده‌چنه‌وه لای،
ده‌بین رشاوته‌وه و نه‌ردیوانه‌که‌یش که‌وتووه‌ته سهر سینگ و ئه‌وانیش
وایان زانیوه...»

ئیسلام خیرا خیرا ه‌نگاوی ه‌لینا و هیچی تری نه‌بیست.

خۆر هیشتا دهرنه که وتبوو، ئیسلام تاره که ی هه لگرت و له گه ل بزنه ره شه که ی له مال دهر که وت. تاره که ی له ته نیشته تاته شو ره ره شه که دانا و به ره و مالی کوپخا رویشته. خۆی به سه ر دیواردا هه لدا یه نیو حه وشه و بیل و قازمه ی هه لگرتن و هاته ده ری. رویشته و ده سته به هه لکو ئینی زه وییه که ی پیش ماله که ی خۆی کرد. که خاک و خۆلی ئاماده کرد، ئاوی هینا و قورپکی خه سته لی دروست کرد. پاشان رویشته، په نجه ره ی کرده وه و له ژووره وه ی روانی. پیلایوی داکه ندن و هه لی دانه سه ر ته گه ره و له ته کانی عاره بانه که ی، که شه وی رابردوو لیکی کرد بوونه وه و به سه ر په کتردا هه لی چنیوون. ژوور تاریک بوو. هه ر دوینی شه وی دربیجه ی پاشخان و کلاورژنه کانی کوپر کرد بوون. تاویک له ژووره که ی راما، پاشان په نجه ره ی پیوه دا و به قور که وته گیانی.

که خۆر دهر که وت، به یه لییه کان هاتن، له سه ر حه وزی گوند کو بوونه وه و له ئیسلامیان روانی که جلی تازییه باری له بهر بوو و ئاره قه ی ره شی دهر دا بوو و هیشتا هه ر خه ریک بوو. مه شه دی بابه که چاوی به ئیسلام که وت، به ئیسماعیلی گوت: «برۆ کن کوپخا و پیی بلێ هه ر ئیستا خۆی بگه یه نیتته پیش ماله که ی ئیسلام.»

ئیسماعیل گوتی: «ئه دی کوپخا نه ساغ نییه؟»

مه شه دی بابه گوتی: «قه یناکا، مه شه دی ئیسلام به ته مایه به یه ل به جی بیلی.»

ئیسماعیل گوتی: «به راست ده یه وی برۆا؟» و گه راپه وه و پای کرده لای مالی کوپخا.

مه شه دی بابه به ده نگینکی بهرز گوتی: «هۆ... مه شه دی ئیسلام!»

ئیسلام ئاورپکی دایه وه، له مه شه دی بابه ی روانی و هیچی نه گوت.

مه‌شه‌دی بابه دیسان بانگی کرد: «هۆ... هۆ... مه‌شه‌دی ئیسلام، هۆ...»
 بابه‌علی که سه‌ری له‌ ده‌ربجیه‌ی چواردیواره‌که‌یه‌وه‌ ده‌رکی‌ش‌ابوو، گوتی:
 «ئوه‌ چی‌ ده‌که‌ی مه‌شه‌دی ئیسلام؟»
 نه‌نه‌ فاتم به‌ ژنه‌کانی گوت: «مه‌شه‌دی ئیسلام خه‌ریکه‌ ماله‌که‌ی به‌قور
 ده‌گری.»
 مه‌شه‌دی بابه‌ گوتی: «هۆی مه‌شه‌دی ئیسلام! ئوه‌ بۆ ماله‌که‌ت به‌قور
 ده‌گری؟»
 ئیسلام گوتی: «حه‌زم لێیه‌ ماله‌که‌م به‌قور بگرم.»
 مه‌شه‌دی بابه‌ گوتی: «هیچ‌ته‌وه‌ماوه‌؟»
 ئیسلام گوتی: «هیچ‌ته‌وه‌ماوه‌.»
 مه‌شه‌دی بابه‌ گوتی: «ئاخر بۆ وا ده‌که‌ی؟ ده‌ته‌وی بچییه‌ کێنده‌ری؟»
 ئیسلام گوتی: «مال ئی خوومه‌، چۆن‌ هه‌ز لێ بی‌ وای لێ ده‌که‌م و هه‌ر
 کوێیه‌کیشم پێ خو‌ش بی‌، ده‌جم.»
 مه‌شه‌دی بابه‌ گوتی: «شتیک‌ ته‌وه‌ماوه‌؟ که‌س هیچی گوتوه‌؟»
 ئیسلام وه‌لامی نه‌دایه‌وه‌. کاره‌که‌ی ته‌واو کرد و هاته‌ خوارێ. کون و
 که‌له‌به‌ر و په‌نجه‌ره‌ و ده‌ربجیه‌کانی به‌قور گرتبوو. خانووه‌که‌ی له‌ گومبه‌زیک
 ده‌چوو که‌ له‌ زه‌وییه‌وه‌ هه‌لتۆقیبی. رۆیشت و ئه‌سپه‌که‌ی له‌ هه‌وشه‌ی پشت
 ماله‌وه‌ هینا و به‌ره‌لای کرده‌ لای هه‌وزه‌که‌. بزنه‌ ره‌شه‌یش، که‌ راوه‌ستابوو و
 ته‌ماشای خه‌لکه‌که‌ی ده‌کرد، چوو له‌ ئه‌سپه‌که‌. ئیسلام به‌ره‌و تاته‌شۆره
 ره‌شه‌که‌ رۆیشت و قایشی تاره‌که‌ی له‌ شان کرد. کوێخا به‌ دارشه‌قه‌کانیه‌وه
 ده‌رکه‌وت. کوێخا ده‌موچاوی هه‌لمسابوو و پتییه‌ ئالماوکاوییه‌کانی به‌ ئه‌سته‌م
 هه‌لدینا.
 ئیسلام گوتی: «کوێخا، ئوه‌ ده‌هاتم بتبینم، تۆ بۆ هاتی؟»
 کوێخا به‌ترسه‌وه‌ گوتی: «به‌ته‌مای کوێی مه‌شه‌دی ئیسلام؟»

ئىسلام گوتى: «دەبى برۆم. بەيەل ئىدى جىي من نىيە.»
كوپخا گوتى: «تۆ نابى برۆى مەشەدى ئىسلام، ئەمن ھىندەم پى نەماوہ.
ئەورۆ نا سبەينى دەرۆم و بەجىتان دىلم. مەگەر ناتەوئى كفن و دىنم كەى؟»
ئىسلام گوتى: «من حەز ناكەم برۆم، بەلام وای لى ھاتووہ ئىدى دەبى
برۆم.»

كوپخا گوتى: «چى قەوماوہ؟ كەسىك كاريكى كردووہ؟ ئەگەر وایە بللى
بزانم كى چى كردووہ؟»
بەيەلىيەكان كە لە كوپخا و ئىسلام كۆ بووبوونەوہ، ھىچيان نەگوت.
كوپخا گوتى: «مەشەدى ئىسلام، ئەتۆ برۆى كەس ئىدى ھىچى پى ناكريئ.
ئاخر بۆ دەرۆى؟»
ئىسلام گوتى: «لەم خەلكە بېرسە. كە من رۆيشتم، بۆ خوت لە مەشەدى
بابە بېرسە.»

بەيەلىيەكان يەكدەنگ گوتيان: «مەرۆ مەشەدى ئىسلام، مەرۆ.»
ئىسلام گوتى: «نەرۆم تا ھەموو رۆژ سەروسەكوتتان بىنم و گويم لە
قسەكانتان بى؟ دوئىنتان لە بىر چوو؟»

كوپخا گريا و گوتى: «ئاخر چى قەوماوہ؟ بۆ ھىچم پى نالين؟»
ئىسلام چووہ پيشەوہ و كوپخاى لە باوہش گرت، نىوچەوانى ماچ كرد و
گەرايەوہ. بى ئەوہى ھىچىك بللى، بەرەو خەلكە كە رۆيشت. خەلك كشانە
دواوہ. ئىسلام مى جادەى گرتە بەر. خەلك لىيان روانى. كوپخا لەسەر
خاك و خۆلەكە دانىشت و بەدەنگىكى نووساوەوہ گوتى: «ئەوہ چىتان بەسەر
ھىنا؟ ھا... چ بەلايەكتان بەسەرى ھىنا؟» و ھۆر ھۆر گريا.

مەشەدى بابە گوتى: «ئەمن نازانم. ئەمن ئاگام لە ھىچ نىيە.»
پاچ و بزەنە رەشەكەى ئىسلام لە گۆرەپانەكەى پشت مالى مەشەدى
سەفەر دەرکەوتن و ھاتنە پيشەوہ. بەنىو خەلكدا تىپەرىن و چەند ھەنگاويك

به‌دوای ئیسلامدا رۆیشتن، پاشان راوه‌ستان و چاویان له رۆیشتنی ئیسلام
بری. ئەسپه‌که‌ی ئیسلامیش سه‌ری داخستبوو و چوو له لای داربیه‌که، به
چاوی نیوه کراوه‌وه له به‌رپیتی خۆی روانی، زمانه وشک و گه‌وره‌که‌ی
ده‌ره‌ینا و تاته‌شۆره ره‌شه‌که‌ی لسته‌وه. خویینی مه‌ییو له سووچی
لێوه‌کانیه‌وه ده‌تکا.

۱۶

دوای سی رۆژ، سه‌رله ئیواره بوو و ئاسمان ره‌ش و هه‌وراوی بوو. ئیسلام
تاره‌که‌ی له بنه‌نگل نابوو و به شوسته‌کانی شاردا ده‌خولایه‌وه. تاری لێ
ده‌دا و گۆزانیی ده‌گوت. خه‌لک که له به‌رامبه‌ریه‌وه ده‌هاتن، خۆیان لاده‌دا،
پاشان راده‌وه‌ستان و له کراسه ره‌ش و سازه سه‌یروسه‌مه‌ره‌که‌یان
ده‌روانی. گوئیان له گۆزانییه‌که‌ی ده‌گرت و پێ ده‌که‌نین و پارهیان بۆ
هه‌لده‌دا.

ئیسلام له شه‌قامی‌که‌وه به‌ره‌و شه‌قامی‌کی تر ده‌رۆیشت و کۆمه‌له
خه‌لکی به‌دوای خۆیدا ده‌کیشا.
مه‌شه‌دی ئیسلام تاری لێ ده‌دا. منداڵه‌کان پێ ده‌که‌نین و گه‌وره‌کانیش به
سه‌رسوڕمانه‌وه لێیان ده‌روانی.

۱۷

له دووره‌وه ده‌نگی تاریکی ته‌نیا و قاقای پیکه‌نینی کۆمه‌له خه‌لکیک
ده‌بیسرا، که هیدی هیدی نزیك ده‌بوونه‌وه. نه‌خۆشه‌کان له پشت نه‌رده‌کانی
نه‌خۆشخانه کۆ بووبوونه‌وه و سه‌ره‌تاتکییان ده‌کرد به‌شکم تارژنه‌که بیین.
گۆزانییه ئاشناکه نزیك و نزیکتر ده‌بووه‌وه و دارکاژه به‌رزه‌کانی
نه‌خۆشخانه‌یش بێ هیچ جووله‌یه‌ک راوه‌ستابوون.

دوای سى پوژ دهمدهمى نيواره كه ناسمان رهش و ههراوى و شيدار بوو،
مهشدهى روقيه و مهشدهى حهيدر و دوو گهنجى سهيداوايى بهخويان و
دوو نئسپهوه هاتنه نيو بهيهل.

مهشدهى بابيه كه سهري له كلاورژنهى بانهكهيهوه دهركيشابوو، چاوى
لييان بوو كه هاتن و له پنا ههزهكه راوهستان. هيچ كهس له ناوه نهبوو.
بزنه رهشهكهى نيسلام، له پيش پهنجهره به قورگيراوهكه دانيشتبوو و
وههوزى دها.

مهشدهى بابيه بهدهنگيكي بهرز گوتى: «هؤ...هؤى... سهيداواييهكان، له
كهسيك دهگهريين؟»

سهيداواييهكان ناوريان دايهوه و مهشدهى بابيهيان نهبينى. مهشدهى بابيه
كلاوهكهى له سهه نا و هاته دهرى. چهند ژن و پياويكى بهيهليش هاتنه
دهرى و لتيان خر بوونهوه. نئسپهكان بهرهو ههوز رويشتن و لموزيان خسته
ناوهكهوه.

كورپهكهى مهشدهى سهفهه گوتى: «بو نيشيك هاتوون؟»

سهيداواييهكهى يهكهه گوتى: «له مهشدهى نيسلام دهگهريين.»

كورپهكهى مهشدهى سهفهه گوتى: «چ نيشتان پيههتى؟»

سهيداواييهكهى دووهه گوتى: «نيشمان پيههتى.»

كورپهكهى مهشدهى سهفهه هيمايهكى بو مهشدهى روقيه كرد، چاويكى

داگرت و لهسهههخو گوتى: «نوهه نيشى پيههتى؟»

مهشدهى روقيه ناوريكى لى دايهوه، گرژ لى روانى و گوتى: «ئادى،

نئمن كارم پيههتى. تو ههقت چيهه؟»

مهشدهى بابيه كه زانى بو لاي كى هاتوون، گوتى: «مهشدهى نيسلام

چووته شار،»

مەشەدی حەیدەر گوتی: «چووته شار؟ کەمی دەگەریتەوه؟»
مەشەدی بابە گوتی: «کەس نازانی کەمی دەگەریتەوه. لەوانەشە ھەر
نەگەریتەوه، خوا دەزانی.»

مەشەدی روقییە گوتی: «نەیکوت کەمی دیتەوه؟»
مەشەدی بابە گوتی: «ئەمن نازانم، کەس نازانی، مائەکەیشی ھۆوتانی!
بە قوری گرتوو و رویشتوو.»

مەشەدی روقییە بە مەشەدی حەیدەری گوت: «چی بکەین؟»
ھەردووکیان گەرانەوه و لە مائەکەمی ئیسلام و بزنی رەشەکەیان روانی.
مەشەدی بابە گوتی: «ھیچیک قەوماوه؟»
مەشەدی حەیدەر وەلامی نەدایەوه.

مەشەدی روقییە بەرەو ئەسپەکان رویشت و دەستی لەسەر پشتی
یەکیکیان دانا و بەدەنگیکی بەرز گوتی: «نازانم چییان لێ بکەم؟» گەراپەوه
و دیسان لە خانووھەکەمی ئیسلامی روانی.

مەشەدی بابە و کورەکەمی مەشەدی سەفەر چووونە پێشەوه، لە
ئەسپەکانیان روانی کە پێیان لێک کردبوووه و لۆزیان خستبووه
حەوزەکەوه. زاری ھەردووکیان نیوھکراوه بوو، دەلەمە خوینی مەییوی
ئەرخەوانی لە قورگیانەوه ھەلەقووڵا و دەبوو بە کەف و دەتکایە نیو حەوز و
لەنیو ئاوەکەدا گیانیان دەگرت، رێک وەکو بۆقی ورد و درشت، کە لە
زێراپیکی تەسک و تاریکەوه رزگاریان بووی و گەشتبەنە حەوزیکی پراویر
لە قور و لیتاوا.

پڙست

7	چيرٽوڪي يهڪهه م
31	چيرٽوڪي دووهم
63	چيرٽوڪي سٽيهه م
105	چيرٽوڪي چوارهم
139	چيرٽوڪي پڻجهه م
169	چيرٽوڪي شهشهه م
193	چيرٽوڪي ههوتهم
215	چيرٽوڪي ههشتهه م